

J. R. WARD
Bratstvo Crnog Bodeža 6
Krvava žrtva

Posvećeno: *tebi*.

Baš i nismo najbolje počeli, zar ne?
Ali onda sam spoznala istinu o tebi i zaljubila se.
Hvala ti što si mi dopustio da vidim stvari tvojim očima
i stavim se na tvoje mjesto.
Jednostavno si tako... prekrasan.

Rječnik pojmova te vlastitih imena i naziva

Bratstvo crnog bodeža (vl. n.) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju s članovima drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. izravnim pucnjem ili ubodom u srce itd.

Na početku dvadeset i prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadirist (Mučitelj).

Čuvarđjeva (vl. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire.

čuvarnik (im.) Kum ili kuma osobe.

degrad (im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. *Degrade* se mora probosti kroz prsa da bi ih se ubilo, inače žive vječno. Ne jedu ni ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

Degradacijsko društvo (vl. n.) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljivanja vampirske vrste.

dvobitka (im) Sukob između dvojice mužjaka koji se natječu za pravo da postanu družbenik neke ženke.

glimera (im) Društvena jezgra aristokracije, otprilike odgovara društvenoj eliti u regentskoj Engleskoj.

Grobnica (vl. n.) Sveta riznica Bratstva crnog bodeža. Koristi se kao obredno mjesto te kao spremište za posude sa srcima *degrada*. U Grobnici se obavljaju obredi kao što su inicijacije, sprovodi i disciplinski postupci protiv braće. Pristup je zabranjen svima osim članovima Bratstva, Čuvarđjevi i kandidatima za inicijaciju.

helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

hoditelj (im.) Osoba koja je umrla i vratila se iz Sjenosvijeta među žive. Prema takvim se osobama postupa s iznimnim poštovanjem te im se iskazuje počast zbog puta koji su prošle.

iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir potčinjen radi ispunjavanja potreba nekog drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

leelan (pridj.) Naziv od milja koji u prijevodu znači otprilike »najdraži/a«.

mamen (im.) Majka. Koristi se i kao odrednica i kao naziv od milja.

nadgledatelj (im.) Skrbnik osobe. Postoje različite razine *nadgledatelja*, a najveću moć ima nadgledatelj *osamljene* ženke.

nala (pridj.) Naziv od milja koji znači »voljen/a«.

obsvetiti (gl.) Čin smrtne odmazde koji najčešće izvršava voljeni mužjak.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Čuvarđjevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakta s mužjacima, no po Čuvarđjevinu se nalogu mogu združivati s članovima Bratstva radi održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

Omega (vl. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarđjevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

osamljenje (im.) Status koji kralj dodjeljuje aristokratskoj ženki na temelju zahtjeva ženkinе obitelji. Tim se činom ženka potpuno podvrgava svome *nadgledatelju*, obično najstarijem mužjaku u kući. *Nadgledatelj* time dobiva zakonsko pravo upravljati svim aspektima njezina života te po vlastitu nahođenju ograničavati sve njezine eventualne dodire s vanjskim svijetom.

pirokant (im.) Odnosi se na ključnu slabost osobe. Ta slabost može biti unutarnja, npr. ovisnost, ili vanjska, npr. voljena osoba.

prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mužjaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i neresponsivni glede seksa te se ne mogu dematerijalizirati.

princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine članova Prve obitelji i Čuvarđjevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

Prva obitelj (vl. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženkinе prijelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi mužjaci u nekoj mjeri reagiraju ako se nađu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mužjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

simpat (im.) Podvrsta vampirske vrste čija su glavna obilježja, uz još neke specifičnosti, sposobnost i želja za manipulacijom tuđim osjećajima (radi razmjene energije). U vampirskoj su povijesti simpati oduvijek žrtve diskriminacije, a u nekim su ih razdobljima vampiri i progonili. Na rubu su izumiranja.

Sjenosvijet (vl. n.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovno susreću s voljenim osobama te u kojoj provode vječnost.

slugan (im.) Član služinske klase u svijetu vampira. *Slugani* imaju starinske, konzervativne tradicije vezane uz služenje sebi nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

šeljan (im.) Vampirica združena s mužjakom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mužjaci izrazito posesivni.

tali (pridj.) Naziv od milja koji u prijevodu znači otprilike »dragi/a«.

vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od *Homo sapiensa*. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljude ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god požele, no moraju se smiriti i koncentrirati da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

Prvo poglavlje

Jabuke? Koji je kurac mene briga za jabuke?» vikao je O. u mobitel. Bio je toliko bijesan da je bio spreman razbijati glave, a U. blebeće o jebenom voću? »Upravo sam ti rekao da imamo trojicu mrtvih *beta*. Trojicu.«

»Ali večeras je kupljeno pedeset paleta jabuka od različitih...«

O. je morao početi hodati po kolibi. Da to nije učinio, zasigurno bi se bio bacio u potragu za U.-om samo zato da se ispuca.

Čim se vratio od Omege, O. je otišao do farmerske kuće, gdje je pronašao dva spaljena traga na travnjaku i razvaljena stražnja vrata. Kada je pogledao kroz kuhinjski prozor, vidio je da je sve prekriveno crnom krvlju, a na pločicama se nalazio još jedan trag spaljivanja.

Kvragu sve, pomislio je ponovno zamišljajući prizor. Nije bilo nikakve sumnje da je to učinio član Bratstva jer je, sudeći po neredu u kuhinji, *degrad* koji je dokrajčen na tom podu najprije rastrgan, a tek onda proboden.

Je li mu žena bila s ratnikom dok se to događalo? Ili je u kući bila njezina obitelj i iznosila stvari, a brat ih je samo čuvao?

Prokleti *bete*. Ta su trojica beskorisnih, slabašnih, traljavih *pičkica* dopustila da ih ubiju, što znači da nikada neće doznati što se dogodilo. A bez obzira na to je li mu žena bila ondje ili nije, ako je živa, zasigurno se neće vraćati onamo u skoroj budućnosti, s obzirom na sve što se dogodilo.

Ponovno je počeo slušati U.-ova sranja. »... najkraći dan u godini, dvadeset i prvi prosinca, je sljedeći tjedan. Zimski suncostaj je...«

»Imam ideju«, grubo ga je prekinuo O. »Ajde lijepo prestani s tim sranjima o kalendaru. Otiđi do farmerske kuće i pokupi Explorer koji su *bete* ostavili u šumi. Nakon toga...«

»Slušaj što ti govorim. Jabuke se koriste u svetkovini u počast Čuvardjevi povodom suncostaja.«

Riječ *Čuvardjeva* napokon je privukla O.-ovu pozornost. »Kako to znaš?«

»Već sam dvjesto godina u ovom poslu«, suho je rekao U. »Svetkovina se nije održavala... Isuse, ne znam, možda sto godina. Jabuke bi trebale simbolizirati očekivanje proljeća. Sjeme, rast, ta nekakva sranja s obnovom.«

»Kakva je to točno svetkovina?«

»Nekada ih se okupljalo na stotine, valjda su pjevali nekakve mantre, neke obredne stvari. Ne znam točno. U svakom slučaju, već godinama pratimo određene kupovne obrasce na lokalnim tržnicama u određenim razdobljima tijekom godine. Jabuke u prosincu. Svježa šećerna trska u travnju.

Zapravo smo to uglavnom radili iz navike, s obzirom na to da su se ti jebeni vampiri tako primirili.«

O. se naslonio na vrata kolibe. »Ali sada im je kralj preuzeo prijestolje. Pa se i oni vraćaju na stare običaje.«

»A taj sustav s bar kodovima je stvarno koristan. Puno je učinkovitiji nego kada se samo raspituješ kod lokalnih trgovaca, što smo prije morali raditi. Kao što sam rekao, na raznim je lokacijama kupljena golema količina jabuka Granny Smith. Kao da su raspodijelili narudžbu na više dobavljača.«

»Dakle, hoćeš reći da će se za tjedan dana gomila vampira okupiti na jednom mjestu. Malo pjevati i plesati. Moliti se Čuvarđjevi.«

»Da.«

»Te jabuke su za jelo?«

»Koliko sam shvatio.«

O. je protrljao vrat. Oklijevao je spomenuti zamisao o pretvaranju svoje žene u *degrada* tijekom sastanka s Omegom. Najprije je morao saznati je li živa, a zatim razraditi taktiku za serviranje ideje Omegi. Potencijalno nesavladiv problem bila je, očito, činjenica da je ona vampirica, a jedini protuargument koji je mogao ponuditi bio je da bi je to učinilo nenadmašnim tajnim oružjem. Ženka njihove vlastite vrste? Bratstvo to ni u snu ne bi očekivalo...

Iako je, naravno, to bila samo izlika za Omegu. Njegova se žena nikada neće sukobljavati ni s kim osim njega.

Definitivno će biti teško prodati taj prijedlog, no jedna stvar koja mu je išla na ruku bila je Omegina ljubav prema laskanju. Što znači da bi ga velika, razmetljiva žrtva njemu u čast mogla itekako smekšati.

U. je još uvijek govorio. »... mislio sam da bih mogao provjeriti tržnice...«

Dok je U. blebetao, O. je počeo razmišljati o otrovu. O vrlo mnogo otrova. Bačvama otrova. Otrovnih jabuka. Snjeguljica od glave do pete.

»O.? Jesi tu?«

»Da.«

»Dakle, otići ću do tržnica i saznati kada...«

»Zasad nećeš. Reći ću ti što ćeš učiniti.«

Kada je izašla iz Wrathove radne sobe, Bella se tresla od bijesa, a ni kralj ni Tohr nisu je pokušavali zaustaviti niti razgovarati s njom. Što je bilo dokaz da su iznimno inteligentni mužjaci.

Bosonoga je otrčala niz hodnik do Zsdistove sobe, a kada je s treskom zatvorila vrata, bacila se na telefon kao da poseže za oružjem. Berala je broj bratova mobitela.

Rehvenge se javio i odrješito upitao: »Tko je to i odakle ti ovaj broj?«

»Da se nisi usudio učiniti mi to.«

Usljedila je duga tišina. A zatim: »Bella... Ovaj... Čekaj čas.« U slušalici se začulo nekakvo šuštanje, a zatim je ledenim glasom rekao: »Bolje mu je da se odmah nacrta ovdje. Jesmo li se razumjeli? Ako ja budem morao doći po njega, neće mu se svidjeti.« Rehvenge se nakašljao kada se vratio razgovoru sa sestrom. »Bella, gdje si? Daj, doći ću po tebe. Ili neka te jedan od ratnika dovede kući pa ćemo se ondje naći.«

»Misliš da ću ti se približavati nakon ovoga?«

»Bolje da sama dođeš nego ono drugo«, rekao je sumorno.

»Što to drugo?«

»Da te braća vrte k meni pod prisilom.«

»Zašto mi to radiš...«

»Zašto to radim?« Glas mu je potonuo u duboke, stroge tonove koji su joj bili tako dobro poznati. »Možeš li ti uopće zamisliti kako mi je bilo ovih zadnjih šest tjedana? Kako mi je bilo znati da si u rukama onih prokletih stvari? Znati da sam ja predao svoju sestru... kćer svoje majke... njima?«

»Nisi ti kriv...«

»Trebala si biti kod kuće!«

Kao i uvijek, hladni nalet Rehvova bijesa potresao ju je do temelja i podsjetio da ju je na nekoj iskonskoj razini njezin brat oduvijek pomalo plašio.

No zatim je začula kako duboko udiše. Pa još jedanput. Zatim mu se u glas uvukao neobičan očaj. »Isuse, Bella... samo dođi doma. *Mamen* i ja... trebamo te ovdje. Nedostaješ nam. Moramo... *Ja* te moram vidjeti da bih mogao povjerovati da si stvarno dobro.«

Ah, da... A sada druga njegova strana, onu koju je zaista voljela. Zaštitnik. Čuvar. Nakostriješeni mužjak meka srca koji joj je uvijek pružao sve što joj je trebalo.

Iskušenje da se pokori njegovoj volji bilo je snažno. No tada se zamislila kako nikada više ne smije izaći iz kuće. Što je bilo nešto za što je bio itekako sposoban.

»Hoćeš li povući zahtjev za *osamljenje*?«

»O tome ćemo razgovarati kada budeš ponovno spavala u vlastitom krevetu.«

Bella je čvršće stisnula telefon. »To znači *ne*, zar ne?« Neko je vrijeme vladala tišina. »Halo? Rehvenge?«

»Samo želim da se vratiš kući.«

»Da ili ne, Rehv. Reci mi sada.«

»Naša majka ne može ponovno proživjeti ovakvo nešto.«

»A misliš da ja mogu?« odbrusila je. »Oprosti, ali *mamen* nije ta koja je završila s *degradovim* imenom urezanim na trbuhu!«

Čim su joj te riječi prešle preko usana, opsovala je. Da, takve dražesne pojedinosti *sigurno* će ga navesti da se predomisli. *Prava pregovaračka vještina*.

»Rehvenge...«

Glas mu je postao beskrajno leden. »Želim te kod kuće.«

»Upravo sam bila u zatočeništvu. Neću se dobrovoljno javiti za zatvor.«

»A što ćeš to točno učiniti da to spriječiš?«

»Samo me izazivaj i saznat ćeš.«

Prekinula je vezu i tresnula bežičnom slušalicom o noćni ormarić. *Proklet bio!*

U luđačkom porivu dohvatila je slušalicu i okrenula se na peti, spremna zavitlati je preko sobe.

»Zsadist!« Nespretno je povukla telefon, uspjela ga zaustaviti i privući na prsa.

Zsadist je šuteći stajao pokraj vrata u kratkim hlačama, bez majice... a iz nekog je apsurdnog razloga primijetila da nema ni tenisice.

»Baci ga ako želiš«, rekao je.

»Ne. Ovaj... ne.« Okrenula se i vratila telefon na postolje, uspjevši ga uglaviti tek iz drugog pokušaja.

Prije nego što se ponovno okrenula prema Zsadistu, sjetila ga se kako čuči nad onim *degradom* i mlati ga do smrti. No zatim se sjetila kako joj je donio stvari iz kuće... kako ju je odveo onamo... i kako joj je dopustio da mu pije iz vene iako ga je takvo zadiranje u njegovu privatnost potreslo do srži. Dok se okretala prema njemu, osjećala je koliko je zapletena u njegovu mrežu, uhvaćena između dobrote i okrutnosti.

Prekinuo je tišinu. »Ne želim da nadržana nestaneš u noći zbog toga što ti brat namjerava. I nemoj mi reći da ne razmišljaš o tome.«

Kvragu, pametan je. »Ali znaš što mi želi učiniti.«

»Da.«

»A Bratstvo me po zakonu mora predati njemu, što znači da ne mogu ostati ovdje. Misliš da mi se sviđa jedina mogućnost koja mi je na raspolaganju?«

No kamo bi mogla otići?

»Zar bi bilo tako strašno da odeš kući?«

Ošinula ga je pogledom. »Da, zaista želim da me tretiraju kao da sam nesposobna, kao da sam dijete, kao da sam... neka stvar kojoj je moj brat *vlasnik*. To bi mi bilo baš super. Totalno.«

Zsadist je prešao rukom po svojoj kratko ošišanoj kosi. Od tog su mu se pokreta bicepsi napeli i iskočili pod kožom. »Ima smisla okupiti obitelj pod istim krovom. Ovo su opasna vremena za civile.«

O čovječe... Posljednje što joj je sad trebalo bilo je da on drži stranu njezinu bratu.

»Vremena su opasna i za *degrade*«, promrmljala je. »Sudeći prema onome što si danas onome učinio.«

Zsadist je stisnuo oči. »Ako želiš da se ispričam zbog toga, neću.«

»Naravno da nećeš«, odbrusila je. »Ti se ne ispričavaš ni zbog čega.«

Polako je odmahnuo glavom. »Ako želiš započeti svađu, našla si krivoga, Bella. Neću se s tobom u to upuštati.«

»Zašto ne? Ti si stručnjak za nadržanost.«

Zbog tišine koja je uslijedila došlo joj je da vrišti na njega. Željela je njegovu ljutnju, nešto što je obilato dijelio svakome tko bi naišao, i nije nikako mogla proključiti zašto pokazuje toliko samokontrole kada je riječ o njoj.

Podignuo je obrvu kao da zna što misli.

»Ah, dovraga«, dahnula je. »Samo te izazivam, zar ne? Žao mi je.«

Slegnuo je ramenima. »U bezizlaznoj situaciji svatko bi izgubio živce. Nije problem.«

Sjela je na krevet. Pomisao da bi mogla sama pobjeći bila je suluda, no odbijala je živjeti pod Rehvengeovom kontrolom.

»Imaš li kakvih prijedloga?« tiho je upitala. Kada je podignula pogled, vidjela je da Zsadist gleda u pod.

Djelovao je tako samodostatno dok se tako naslanjao na zid. S onim visokim, vitkim tijelom izgledao je kao svježije obojena pukotina u zidu, razderotina koja se otvorila u samoj strukturi sobe.

»Daj mi pet minuta«, rekao je. Izašao je iz sobe, još uvijek bez majice.

Bella se ponovno spustila na krevet, misleći kako pet minuta baš i neće pridonijeti rješavanju situacije. Ono što joj je trebao bio je neki drugi brat koji bi je čekao kod kuće.

Draga, slatka Čuvardjevo... Očekivala je da će se nakon oslobođenja iz *degradskog* zatočeništva stvari popraviti. Umjesto toga, činilo joj se da joj je život potpuno izvan kontrole.

Istina, sada je mogla sama birati šampone.

Podignula je glavu. Kroz otvorena vrata kupaonice vidjela se tuš-kabina. Zamislila se kako stoji pod mlazom vruće vode. To bi bilo dobro. Opuštajuće. Osvježavajuće. Osim toga, pod tušem bi mogla isplakati frustraciju bez srama.

Ustala je, otišla u kupaonicu i otvorila vodu. Zvuk mlaza koji je udarao o mramor bio je smirujuć, baš kao i tople kapljice kada je stala pod njih. Ipak nije plakala. Samo je spustila glavu i pustila da joj se voda prelijeva tijelom.

Kada je napokon izašla iz tuš-kabine, primijetila je da su vrata prema spavaćoj sobi zatvorena.

Vjerojatno se Zsadist vratio.

Dok se omotavala ručnikom, nije se ni najmanje nadala da je pronašao rješenje.

Drugo poglavlje

Kada su se otvorila vrata kupaonice, Z. je pogledao prema njima i progutao psovku. Bella je bila sva ružičasta od glave do pete, a kosa joj je bila smotana u visoku pundžu. Mirisala je na onaj otmjeni francuski sapun koji je Fritz uporno kupovao. A ručnik koji je omotala oko tijela samo ga je tjerao da zamišlja koliko bi je lako bilo potpuno razodjenuti.

Bilo bi dovoljno samo jedanput povući. Ništa više.

»Wrath je pristao biti privremeno nedostupan«, rekao je. »Što je samo odgoda od nekih četrdeset osam sati ili tu negdje. Razgovaraj s bratom. Vidi možeš li ga navesti da se predomisli. U suprotnom će Wrath morati odgovoriti na zahtjev, a nije da može odbiti, s obzirom na tvoju lozu.«

Bella je povukla ručnik malo više. »U redu... Hvala ti. Hvala ti što si se potrudio.«

Klimnuo je glavom i pogledao prema vratima, zaključivši da je vrijeme da se vrati na plan A: trčanje do iznemoglosti. Ili to ili da ga Phury obradi.

No umjesto da ode, stavio je ruke na bokove. »Zbog nečega mi je ipak žao.«

»Molim? Aha... Zbog čega?«

»Žao mi je što si morala vidjeti što sam učinio onom *degradu*.« Podignuo je ruku, a zatim je spustio, odupirući se porivu da si istrlja glavu do krvi. »Kada sam rekao da se neću ispričavati zbog toga, htio sam reći da mi nikada nije žao što ubijam te gadove. Ali nisam... Ne volim misliti da imaš te prizore u glavi. Uzeo bih ih od tebe da mogu. Uzeo bih sve ovo od tebe... podnosio bih to umjesto tebe. Tako mi je... jebeno žao što ti se ovo dogodilo, Bella. Da, jednostavno mi je žao zbog svega, uključujući... mene.«

Shvatio je da je to njegov oprostaj s njom. A ponestajalo mu je snage, pa je požurio reći do kraja.

»Ti si dostojna ženka.« Pognuo je glavu. »I znam da ćeš pronaći...«

Družbenika, završio je u sebi. Da, ženka poput nje sasvim će sigurno pronaći družbenika.

Štoviše, s njima se u kući nalazio jedan koji ne samo da ju je želio, već je bio i pravi mužjak za nju. Phury je, zapravo, bio odmah iza ugla.

Z. je podignuo pogled, namjeravajući se pokupiti iz sobe, i odskočio udarivši od vrata.

Bella je stajala ravno pred njim. Kada je tako izbliza osjetio njezin miris, srce mu se potpuno skupilo i počelo podrhtavati u nekakvom ritmu od kojega mu se zavrtjelo u glavi.

»Je li istina da si mi pospremio kuću?« upitala je.

O čovječe... Jedini odgovor koji je na to mogao dati previše je otkrivao.

»Je li?«

»Da, jesam.«

»Sada ću te zagrliti.«

Z. se ukočio, no prije nego što je uspio maknuti joj se s puta, omotala mu je ruke oko struka i naslonila mu glavu na gola prsa.

Stajao je u njezinu zagrljaju ne mičući se, ne dišući, ne uzvraćajući ga... Samo je upijao dodir njezina tijela. Bila je visoka, no on ju je nadvisivao za dobrih petnaest centimetara. A iako je bio premršav za ratnika, na kostima je imao barem trideset kilograma više od nje. A ipak ga je potpuno paralizirala.

Čovječe, kako dobro miriše.

Proizvela je neki tihi zvuk, nalik uzdahu, i još mu se više približila. Grudi su joj se pritisnule o njegova prsa, a kada je spustio pogled, krivulja njezina potiljka bila je jednostavno previše primamljiva. A bio je tu i problem *stvari*. Prokleta stvar se stvrđnjivala, bujala, produljivala. I to brzo.

Približio je ruke njezinim ramenima i zadržao ih neposredno iznad kože. »No da, Bella...

Moram ići.«

»Zašto?« Bliže. Prišla mu je još bliže. Bokovi su joj se pomaknuli uz njegove, pa je zaškrgutao zubima kada su im se donji dijelovi tijela potpuno priljubili.

Sranje, nema šanse da ne osjeća tu stvar među njegovim nogama. Kako bi to bilo moguće? Ukrućeni ud gurao joj se o trbuh, a nije da su ga njegove jadne kratke hlače baš mogle sakriti.

»Zašto moraš ići?« prošaptala je, a njezin ga je dah pomilovao po prsnim mišićima.

»Zato što...«

Kada nije dovršio rečenicu, promrmljala je: »Znaš, sviđaju mi se.«

»Što ti se sviđa?«

Dodirnula mu je jedan od prstenova na bradavicama. »Ovo.«

Malo se nakašljao. »Ovaj... Sam sam ih stavio.«

»Prekrasni su na tebi.« Napravila je korak unatrag i odbacila ručnik.

Z. je zateturio. Bila je tako prokleta lijepa, s tim grudima i ravnim trbuhom i tim bokovima... I

tim elegantnim malim prorezom između nogu koji je vidio s kristalnom jasnoćom. Onih par ljudskih ženki s kojima je bio imale su dlake na tom mjestu, no ona je bila njegove vrste, pa je bila potpuno, bolno glatka.

»Stvarno moram ići«, rekao je promuklim glasom.

»Nemoj bježati.«

»Moram. Ako ostanem...«

»Legni sa mnom«, rekla je ponovno se privijajući uz njega. Izvukla je traku koja joj je držala kosu, pa su se njezini tamni valovi razlili po njoj.

Zatvorio je oči i zabacio glavu, nastojeći se ne utopiti u njezinu mirisu. Hrapavim je glasom rekao: »Želiš li samo da te netko pojebe, Bella? Jer to je jedino što ti ja mogu ponuditi.«

»Imaš toliko više...«

»Nemam.«

»Bio si dobar prema meni. Brinuo si se o meni. Prao si me i grlio...«

»Ne želiš me u sebi.«

»Već jesi u meni, Zsadist. Tvoja krv je u meni.«

Usljedila je duga tišina. »Znaš li moju reputaciju?«

Namrštila se. »To nije bitno...«

»Što ljudi govore o meni, Bella? Hajde, želim to čuti od tebe. Tako da budem siguran da ti je jasno.« Njezin je očaj bio opipljiv kada ju je odgurnuo, no morao ju je probuditi iz tog iluzornog transa u kojem se nalazila. »Sigurno si čula za mene. Čak ni tvoja klasa nije imuna na tračeve. Što govore o meni?«

»Neki... neki misle da ubijaš ženke iz zabave. Ali ja ne vjerujem...«

»Znaš kako sam stekao tu reputaciju?«

Bella je rukama pokrila grudi i napravila korak unatrag odmahujući glavom. Sagnuo se i pružio joj ručnik, a zatim pokazao lubanju u kutu.

»Ubio sam tu ženku. Pa ti meni reci želiš li da te uzme mužjak koji je u stanju takvo što učiniti? Koji je u stanju tako nađati ženku? Želiš li da takav gad leži na tebi i prodire u tvoje tijelo?«

»To je ona«, prošaptala je Bella. »Vratio si se i ubio gospodaricu, zar ne?«

Z. je zadrhtao. »Neko sam vrijeme mislio da ću se nakon toga osjećati cijelim.«

»Ali nisi.«

»Ma nemoj mi reći.« Provukao se pokraj nje i počeo hodati uokolo. Pritisak u njemu je rastao dok ga nije natjerao da otvori usta, a riječi su same potekle. »Nekoliko godina nakon što sam pobjegao čuo sam da... sranje, čuo sam da drži nekog drugog mužjaka u onoj ćeliji. Putovao sam... putovao sam dva puna dana i ušuljao se u dvorac malo prije svitanja.« Z. je odmahnuo glavom. Nije želio govoriti, zaista nije, ali usta su mu se jednostavno sama kretala. »Isuse... Bio je tako mlad, *tako mlad*, baš kao i ja kada me utamničila. Nisam imao nikakvu namjeru ubiti je, no spustila se u ćeliju upravo kada sam odlazio s robom. Kada sam je pogledao... Znao sam da će, ako odmah nešto ne učinim, pozvati stražare. A znao sam i da će kada-tad pronaći nekog drugog mužjaka i okovati ga u toj rupi i prisiljavati ga na... Ah, sranje. Zašto ti dovraga to govorim?«

»Volim te.«

Z. je stisnuo oči. »Bella, ne dramtiziraj.«

Izjurio je iz sobe, ali nije uspio prijeći više od pet metara niz hodnik.

Voli ga. *Voli ga?*

Vraga ga voli. *Misli* da ga voli. A čim se vrati u stvarni svijet, to će i shvatiti. Isuse, upravo se izvukla iz užasne situacije i živjela je pod staklenim zvonom tu u kompleksu. Ništa od svega toga nije bilo dijelom njezina pravog života, a i provodila je previše vremena s njime.

No ipak... Bože, kako je želio biti s njom. Želio je ležati pokraj nje i ljubiti je. Želio je učiniti još više od toga. Želio je... raditi joj sve, ljubiti je i dodirivati, sisati i lizati. No što misli, kamo bi sve to trebalo odvesti? Čak i kada bi uspio probaviti pomisao na prodiranje u nju radi seksa, nije želio

riskirati da svrši u njoj.

Ne da je to ikada učinio s bilo kojom ženkom. Dovraga, nije nikada ejakulirao, ni u kojim okolnostima. Kada je bio krvni rob, nikada se nije seksualno uzbudio. A poslije, kada je bio s onih nekoliko kurvi koje je kupio i poševio, nisu ga zanimali orgazmi. Te bezlične međuigre bile su samo eksperimenti kojima je želio utvrditi je li mu seks još uvijek jednako odbojan.

A što se masturbiranja tiče, jedva je podnosio što mora dodirivati tu prokletu stvar kada je morao mokriti, a kamoli kada bi se ukrutila u stavu mirno. A i nikada si nije poželio olakšati, nikada nije bio baš toliko uzbuđen, čak i kada je *stvar* bila dignuta.

Čovječe, tako je poremećen kada je riječ o seksu. Kao da ima neki kratki spoj u mozgu.

Zapravo, ima ih podosta, zar ne?

Pomislio je na sve rupe u svojoj nutrini, ponore, prazna mjesta na kojima su drugi nešto osjećali. Kada se sve zbroji i oduzme, bio je zapravo nalik mreži, više prazan nego pun, osjećaji su samo protjecali kroz njega, a samo se bijes hvatao i zadržavao.

Iako to baš i nije sasvim točno, zar ne? Uz Bellu je osjećao svašta. Kada ga je poljubila onda na krevetu, osjetio se... vruće i gladno. Vrlo muški. Seksualno, prvi put u životu.

Iz nemilosrdnih dubina očaja, nekakav odjek onoga što je bio prije nego što ga se Gospodarica dočepala počeo je tražiti izlaz na površinu. Zatekao se kako priželjkuje da opet osjeti ono što je osjetio kada je poljubio Bellu. A želio je da se i ona napali. Želio je da uzdiše, da ostane bez zraka, da osjeća glad.

To nije bilo pošteno prema njoj... No on je bezobzirni gad i pohlepno je želio ono što mu je već jedanput dala. A uskoro je više neće biti. Imao je samo taj jedan dan.

Zsadist je otvorio vrata i vratio se u sobu.

Bella je ležala na krevetu i očigledno se iznenadila što se vratio. Kada se uspravila, pogled na nju vratio mu je tračak pristojnosti. Kako bi zaboga mogao biti s njom? Bože, ona je tako... prekrasna, a on je prljavi, prljavi gad.

Izgubio je polet i zastao usred sobe. *Dokaži da nisi gad i otiđi*, pomislio je. *No najprije joj objasni.*

»Želim biti s tobom, Bella, i to ne samo zbog jebanja.« Kada je zaustila da nešto kaže, ušutkao ju je podignuvši ruku. »Molim te, samo me saslušaj. Želim biti s tobom, ali mislim da ti nisam u stanju dati ono što trebaš. Ja nisam pravi mužjak za tebe, a ovo definitivno nije pravo vrijeme.«

Izdahnuo je i pomislio da je baš seronja. Tu je odbija, pravi se da je gospodin... a u mislima trga s nje te plahte koje je prekrivaju i zamjenjuje ih pokrivačem vlastitoga tijela.

Stvar koja mu je visjela ispred bokova počela je nabijati kao pneumatski čekić.

Kakav li joj okus ima, zapitao se, ono mekano, slatko mjesto između nogu?

»Dođi ovamo, Zsadist.« Razgrnula je pokrivače i razotkrila se pred njime. »Prestani razmišljati. Dođi u krevet.«

»Ovaj...« Riječi koje nikada ni pred kime nije izgovorio zadrhtale su mu na usnama, nalik priznanju, izdajničkom otkrivanju. Skrenuo je pogled i pustio ih da teku, iako se nije mogao sjetiti nikakvog razloga za to. »Bella, kada sam bio rob, radili su... radili su mi stvari. Seksualna sranja.« Trebao bi zašutjeti. Odmah. »Bilo je mužjaka, Bella. Protiv moje volje, bilo je mužjaka.«

Začuo je tihi zvuk hvatanja zraka.

To je dobro, pomislio je, iako je u sebi ustuknuo. Možda će je natjerati da se spasi tako što će joj se zgaditi. Jer koja bi ženka mogla podnijeti biti s mužjakom kojem su radili takve stvari? Nije baš uzorit junak. Ni blizu.

Nakašljao se i zagledao u pod kao da će probušiti rupu u njemu. »Slušaj, ne tražim... Ne želim da me sažalijevaš. Ne govorim ti ovo zato da te smekšam. Jednostavno... Zbrljan sam. Imam osjećaj da su mi sve žice krivo spojene kada je riječ o cijeloj toj... znaš, o ševi. Želim te, ali to nije u redu. Ne bi trebala biti sa mnom. Ti si prečista za to.«

Usljedila je duga tišina. *A sranje...* Morao ju je pogledati. Čim je to učinio, ustala je iz kreveta

kao da je čekala da podigne pogled. Prišla mu je gola, a kožu joj je prekrivala samo svjetlost jedne jedine svijeće koja je gorjela u sobi.

»Poljubi me«, prošaptala je u polumraku. »Samo me poljubi.«

»Isuse... Pa što je tebi?« Kada je ustuknula, rekao je: »Htio sam reći, zašto? Od svih mužjaka koje bi mogla imati, zašto ja?«

»Želim te.« Stavila mu je ruku na prsa. »To je prirodna, normalna reakcija na suprotni spol, zar ne?«

»Ja nisam normalan.«

»Znam. Ali nisi ni prljav ni nečist ni nedostojan.« Uzela mu je drhtave ruke i stavila ih na svoja ramena.

Koža joj je bila tako glatka da se sledio od pomisli da bi je mogao na bilo koji način nagrditi. Isto je reagirao i na pomisao da gurne *stvar* u nju. No zapravo nije morao koristiti donji dio tijela, zar ne? Mogao bi se usredotočiti samo na nju.

O da, pomislio je. Ovo bi moglo biti za nju.

Okrenuo ju je i privukao uz sebe. Laganim joj je pokretima prelazio gore-dolje po oblinama struka i bokova. Kada je izvinula leđa i uzdahnula, preko ramena joj je ugledao vrškove grudi. Želio ju je dotaknuti na tom mjestu... i shvatio da može. Prešao joj je rukama preko rebara, osjetivši pod kožom krhke kosti, a zatim joj je rukama obuhvatio dojke. Još je više zbacila glavu, a usta su joj se rastvorila.

Kada mu se tako ponudila, osjetio je neodoljiv poriv da prodre u nju kako god može. Potaknut time, oblizao si je gornju usnicu dok joj je između palca i kažiprsta lagano stiskao jednu od bradavica. Zamislio se kako joj gura jezik u usta, kako joj prodire među zube i očnjake, kako je uzima na taj način.

Kao da zna što misli, pokušala se okrenuti prema njemu, no nekako mu se to činilo prebliskim... Bilo mu je previše što mu se tako predaje, što je spremna nekome kao što je on dopustiti da čini intimne, erotske stvari njezinu tijelu. Zaustavio ju je zgrabivši je za bokove i čvrsto je privukavši na bedra. Zaškrgutao je zubima kada je osjetio dodir njezine stražnjice na onoj ukrućenoj stvari koja mu je napinjala hlače.

»Zsadist... pusti da te poljubim.« Ponovno se pokušala okrenuti, a on ju je zaustavio.

Opirala se njegovu stisku, no on ju je bez problema držao na mjestu. »Bit će ti bolje ovako. Ako me ne budeš vidjela, bit će ti bolje.«

»Ne, neće.«

Spustio joj je glavu na rame. »Da ti barem mogu dovesti Phuryja... Nekada sam izgledao kao on. Mogla bi se pretvarati da sam to ja.«

Istrgnula je tijelo iz njegovih ruku. »Ali ne bi bio ti. A tebe želim.«

Dok ga je gledala sa ženstvenim očekivanjem, shvatio je da će završiti u krevetu koji je odmah iza nje. I da će se baciti na posao. Ali, Isuse... Nije imao pojma što da učini da joj bude dobro. Kada je bila riječ o tome kako zadovoljiti ženku, znao je isto koliko i neki djevac.

Nakon te vesele spoznaje pomislio je na onog drugog mužjaka kojeg je imala, aristokrata koji je bez sumnje o seksu znao mnogo više od njega. Potpuno neočekivano, obuzeo ga je iracionalni poriv da pronađe njezina bivšeg ljubavnika i isisa mu svu krv iz tijela.

O kvragu. Zatvorio je oči. *O... sranje*.

»Što je?« upitala je.

Takvi nasilni, posjednički impulsi karakteristični su za vezanog mužjaka. Štoviše, njegov su zaštitni znak.

Z. je privukao ruku licu, prislonio nos o biceps i duboko udahnuo... Na koži mu se osjećao vezivni vonj. Bio je slabašan, vjerojatno ga nitko drugi ne bi osjetio, no bio je tu.

Sranje. Što će sada?

Nažalost, na to je pitanje odgovorio njegov instinkt. Dok mu je tijelo rikalo, podignuo ju je s poda i uputio se prema krevetu.

Treće poglavlje

Bella je promatrala Zsadistovo lice dok ju je nosio preko sobe. Crne su mu se oči suzile u proreze u kojima je blistala tamna, erotska pohlepa. Dok ju je spuštao na krevet i gledao joj tijelo, jasno je pomislila da će je živu pojesti.

No on je samo tako stajao nad njom.

»Izvij mi leđa«, odrješito je rekao.

Dooobro... to baš i nije očekivala.

»Izvij leđa, Bella.«

Osjećala se neobično izloženo, no učinila je kako je tražio i odmaknula leđa s kreveta. Dok se tako kretala, bacila mu je pogled na prednju stranu kratkih hlača. Erekcija mu se moćno trznula, a pomisao da će je uskoro osjetiti u sebi pomogla joj je da se opusti.

Ispružio je ruku i člankom joj prešao preko jedne bradavice. »Želim je osjetiti u ustima.«

Osjetila je kako se i u njoj budi slasna požuda. »Onda je poljubi...«

»Pssst.« Člankom joj se kretao između grudi i niz trbuh. Zastao je kada joj je stigao do pupka.

Ispružio je kažiprst i napravio mali krug oko njega. Zatim se zaustavio.

»Nemoj prestati«, zastenjala je.

I nije. Nastavio se spuštati dok joj nije dodirnuo vrh proreza. Zagrizla je usnicu i promotrila mu tijelo, taj golemi, ratnički stas sa svim tim prijetećim, čvrstim mišićima. *Isuse...* Stvarno će biti spremna za njega.

»Zsadist...«

»Poželjet ću te dirati dolje. I neću se moći zaustaviti.« Slobodnom je rukom protrljao usne, kao da zamišlja taj čin. »Jesi li mi spremna to dopustiti?«

»Da...«

Dodirnuo si je izobličenu stranu usta dok joj je milovao prorez. »Volio bih da ti mogu ponuditi nešto što ljepše izgleda. Jer ti ćeš biti savršena tamo dolje. Znam da hoćeš.«

Mrzila je sram koji se probijao kroz njegov ponos. »Mislim da si...«

»Ovo ti je posljednja prilika da me odbiješ, Bella. Ako to ne učiniš ovaj čas, bacit ću se na tebe. Neću prestati, a ne bih rekao da ću biti u stanju biti nježan.«

Ispružila je ruke prema njemu. Jedanput je klimnuo, kao da su sklopili nekakav pakt, a zatim je otišao do podnožja kreveta.

»Raširi noge. Želim te vidjeti.«

Oblila ju je nervozna toplina.

Odmahnulo je glavom. »Prekasno, Bella. Sada... je prekasno. Pokaži mi.«

Polako je podignula jedno koljeno i postupno mu se otkrila.

Lice kao da mu se otopilo, a sva su napetost i oštrina istekli iz njega. »O... Bože...« prošaptao je. »Tako si... prekrasna.«

Spustio se na ruke i uspuzao po krevetu prema njezinu tijelu, očiju uperenih na skriveno mjesto između njezinih nogu kao da nikada nije vidio ništa slično. Kada se dovoljno približio, širokim joj je rukama lagano kliznuo uz unutarnju stranu bedara i još ih više otvorio.

No tada se namrštio i pogledao je. »Čekaj, najprije bih te trebao poljubiti u usta, zar ne? Mislim, mužjaci obično počnu odozgo i polako idu prema dolje, zar ne?«

Kakvo neobično pitanje... Kao da to još nikada nije radio?

Prije nego što je stigla odgovoriti, počeo je uzmicati, pa se uspravila i primila mu lice rukama.

»Možeš mi raditi što god hoćeš.«

Bljesnuo je očima i načas ostao u tom položaju.

Zatim se bacio na nju i srušio je na krevet. Jezik mu je prodrio u njezina usta, a ruke mu se

zaplele u njezinoj kosi, povlačeći je, izvijajući, držeći joj glavu na mjestu. Njegova je glad bila divlja i žestoka, čistokrvna ratnička potreba za seksom. Uzet će je svom svojom snagom, a kada završi s njom, sve će je boljeti. Boljeti u slatkom blaženstvu. Jedva je čekala.

Odjednom se zaustavio i odmaknuo joj se od usta. Brzo je disao, a obrazi su mu gorjeli kada je podignuo pogled i pogledao je u oči.

A onda joj se osmjehnuo.

Bila je toliko iznenađena da nije znala što da učini. Nikada još nije vidjela taj izraz na njegovom licu. Uz tako izvijena usta izobličenje gornje usnice nije mu se vidjelo, pa su mu do izražaja došli blistavi zubi i očnjaci.

»Ovo mi se sviđa«, rekao je. »Ti ispod mene... Sviđa mi se taj osjećaj. Tako si mekana i topla. Jesam li ti pretežak? Daj da se...«

Kada se upro o ruke, erekcija mu se pritisnula o njezino međunožje, našto mu je osmijeh u tren oka nestao s lica. Kao da mu se taj osjećaj nije svidio, no kako bi to bilo moguće? Bio je uzbuđen. Osjećala je njegovu tvrdoću.

Premjestio se gipkim pokretom tako da su joj noge bile stisnute, a njegova se koljena našla s njihove vanjske strane. Nije mogla dokučiti što se dogodilo, no kamo god da su mu misli skrenule, to nije bio dobar smjer.

»Nisi mi nimalo pretežak, sve je savršeno«, rekla je da mu odvraća pozornost. »Osim jedne stvari.«

»Čega to?«

»Stao si. I skini te hlače.«

Istoga je trena na sebi osjetila njegovu punu težinu. Usta su mu poletjela prema njezinu vratu. Dok joj je grickao kožu, gurnula je glavu u jastuk i otkrila mu cijelu stranu vrata. Čvrsto ga je držala za potiljak i gurala ga prema svojoj veni.

»O da...« prostenjala je, želeći da se nahrani od nje.

Napravio je neki zvuk koji je trebao značiti *ne*, no prije nego što je stigla fizički osjetiti njegovo odbijanje, počeo joj se poljupcima kretati prema ključnoj kosti.

»Želim ti sisati dojku«, rekao joj je o kožu.

»Hajde.«

»Najprije ti moram nešto reći.«

»Što?«

Podignuo je pogled. »One noći kada si došla ovamo... Kada sam te kupao? Učinio sam sve što sam mogao da te ne gledam. Zaista jesam. Pokrio sam te ručnikom iako si bila u vodi.«

»To je jako lijepo...«

»No kada sam te izvadio... Vidio sam ih.« Rukom joj je obujmio jednu dojku. »Nisam ih mogao ne vidjeti. Kunem se. Pokušao sam ti ostaviti pravo na čednost, ali bila si... Nisam mogao ne gledati. Bradavica ti je bila napeta od hladnoga zraka. Tako malena i ružičasta. Predivna.«

Palcem joj je prelazio naprijed-natrag preko napetoga vrha i potpuno joj pomućivao razum.

»U redu je«, promrmljala je.

»Nije u redu. Bila si bespomoćna i nije bilo u redu što te gledam.«

»Ne, nisi...«

Pomaknuo se i pritisnuo joj napeti ud o gornji dio bedara. »Ovo se dogodilo.«

»Što se dog... Aha, uzбудio si se?«

Usne su mu se stisnule. »Da. Nisam si mogao pomoći.«

Uputila mu je lagani smiješak. »No nisi ništa učinio, zar ne?«

»Ne.«

»Znači da je sve u redu.« Izvila je leđa i gledala kako mu se oči ne miču s njezinih grudi.

»Poljubi me, Zsadist. Točno tu gdje gledaš. Odmah.«

Usne su mu se rastvorile. Isplazio je jezik dok je spuštao glavu. Osjetila je toplinu njegovih usta

na svojoj koži, tako pažljivih, koja su joj najprije ljubila, a zatim počela sisati njezinu bradavicu. Lagano ju je povukao, zatim je lagano okružio, a onda je ponovno uvukao... a čitavo to vrijeme njegove su joj ruke milovale struk, bokove i noge.

Kako je ironično što se brinuo da neće biti nježan. Ni izdaleka brutalan, doslovno se prema njoj ponašao kao prema nečem lomljivom i dragocjenom, dok ju je sisao, trepavice su mu bile spuštene uz obraz dok je uživao u njezinu okusu, a lice prepuno obožavanja i zanosa.

»Isuse«, promrmljao je prelazeći na drugu dojku. »Nisam imao pojma da će biti ovako.«

»Kako to... misliš?« *O Bože...* Ta usta...

»Mogao bih te zauvijek lizati.«

Dohvatila mu je glavu i privukla ga k sebi. Morala se malo migoljiti, no uspjela je raširiti noge i izvući jednu ispod njega, tako da se gotovo našao u kolijevci njezina tijela. Umirala je od želje da osjeti njegov nabrekli ud, no on je samo tako stajao nad njom.

Kada je uzmaknuo, počela se buniti, no tada su mu ruke kliznule na unutarnju stranu njezinih bedara te joj se počeo kretati niz tijelo. Kada joj je raširio noge, osjetila je da je krevet pod njom počeo podrhtavati.

Cijelo se Zsadistovo tijelo treslo dok ju je gledao. »Tako si nježna... i sjajiš se.«

Prvi potez njegova prsta niz njezin prorez gotovo ju je gurnuo preko ruba. Kada je ispustila neki promukli zvuk, bljesnuo je očima u njezinu smjeru i opsovao. »Kvrugu, nemam pojma što radim. Pokušavam biti pažljiv...«

Zgrabila mu je ruku prije nego što ju je stigao odmaknuti. »Još...«

Na trenutak je djelovao nesigurno. Zatim ju je ponovno dodirnuo. »Savršena si. I Isuse, tako si mekana. Moram znati...«

Sagnuo se, a ramena su mu se napela. Osjetila je baršunast dodir.

Njegove usne.

Kada se taj put izvila s kreveta i izgovorila njegovo ime, jednostavno joj je utisnuo još jedan poljubac, a zatim je uslijedio mokri potez jezikom. Kada je podignuo glavu i progutao, zarežao je s takvom ekstazom da joj je srce zastalo u grudima. Pogledi su im se sreli.

»O... Isuse... Tako si slasna«, rekao je ponovno spuštajući usta.

Ispružio se na krevetu, podvukao joj ruke pod koljena i ispunio prostor između njezinih bedara... Bio je utjelovljenje mužjaka koji se u dogledno vrijeme ne namjerava pomicati. Dah mu je bio vruć i potrebit, a usta gladna i očajna. Istraživao ju je s erotskom opsesijom, lizao i pretraživao jezikom, sisao usnama.

Kada su joj se bokovi trznuli, jednom joj je rukom prekrpio trbuh da bi je zadržao na mjestu. Ponovno se izvila, pa je zastao ne podižući glavom.

»Jesi li dobro?« upitao je. Promukao mu je glas bio prigušen, a riječ su mu vibrirale u samom središtu njezina bića.

»Molim te...« Bile su to jedine riječi koje su joj pale na pamet.

Malo se odmaknuo, a ona nije mogla prestati gledati njegove sjajne usne i razmišljati o tome gdje su upravo bile.

»Bella, mislim da ne mogu prestati. Čujem neku... grmljavinu u glavi koja mi govori da ne skidam usta s tebe. Što da učinim da... da ti ovo bude dobro?«

»Učini da... Dokrajči me«, rekla je promuklim glasom.

Trepnuo je kao da ga je iznenadila. »Kako da učinim da svršiš?«

»Samo nastavi raditi to što si radio. Ali brže.«

Brzo je shvatio što je izluđuje, a kada je otkrio kako joj priuštiti orgazam, bio je nemilosrdan. Obrađivao ju je bez imalo obzira i promatrao je kako se rasprskuje jedanput, dvaput... mnogo puta. Činilo se kao da se hrani njezinim užitkom i da je pritom nezasan.

Kada je napokon podignuo glavu, jedva se mogla pomicati.

Ozbiljno ju je pogledao. »Hvala ti.«

»Isuse... Ja bih to trebala reći.«

Odmahnuo je glavom. »Pustila si životinju u najljepši dio sebe. Ja sam taj koji osjeća zahvalnost.«

Odmaknuo se od njezina tijela, obraza još uvijek zajapurenih od uzbuđenja. Erekcija mu je još uvijek napinjala hlače.

Ispružila je ruke prema njemu. »Kamo ćeš? Nismo gotovi.«

Dok je oklijevao, sjetila se u čemu je stvar. Okrenula se na trbuh i postavila se na sve četiri, besramno mu se nudeći. Budući da se nije pomicao, pogledala ga je preko ramena. Zatvorio je oči kao da ga nešto boli, što ju je zbunilo.

»Znam da to radiš samo ovako«, tiho je rekla. »Tako si mi rekao. Meni je to u redu. Zaista.« Usljedila je duga tišina. »Zsadist, želim da ovo obavimo do kraja. Želim te upoznati... na ovaj način.«

Protrljao je lice. Pomislila je da će otići, no onda se pomaknuo tako da se našao iza nje. Rukama joj je lagano dodirnuo bokove i pogurnuo je u stranu, tako da se okrene na leđa.

»Ali ti...«

»Ne s tobom.« Glas mu je bio hrapav. »S tobom neću tako.«

Raširila je noge, spremna za njega, no on je samo klečao na petama.

Izdahnuo je uz drhtaj. »Čekaj da odem po kondom.«

»Zašto? Trenutno nisam plodna, pa ti ne treba. Uostalom, želim da... svršiš.«

Obrve su mu se spustile nisko nad crne oči.

»Zsadist... Ovo mi nije bilo dovoljno. Želim biti s tobom.«

Upravo je namjeravala ispružiti ruke prema njemu kada se uspravio na koljena i prinio ruke prednjoj strani kratkih hlača. Petljao je s vezicom, a zatim povukao pasicu van i dolje, otkrivši se pred njom.

Bella je progutala veliku knedlu.

Napeti mu je ud bio *golem*. Savršeno prekrasna, kao stijena tvrda neprirodna pojava.

Sveca mu... Hoće li uopće stati u nju?

Ruke su mu podrhtavale dok je spuštao hlače pod dva utega ispod erekcije. Zatim se nadnio nad nju i namjestio joj se nad međunožje.

Kada je ispružila ruku da ga pomiluje, uz trzaj se odmaknuo. »Ne!« Uplašeno je ustuknula, pa je opsovao. »Oprosti... Slušaj, jednostavno pusti mene.«

Pomaknuo je bokove prema naprijed, pa je osjetila pritisak njegova tupog, vrućeg glavića.

Rukom joj je posegnuo iza koljena i ispružio joj nogu prema gore, a zatim je malo prodro u nju, pa onda još malo. Cijelo mu je tijelo oblio znoj, a do nosnica joj je dolebdio neki taman miris. Na trenutak se zapitala...

Ne, nije moguće da se vezuje s njom. To mu nije u naravi.

»Bože... Tako si uska«, protisnuo je. »O... *Bella*, ne želim te razderati.«

»Nastavi. Samo nemoj žuriti.«

Tijelo joj se izdignulo pod pritiskom i razvlačenjem. Ma koliko bila spremna, njegov je prodor ipak bio invazija, no uživala je u njoj, osobito kada mu je dah poput eksplozije provalio iz prsa i kada je zadrhtao. Kada je cijeli ušao u nju, usta su mu se rastvorila, a očnjaci izdužili od zadovoljstva koje je osjećao.

Prešla mu je rukama uz ramena, uživajući u njegovim mišićima i toplini.

»Je li ovako dobro?« upitao je kroz stisnute zube.

Bella mu je utisnula poljubac u stranu vrata i uzbibala bokove. Zasiktao je.

»Vodi ljubav sa mnom«, rekla je.

Zastenjao je i počeo se kretati nad njom poput vala, dok joj je njegov debeo, tvrdi ud gladio unutrašnjost.

»O sranje...« Spustio je glavu na njen vrat. Ritam mu se ubrzao, kao i dah koji joj je prodirao u uho. »Bella... sranje, bojim se... ali ne mogu... stati...«

Uz potmulu uzdah propeo se na ruke i pustio da mu se bokovi slobodno kreću. Svakim se naletom zabijao u nju i gurao je više uz krevet. Zgrabila mu je zapešća da bi se zadržala na mjestu pod silinom njegovih potisaka. Dok se tako zabijao u nju, osjećala je kako se ponovno približava vrhuncu, a što se brže kretao, to je taj trenutak bio bliži.

Orgazam joj je eksplodirao u središtu, a zatim joj projurio tijelom, rastežući je svojom snagom dok nije postala beskonačno dugačka i široka. Osjeti su trajali vječno, a stezanja njezinih unutarnjih mišića dohvatila su dio njega koji je prodirao u nju.

Kada se vratila u vlastitu kožu, shvatila je da stoji nepomično, potpuno sleđen nad njom. Treptajima je otrla suze i pogledala ga u lice. Njegove oštre crte bile su napete, kao i ostatak njegova tijela.

»Jesam li te ozlijedio?« upitao je napetim glasom. »Zavikala si. Glasno.«

Dodirnula mu je lice. »Ne od boli.«

»Hvala Bogu.« Ramena su mu se opustila dok je ispuštao zrak. »Ne bih mogao podnijeti pomisao da sam te ozlijedio na ovaj način.«

Nježno ju je poljubio. Zatim se povukao i ustao iz kreveta, navlačeći hlače dok je nestajao u kupaonici i zatvarao vrata za sobom.

Bella se namrštila. Zar je svršio? Činio joj se potpuno dignutim dok se izvlačio iz nje.

Izvukla se iz kreveta i pogledala dolje. Budući da nije ništa vidjela s unutarnje strane bedara, navukla je ogrtač i pošla za njim, ne zamarajući se kucanjem.

Zsadist je stajao rukama naslonjen na umivaonik, pognute glave. Disanje mu je bilo neujednačeno, a izgledao je kao da ima groznicu — koža mu je bila oblivena znojem, a držanje neprirodno ukočeno.

»Što je, *nala*?« rekao je promuklim šaptom.

Zastala je pitajući se je li ga dobro čula. Ali jest... *Voljena*. Nazvao ju je *voljena*.

»Zašto nisi...« Nije uspijevala do kraja izgovoriti tu rečenicu. »Zašto si stao prije nego što si...«

Kada je samo odmahnuo glavom, prišla mu je i okrenula ga prema sebi. Kroz kratke je hlače vidjelo da mu erekcija pulsira, bolno napeta. Štoviše, izgledao je kao da ga boli cijelo tijelo.

»Daj da ti olakšam«, rekla je pružajući ruku prema njemu.

Uzmaknuo je uz mramorni zid između tuša i umivaonika. »Ne, nemoj... Bella...«

Rukama je skupila ogrtač i krenula kleknuti pred njega.

»Ne!« Povukao ju je uz tijelo.

Pogledala ga je ravno u oči i posegnula mu za pojasom hlača. »Pusti me da to učinim za tebe.«

Zgrabio joj je ruke i stisnuo joj zapešća tako da su je zaboljela.

»Želim to učiniti, Zsadist«, rekla je silovito. »Pusti me da se pobrinem za tebe.«

Usljedila je dugačka tišina, tijekom koje je pokušavala izmjeriti tugu, žudnju i strah u njegovim očima. Prošli su je žmarci. Nije mogla vjerovati zaključcima koje je izvodila, no stekla je vrlo živ dojam da si još nikada nije dopustio da doživi vrhunac. Ili to ona samo izmišlja stvari?

Nebitno. Definitivno ga nije namjeravala pitati. Bio je na rubu, a ako kaže ili učini nešto pogrešno, klisnut će iz kupaonice poput munje.

»Zsadist, neću ti nauditi. Ti ćeš imati kontrolu. Prestat ćemo ako ti se ne bude sviđalo. Možeš mi vjerovati.«

Dugo mu je trebalo da joj popusti stisak oko zapešća. Naposljetku ju je pustio i odmaknuo je od sebe. S oklijevanjem je spustio hlače.

Ona njegova erekcija iskočila je u prazan prostor između njih.

»Samo ga primi«, rekao je prepuklim glasom.

»Tebe. Primit ću tebe.«

Kada je sklopila dlanove oko njega, zastenjao je i zabacio glavu. Zaboga, bio je tako tvrd. Tvrd poput željeza, no okružen kožom mekanom poput njegovih usana.

»Tako si...«

»Pssst«, prekinuo ju je. »Bez... razgovora. Ne mogu... Bez razgovora.«

Počeo se kretati u njezinu stisku. Najprije polako, a zatim sa sve većom hitnošću. Uzeo joj je lice među dlanove i poljubio je, a zatim mu je tijelo u potpuno preuzelo kontrolu i dalo se u divlje pumpanje. Polako je ludio, upinjao se sve jače i jače, a prsa i bokovi bili su mu tako prekrasni dok se kretao tim drevnim muškim nadirućim kretnjama. Brže... brže... trzaji naprijed i natrag...

No tada je stigao do nekakve mrtve točke. Napinjao se, žile na vratu iskočile su mu kroz kožu, tijelo mu je oblio znoj. No činilo se da se ne može prepustiti.

Zaustavio se dahćući. »Ovo neće ići.«

»Samo se opusti. Opusti se i pusti da se dogodi...«

»Ne. Treba mi...« Uzeo joj je jednu ruku i stavio je na vrećicu ispod erekcije. »Stisni. Jako stisni.«

Bellin ga je pogled ošinio po licu. »Što? Ne želim te ozlijediti...«

Obgrlio joj je ruku svojom poput škripa i zakrenuo taj zajednički stisak tako da je kriknuo. Zatim joj je primio drugo zapešće tako da joj je dlan ostao pritisnut o njegovu erekciju.

Borila se protiv njegova stiska nastojeći prekinuti bol koju si je nanosio, no on je opet počeo pumpati. Što se jače trudila otrgnuti od njega, to joj je jače pritiskao ruku o najosjetljivije mjesto na muškom tijelu. Razrogačila je oči i prestala treptati suočena s tolikom boli, s agonijom koju je zacijelo...

Zsadist je zavikao, a njegov se glasni uzvik odbijao od mramora tako da je bila sigurna da su ga čuli svi u kući. Zatim je osjetila moćne trzaje njegova orgazma, vruće brizgaje koji su joj moćili ruke i prednji dio ogrtača.

Klonuo joj je na ramena, a veliko mu se tijelo srušilo na nju. Disao je poput teretnoga vlaka, mišići su mu drhtali, a krupno se tijelo treslo od naknadnih podrhtavanja. Kada joj je pustio ruke, morala je odlijepiti dlan od njegovih testisa.

Bella je bila potresena do kosti dok je nosila njegovu težinu.

Među njima je upravo niknulo nešto ružno, nekakvo seksualno zlo koje je zamaglilo granicu između zadovoljstva i boli. I iako se zbog toga osjećala okrutnom, željela se maknuti od njega. Željela je pobjeći od zastrašujuće spoznaje da mu je nanijela bol jer ju je on natjerao na to i da je zbog toga doživio orgazam.

No tada mu se u disanje uvukao jecaj. Ili se barem tako činilo.

Zadržala je dah, osluškajući. Ponovno se začuo isti tihi zvuk i osjetila je kako mu ramena podrhtavaju.

Isuse Bože. Plakao je...

Zagrlila ga je i podsjetila se da nije on tražio da ga onako muče. Niti je svojim izborom morao živjeti s posljedicama.

Pokušala je podignuti glavu i poljubiti ga, no odupro joj se, privukao je bliže i sakrio se u njezinoj kosi. Držala ga je u naručju, grlila ga i tješila dok se borio da sakrije činjenicu da plače. Napokon se odmaknuo od nje i otro lice dlanovima. Odbijao ju je pogledati u oči dok se nagingjao da otvori tuš.

Brzim joj je potezom strgnuo ogrtač s tijela, zamotao ga u kuglu i bacio u smeće.

»Čekaj, sviđa mi se taj ogrtač...«

»Kupit ću ti novi.«

Počeo ju je gurati pod mlaz vode. Pokušala mu se oduprijeti, pa ju je bez problema podignuo, stavio je pod tuš i počeo joj sapunati ruke s neskrivenom panikom.

»Zsadist, prestani.« Odmaknula se, no povukao ju je natrag. »Nisam prljava... Zsadist, prestani. Ne treba me očistiti zato što si...«

Zatvorio je oči. »Molim te... Moram to učiniti. Ne mogu te ostaviti... tako prekrivenu time.«

»Zsadist«, uzviknula je. »Pogledaj me.« Kada je to učinio, rekla je: »Ovo nije potrebno.«

»Ne znam što bih drugo.«

»Vrati se sa mnom u krevet.« Zatvorila je vodu. »Zagrli me. Pusti da ja zagrlim tebe. To je sve što trebaš.«

A iskreno rečeno, i ona je to trebala. Bila je potresena do srži.

Omotala se ručnikom i odvukla ga u spavaću sobu. Kada su se našli ispod pokrivača, privila se uz njega, no bila je jednako ukočena kao i on. Mislila je da će im blizina pomoći. Nije.

Nakon duge šutnje njegov je glas dopro iz tame. »Da sam znao da mora biti tako, nikad ne bih dopustio da dođe do toga.«

Okrenula je lice prema njemu. »Je li to prvi put da si svršio?«

Nije ju iznenadila njegova šutnja. Iznenadilo ju je što je naposljetku ipak odgovorio.

»Da.«

»Nikad se nisi... zadovoljavao?« prošaptala je, iako je znala odgovor. *Isuse...* Kakve su bile one godine koje je proveo kao krvni rob. Sva ta zlostavljanja... Željela je plakati zbog njega, no znala je da bi se zbog toga osjećao nelagodno.

Izdahnuo je. »Ne volim ga uopće dodirivati. Iskreno, mrska mi je pomisao da je bio u tebi. Volio bih da si sada u kadi, okružena sredstvom za čišćenje.«

»Uživala sam s tobom. Drago mi je što smo legli zajedno.« Samo joj je ono što se nakon toga dogodilo predstavljalo poteškoće. »No ono što se dogodilo u kupaonici...«

»Ne želim da budeš dio toga. Ne želim da mi to radiš tako da... napravim ono po tebi.«

»Svidjelo mi se priuštiti ti orgazam. Samo... Previše mi je stalo do tebe da bih te povrijedila. Možda bismo mogli pokušati...«

Odmaknuo se od nje. »Oprosti... Moram... Idem k V.-u. Moram nešto obaviti.«

Zgrabila ga je za ruku. »Što bi rekao da ti kažem da mislim da si prekrasan?«

»Rekao bih da te je ponijelo sažaljenje i raspizdio bih se.«

»Ne sažalijevam te. Voljela bih da si svršio u meni i mislim da si predivan kada si uzbuđen. Debeo ti je i dugačak i umirala sam od želje da ga dotaknem. Još uvijek to mislim. I želim ga uzeti u usta. Što kažeš na to?«

Iskoprcao se iz njezina zagrljaja i ustao. Odjenuo se brzim, ubojitim pokretima. »Ako moraš prikazati taj seks u nekom drugom svjetlu da bi se mogla nositi s time, to je u redu. Ali trenutno lažeš samoj sebi. Uskoro će ti svanuti da si još uvijek dostojna ženka. I tada ćeš gorko požaliti što si legla sa mnom.«

»Neću.«

»Samo čekaj.«

Nestao je kroz vrata prije nego što je uspjela pronaći prave riječi kojima bi mu nešto odbrusila.

Bella je prekrizila ruke na prsima, osjećajući kako u njoj pršti frustracija. Zatim je zbacila pokrivače. Dovraga, u sobi je tako vruće. Ili je možda ona toliko napeta da joj se poremetila unutarnja kemijska ravnoteža.

Nije više mogla podnijeti pomisao da ostane u krevetu, pa se odjenula i uputila niz hodnik s kipovima. Nije je bilo briga gdje će završiti, jednostavno je morala izaći i pokušati se hodanjem riješiti barem dijela te vrućine.

Četvrto poglavlje

Zsadi se zaustavio u podzemnom tunelu, na pola puta između velike kuće i Vishousove i Butcheve rezidencije.

Iza sebe nije vidio ništa osim niza stropnih svjetiljki. Pred njim se prostirao isti prizor, traka osvijetljenih točaka koja se protezala u nedogled. Vrata kroz koja je ušao i ona kroz koja će izaći bila su mu nevidljiva.

Baš jebeno savršena metafora života.

Naslonio se o čelični zid tunela. Činilo mu se kao da je uhvaćen u stupicu iako ga nitko i ništa nije ograničavalo.

No da, samo što je to bila usrana laž. Bella ga je ograničavala. Stavljala u lance. Vezivala ga je svojim prekrasnim tijelom, svojim dobrim srcem i onom neumjesnom utvarom ljubavi koja joj je blistala u očima boje safira. U stupici... definitivno je bio u stupici.

U iznenadnom skoku, um mu se uhvatio noći kada ga je Phury napokon oslobodio ropstva.

Kada se Gospodarica pojavila s još jednim u nizu mužjaka, rob nije pokazao zanimanje. Nakon deset desetljeća, oči drugih mužjaka više mu nisu smetale, a u silovanjima i nametanjima za njega više nije bilo novih užasa. Njegovo je postojanje bilo jednoličan pakao, a jedino je pravo mučenje bila beskonačnost njegova robovanja.

No tada je osjetio nešto neobično. Nešto... drugačije. Okrenuo je glavu i pogledao neznanca. Prva mu je pomisao bila da je mužjak golem i odjeven u skupu odjeću, pa je zacijelo ratnik. Druga je bila da se u žutim očima koje su ga promatrale krije neopisiv jad. Uistinu, neznanac koji je stajao na vratima toliko je problijedio da mu je koža nalikovala na vosak.

Kada je u robove nosnice prodro miris masti, ponovno se zagledao u strop, nezainteresiran za ono što slijedi. No dok mu je Gospodarica obrađivala muškost, prostoriju je odjednom ispunio nalet emocija. Vratio je pogled na mužjaka koji je stajao neposredno uz vrata ćelije. Rob se namrštio. Ratnik je posezao za bodežom i gledao Gospodaricu kao da je namjerava ubiti...

Druga su se vrata otvorila i jedan od dvorjana počeo je panično govoriti. Ćeliju su odjednom preplavili stražari, oružje i bijes. Gospodaricu je grubo zgrabio mužjak koji je predvodio skupinu i ošamario je takvom silinom da je udarila o kameni zid. Mužjak se zatim bacio na roba, izvlačeći nož iz korica. Rob je vrisnuo kada je ugledao kako mu oštrica juri prema licu. Oštra mu je bol presjekla čelo, nos i obraz, a zatim je utonuo u tminu.

Kada se osvijestio, visio je obješen za vrat, a težina njegovih ruku, nogu i trupa istiskivala je život iz njega. Tijelo kao da mu je znalo da mu se bliži zadnji dah, pa ga je prizvalo k svijesti očajnički se nadajući da će mu mozak pronaći neki izlaz. Prilično jadan pokušaj spašavanja, pomislio je.

Draga Djevo, ne bi li trebao osjećati bol? Pitao se i je li ga netko oblio vodom, jer koža mu je bila mokra. Zatim je shvatio da mu u oči kaplje nešto gusto. Krv. Bio je prekriven vlastitom krvlju.

I kakva je to buka oko njega? Mačevi? Borba?

Gušeći se, podignuo je pogled i na djelić sekunde kao da je ponovno prodisao. More. Pred očima mu se prostiralo beskrajno more. Na trenutak ga je preplavila radost... a onda mu se pred očima zamaglilo od nedostatka zraka. Kapci su mu zatreperili i klonuo je, no bio je zahvalan što je prije smrti još jedanput vidio more. U magli za zapitao hoće li Sjenosvijet biti imalo nalik tom prostranom obzorju, beskrajnom prostranstvu koje je istovremeno nepojmljivo i domaće.

Upravo kada je pred sobom ugledao blistavu bijelu svjetlost, pritisak oko vrata mu je popustio, a grube ruke dohvatile su mu tijelo. Usljedili su uzvici i trzavi pokreti, a zatim bolno, nemirno jahanje koje je naglo završilo. Za to mu se vrijeme bolna agonija rascvjetala po čitavom tijelu, prodrila mu u kosti i počela ga šamarati tupim, nemilosrdnim udarcima.

Dva pucnja iz puške. Prigušeni bolni krici koji nisu bili njegovi. A zatim vrisak i hujanje vjetra na leđima. Pad... Bio je u zraku i padao je...

O Bože, more. Obuzela ga je panika. Sol...

Samo je na trenutak osjetio tvrdi vodeni jastuk, a onda mu je dodir mora na izmučenoj koži preplavio um. Onesvijestio se.

Kada je ponovno došao svijesti, tijelo mu je bilo poput mlohove vreće koja je sadržavala razne oblike boli. Kroz maglu je shvatio da se s jedne strane smrzava, dok mu je s druge umjereno toplo, pa se pomaknuo da vidi može li. Čim je to učinio, osjetio kako se kreće i toplina prislonjena uz njega... Bio je u nečijem zagrljaju. Uz leđa mu je bio pripijen neki mužjak.

Rob je odgurnuo to čvrsto tijelo od sebe i počeo se povlačiti po tlu. Zamućeni mu je vid

pokazao put, pronašao stijenu u tami i dao mu nešto iza čega se mogao sakriti. Kada se sklonio, počeo je disati kroz nelagodu organa, udišući slani miris mora i odbojan smrad raspadanja mrtvih riba.

I neki metalni vonj. Oštar, metalan...

Povirio je preko ruba stijene. Iako su mu oči bile slabe, uspio je razaznati obličje mužjaka koji je ušao u ćeliju s Gospodaricom. Ratnik je sada sjedio naslonjen na zid, a dugačka mu je kosa u pramenovima visjela preko širokih ramena. Otmjena mu je odjeća bila razderana, a u žutim očima blistala je tuga.

To je taj drugi miris, pomislio je rob. Ta žalost koju taj mužjak osjeća ima svoj miris.

Kada je ponovno ponjušio zrak, rob je osjetio nekakvo neobično zatezanje na licu, pa je podignuo ruku do obraza. Prsti su mu pronašli urez, tvrdu crtu na koži... Slijedio ju je do čela. Zatim do usnice. Tada se sjetio oštrice noža koja mu se približavala. Sjetio se kako je vrisnuo kada ga je zarezala.

Rob je počeo drhtati i obgrlio se rukama.

»Trebali bismo se grijati međusobno«, rekao je ratnik. »Zaista, to je sve što sam činio. Nemam nikakvih... namjera u vezi s tobom. Želim ti samo olakšati ako mogu.«

No svi Gospodaričini mužjaci željeli su biti s robom. Zato ih je dovodila. Voljela je i gledati...

No tada se rob sjetio kako je ratnik podignuo bodež, kako je izgledao kao da namjerava priklati Gospodaricu kao svinju.

Rob je otvorio usta i upitao promuklim glasom: »Tko ste vi, gospodine?«

Usta mu nisu funkcionirala kao prije, a riječi su mu zvučale izobličeno. Pokušao je ponovno, no ratnik ga je prekinuo.

»Čuo sam što si pitao.« Metalni vonj žalosti pojačao se, nadjačavši čak i smrad ribe. »Ja sam Phury. Ja sam... tvoj brat.«

»Ne.« Rob je odmahnuo glavom. »Uistinu, ja nemam obitelji. Gospodine.«

»Ne, ja nisam... « Mužjak se nakašljao da pročisti grlo. »Ja za tebe nisam gospodin. I oduvijek imaš obitelj. Oteli su te od nas. Tražim te više od stoljeća.«

»Bojim se da griješite.«

Ratnik se pomaknuo kao da namjerava ustati, a rob se trgnuo unatrag, spustio pogled i pokrio glavu rukama. Nije mogao podnijeti da ga opet tuku, iako je to zaslužio zbog neposluha.

Brzo je rekao, onako prtljavo kako je sada morao: »Ne željeh vas uvrijediti, gospodine. Željeh samo izraziti štovanje vašem uzvišenom položaju.«

»Slatka Djevo nad nama.« S druge strane pećine začuo se neki prigušen zvuk. »Neću te udariti. Siguran si... Sa mnom si siguran. Pronašli smo te, brate.«

Rob je ponovno odmahnuo glavom. Nije to mogao slušati jer je odjednom shvatio što će se dogoditi kada padne noć, što se mora dogoditi. On je Gospodaričino vlasništvo, što znači da će ga morati vratiti.

»Preklinjem vas«, prostenjao je, »ne vraćajte me njoj. Ubijte me sada... Ne dajte me ponovno njoj.«

»Ubit ću nas oboje prije nego što dopustim da se opet ondje nađeš.«

Rob je podignuo pogled. Ratnikove žute oči plamtjele su u tami.

Rob je dugo gledao njihov sjaj. A onda se sjetio davnog, davnog trenutka, kada se probudio u zatočeništvu nakon prijelaza. Gospodarica mu je rekla da obožava njegove oči... njegove oči žute kao u kanarinca.

Samo su malobrojni pripadnici njegove vrste imali šarenice jarkozlatne boje.

Ratnikove riječi i djela počeli su mu prodirati do svijesti. Zašto bi se neki neznanac borio da ga oslobodi?

Ratnik se pomaknuo, bolno trznuo i podignuo jedno bedro.

Donjeg dijela noge nije mu bilo.

Rob je razrogačio oči ugledavši batrljak. Kako ih je ratnik obojicu izvukao iz vode s takvom

ozljedom? Mora da se strašno namučio samo da samoga sebe održi na površini. Zašto nije jednostavno pustio roba da potone?

Samo bi krvna veza mogla iznjedriti takvu nesebičnost.

»Ti si mi brat?« promrmljao je rob kroz masakriranu usnicu. »Uistinu, jesam li ja tvoja krv?«

»Da. Ja sam tvoj brat blizanac.«

Rob se počeo tresti. »Neistina.«

»Istina.«

Neobična je strava preplavila roba i sledila ga do kosti. Sklupčao se unatoč izranjenoj koži koja ga je prekrivala od glave do pete. Nikada nije ni pomislio da je išta osim roba, da je mogao imati priliku živjeti drugačije... živjeti kao mužjak, a ne kao nečije vlasništvo.

Rob se njihao naprijed-natrag na zemljanom podu. Kada se zaustavio, ponovno je pogledao ratnika. Što je s njegovom obitelji? Kako je došlo do toga? Tko je on? I...

»Znaš li jesam li imao ime?« prošaptao je rob. »Jesu li mi ikada dali ime?«

Ratnik je tegobno uzdahnuo, kao da su mu slomljena sva rebra.

»Zoveš se Zsadist.« Ratnik je disao sve kraće i kraće, dok napokon nije tek protiskivao riječi.

»Ti si sin... Ahgonyja, velikoga ratnika. I miljenik si naše... majke, Naseen.«

Ratnik je žalobno zajecao i zario glavu u ruke.

Dok je plakao, rob ga je gledao.

Zsadist je odmahnuo glavom prisjećajući se sati tišine koji su uslijedili. Phury i on većinu su vremena proveli gledajući se. Obojica su bila u lošem stanju, no Phury je bio jači, iako je izgubio ud. Skupio je naplavljene komade drva i morske trave te od njih složio klimavu, nepouzdanu splav. Nakon zalaska sunca odvukli su se do mora i otplutali do obale, u slobodu.

Slobodu.

Da, baš. Nije slobodan niti je to ikada bio. Sve one izgubljene godine ostale su uz njega, a bijes zbog onoga što mu je oduzeto i što mu je učinjeno bio je življi od njega samoga.

Čuo je kako mu Bella govori da ga voli. I želio je zaurlati na nešto.

Umjesto toga, jurnuo je prema Rupi. Nije imao ništa što bi je bilo dostojno osim želje za osvetom i namjeravao se opako baciti natrag na posao. Neće stati dok ne satire sve *degrade*, ne naslaže ih u snijegu kao balvane, kao svjedočanstvo jedinoj stvari koju joj je mogao ponuditi.

A što se tiče onoga koji ju je uzeo, onoga koji ju je ozlijedio, njega je čekala posebna vrsta smrti. Z. nije osjećao ljubav ni prema kome. No mržnju koju je nosio u sebi namjeravao je do posljednjeg daha upotrebljavati u Bellinu korist.

Peto poglavlje

Phury je pripalio žižu i pogledao šesnaest doza trovremenskog Tafta poredanih na Butchevu i V.-ovu stolicu u dnevnom boravku. »U čemu je fora s tim lakom za kosu? Prelazite u transvestite, dečki?«

Butch je podignuo komad cijevi od PVC-a u kojoj je upravo bušio rupu. »Krumpirobacač, stari. Opako.«

»Molim?«

»Zar nisi nikada bio u ljetnom kampu?«

»Pletenje košara i rezbarenje su za ljude. Bez uvrede, ali mi svoje mlade učimo pametnijim stvarima.«

»Ha! Nisi ništa doživio dok ne odeš u ponoćnu krađu gaćica. Bilo kako bilo, krumpir se stavi s ove strane, donji dio se napuni lakom...«

»I onda se zapali«, ubacio se V. iz spavaće sobe. Izašao je u kućnom ogrtaču, trljajući mokru kosu ručnikom. »Napravi veliki bum.«

»Veliki bum«, ponovio je Butch poput jeke.

Phury je pogledao brata. »V., ti si to već radio?«

»Da, sinoć. Ali bacač nam se zaglavio.«

Butch je opsovao. »Krumpir je bio prevelik. Prokleti kapitalci iz Idaha. Večeras ćemo početi s crvenima. Bit će odlično. Naravno, zna biti zeznuto odrediti putanju...«

»No zapravo je točno kao golf«, rekao je V. prebacivši ručnik preko stolice. Navukao je rukavicu preko desne ruke skrivajući njome svete tetovaže koje su je prekrivale od dlana do vrškova prstiju te s čitave gornje strane. »Mislim, moraš razmišljati o luku u zraku...«

Butch je silovito klimao glavom. »Da, točno kao golf. Vjetar igra vrlo važnu ulogu...«

»Golemu.«

Phury je sljedećih nekoliko minuta mirno pušio slušajući ih kako dovršavaju rečenice jedan drugome. Nakon nekog je vremena osjetio potrebu da napomene: »Vas dvojica provodite *puno* previše vremena zajedno, kužite me?«

V. klimnuo glavom u murjakovu smjeru. »Brat ne zna cijeniti ovakve stvari. Nikada nije ni znao.«

»Onda ćemo ciljati u njegovu sobu.«

»Bez daljnjea. A i gleda na vrt...«

»Pa nećemo morati paziti na aute u dvorištu. Izvrsno.«

Vrata koja su vodila u tunnel naglo su se otvorila, pa su se sva trojica okrenula prema njima.

Na vratima je stajao Zsadiš... i bio je preplavljen Bellinim mirisom. I zasićenim vonjem seksa. Kao i jedva primjetnim tračkom vezivnoga biljega.

Phury se ukočio i duboko povukao dim. *O Bože...* Bili su zajedno.

Čovječe, jedva se odupro porivu da odjuri u veliku kuću i provjeri diše li Bella još uvijek. A isto je vrijedilo i za potrebu da si počne trljati prsa dok ne nestane bolna rupa koja se otvorila u njima.

Njegov je brat blizanac imao točno ono za čime je Phury žudio.

»Je li se terenac pomaknuo?« upitao je Z. Vishousa.

V. je otišao do računala i pritisnuo nekoliko tipki. »A-a.«

»Pokaži mi.«

Kada mu je Zsadiš prišao i prignuo se, V. je pokazao na zaslone. »Evo ga. Ako se pokrene, mogu ga pratiti.«

»Znaš li provaliti u Explorer bez aktiviranja alarma?«

»*Molim te*. To je samo auto. Ako navečer još uvijek bude na istom mjestu, bit ćemo unutar dok si rekao keks.«

Z. se uspravio. »Trebam mi novi mobitel.«

Vishous je otvorio ladicu u stolu, izvadio mobitel i provjerio ga. »Sve ti je spremno. Poslat ću svima poruku s tvojim novim brojem.«

»Nazovi me ako se ta stvar pomakne.«

Kada im je Zsadiš okrenuo leđa, Phury je ponovno povukao dim i zadržao dah. Vrata prema tunelu čvrsto su se zatvorila.

I ne shvaćajući što radi, Phury je ugasio rukom motanu cigaretu i uputio se za svojim bratom blizancem.

Z. se zaustavio u tunelu kada je začuo korake. Kada se okrenuo na mjestu, svjetlost koja je padala odozgo istaknula mu je upale obraze, oštre crte čeljusti i ožiljak koji mu se protezao preko lica.

»Što je?« upitao je, a dubok mu je glas odjekivao od zidova. Zatim se namrštio. »Da pogodim. Riječ je o Belli.«

Phury se zaustavio. »Možda.«

»Sigurno.« Z. je spustio pogled i zadržao ga na podu tunela. »Osjećaš njezin miris na meni, zar ne?«

U dugačkoj tišini koja je nastupila među njima, Phury je očajnički želio imati žižu u ustima.

»Samo želim znati... je li dobro nakon što si... legao s njom?«

Z. je prekrizio ruke na prsima. »Da. I bez brige, neće to poželjeti ponoviti.«

O Isuse Bože. »Zašto?«

»Natjerao sam je...« Z.-ova se izobličena usnica stanjila. »Nema veze.«

»Što? Što si učinio?«

»Natjerao sam je da me ozlijedi.« Kada se Phury trgnuo, Z. se nasmijao dubokim, tužnim smijehom. »Bez brige, ne moraš aktivirati zaštitničke instinkte. Neće mi više prići.«

»Kako... Što se dogodilo?«

»Mda, baš. Da nabrojim sve razloge zbog kojih neću s tobom razgovarati o tome?«

Odjednom i bez ikakva upozorenja Z. se usredotočio na Phuryjevo lice. Snaga njegova pogleda bila je iznenađujuća jer je taj mužjak rijetko nekoga gledao u oči. »Priberi se, brate. Znam da ti se sviđa i... pa, nadam se da ćete, kada se stvari malo smire, možda... moći biti zajedno ili tako nešto.«

Je li on lud? pomislio je Phury. Je li on jebeno *lud*?

»Dobro, kako si ti to zamišljaš, Z.? Vezao si se s njom.«

Zsadist je protrljao glavu. »Baš i ne.«

»Vraga nisi.«

»U redu, onda to nije važno, može tako? Za koji dan će se probuditi iz ovog posttraumatskog čega već što je sada drži i poželjet će nekoga normalnog.«

Phury je odmahnuo glavom, više nego svjestan činjenice da vezani mužjak ne odustaje od osjećaja prema svojoj ženki. Ne ako prije ne umre.

»Z., ti nisi normalan. Kako možeš reći da želiš da ja budem s njom? To bi te ubilo.«

Zsadistovo se lice promijenilo, a izraz koji je poprimilo zaprepastio je Phuryja. *Kolika tuga*, pomislio je. Tako duboka da se to nije činilo mogućim.

A onda je Zsadist krenuo prema njemu. Phury se pripremio za... Isuse, nije imao pojma što ga čeka.

Kada je Z. podignuo ruku, nije to bilo ni s ljutnjom ni sa silom. Dok mu se Z.-ov dlan lagano spuštao na lice, Phury se nije mogao sjetiti kada ga je Z. zadnji put dodirnuo s imalo nježnosti. Ili kada ga je uopće dodirnuo.

Zsadistov je glas bio dubok i prigušen dok je palcem prelazio naprijed-natrag po nedernutom obrazu.

»Ti si mužjak kakav sam ja mogao biti. Ti si potencijal koji sam imao i izgubio. Ti si čast i snaga i dobrota koje ona treba. Ti ćeš se brinuti za nju. *Želim* da se ti brineš za nju.« Zsadist je povukao ruku. »Za nju će to biti dobro združivanje. Ako joj ti budeš *helren*, moći će visoko držati glavu. Moći će se ponositi što je vide s tobom. Bit će društveno nepobjediva. *Glimera* joj neće moći ništa.«

Phury je osjećao kako se napast u njemu budi, komprimira i pretvara u instinkt. No što s njegovim bratom blizancem?

»Isuse... Z. Kako bi uopće mogao podnijeti pomisao da sam ja s njom?«

Istog je trena sva nježnost nestala. »Bio s njom ti ili netko drugi, bol će biti ista. Uostalom, zar misliš da nisam naviknut na bol?« Z.-ove su se usne izvile u opak smiješak. »Za mene je to kao povratak kući, brate.«

Phury je pomislio na Bellu i na to kako je odbila njegovu venu. »Ne misliš li da i ona ima pravo glasa u svemu ovome?«

»Opametit će se ona. Nije glupa. Ni izdaleka.« Z. se okrenuo i počeo hodati. Zatim se zaustavio. Dodao je ne okrećući se: »Postoji još jedan razlog zbog kojeg želim da je ti uzmeš.«

»Ima li barem taj smisla?«

»Trebao bi biti sretan.« Phuryju je zastao dah dok je Zsadist mrmljao: »Živiš polovičnim životom. Oduvijek je tako. Ona bi se brinula o tebi, a to bi... to bi bilo dobro. Volio bih da to imaš.«

Prije nego što je Phury stigao išta reći, Z. ga je prekinuo. »Sjećaš li se one špilje... nakon što si me izvukao? Znaš, ono kada smo sjedili cijeli dan i čekali da zađe sunce?«

»Da«, prošaptao je, odmjeravajući bratova leđa.

»Užasno je smrdjelo, zar ne? Sjećaš li se toga? Mirisa ribe?«

»Sjećam se svega.«

»Znaš, još uvijek te vidim kako sjediš naslonjen na zid, onako s prljavom kosom, s mokrom odjećom zamrljanom krvlju. Izgledao si grozno.« Z. se kratko i nervozno nasmijao. »Naravno, ja sam izgledao još gore. Uglavnom... rekao si da mi želiš olakšati, ako možeš.«

»Jesam.«

Usljedila je duga tišina. Zatim se iz Z.-ova tijela osjetio ledeni nalet hladnoće. Pogledao je preko ramena. Crne su mu oči bile poput ledenjaka, a lice tamno kao beskrajne paklene sjene.

»Meni se više ne može olakšati. Nikada. Ali za tebe definitivno jebeno ima nade. Zato uzmi tu ženku koju toliko želiš. Uzmi je i nagovori je da dođe pameti. Izbacio bih je iz sobe da mogu, no jednostavno ne želi otići.«

Z. se okrenuo i otišao, a vojničke su mu se čizme zabijale u pod.

Nekoliko sati poslije Bella je hodala kućom. Dio noći provela je s Beth i Mary, i bila je zahvalna na njihovoj prijateljskoj podršci. No sada je sve bilo tiho — braća i svi ostali otišli su u krevet. Samo su ona i Boo lutali kućom dok je dan prolazio, a mačak se držao uz nju kao da zna da joj treba društvo.

Isuse, bila je tako iscrpljena, tako umorna da je jedva stajala, a osjećala se i izubijano. No problem je bio u tome što joj je tijelo pokretao nemir, što je njezin unutarnji motor odbijao izaći iz brzine.

Kada ju je preplavila toplina, kao da joj je netko sušilom za kosu zapahnuo svaki centimetar kože, zaključila je da će se zacijelo razboljeti, iako joj nije bilo jasno kako. Šest je tjedana provela s *degradima*, a od njih nije mogla pokupiti nikakav virus. A nitko od braće ni od njihovih *šelan* nije bio bolestan. Možda je bila riječ o nečemu na emotivnoj osnovi.

Ma nemoj mi reći?

Zamaknula je za ugao i zastala, shvativši da je dolunjala natrag od hodnika s kipovima. Pitala se je li Zsadist u svojoj sobi.

I razočarala se kada je otvorila vrata i shvatila da nije.

Taj mužjak je poput neke ovisnosti, shvatila je. Nije dobar za nju, no nije ga se mogla riješiti.

»Vrijeme je za krevet, Boo.«

Mačak je zamijaukao, kao da predaje svoje pratiteljske dužnosti, te otapkao niz hodnik nečujan poput padajućih pahulja i jednako graciozan.

Bella je zatvorila vrata upravo kada ju je preplavio još jedan val vrućine. Skinula je jaknu od flisa i prišla prozoru želeći ga otvoriti, ali naravno, kapci su bili zatvoreni — bilo je dva poslijepodne. Očajnički se želeći ohladiti, uputila se u kupaonicu i stajala pod hladnim tušem tko zna koliko dugo. Kada je izašla, osjećala se još gore. Koža ju je peckala, a glava joj je bila teška.

Omotala se ručnikom, prišla krevetu i namjestila razbacane pokrivače. Prije nego što je legla, bacila je pogled na telefon i pomislila da bi trebala nazvati brata. Morali su se naći licem u lice, i to brzo, jer Wrathov poček neće dugo trajati. A budući da Rehv nikada ne spava, bit će budan.

No kada joj se tijelom prokotrljao još jedan val vrućine, znala je da se trenutno ne može baviti bratom. Pričekat će da padne noć, da se malo odmori. Kada sunce zađe, nazvat će Rehvengea i sastati se s njime na nekom neutralnom i javnom mjestu. I uvjerit će ga da prestane sa sranjima.

Sjela je na rub kreveta i osjetila čudan pritisak između nogu.

Seks sa Zsadistom, pomislila je. Već je dugo nije uzela mužjaka u sebe. A njezin jedini drugi ljubavnik nije bio tako građen. Nije se tako kretao.

Preplavili su je prizori Zsadista, njegova napeta i tamna lica, njegova čvrsta, utegnuta tijela. Od tih joj je misli zatitralo i zadrhtalo cijelo tijelo. U toj joj je bujici nešto oštro probolo međunožje, upravo kao da opet prodire u nju, a venama joj je jurnuo spoj meda i kiseline.

Namrštila se, maknula ručnik i pogledala si tijelo. Grudi su joj se činile većima nego inače, a

bradavice kao da su bile tamnije ružičaste nijanse. Posljedica Zsadistovih usta? *Apsolutno.*

Opsovala je, legla i navukla plahtu. Tijelo joj je ponovno uskuhalo, pa se okrenula na trbuh. Raširila je noge. Pokušala se ohladiti. No nelagoda kao da je samo postajala jača.

Dok je snijeg sve jače padao, a poslijepodneвно svjetlo polako blijedjelo, O. se kamionetom uputio na jug cestom 22. Kada je stigao na željeno mjesto, stao je uz cestu i pogledao U.-a.

»Explorer je stotinjak metara odavde. Izvuci ga iz te šumetine. A onda počni kupovati što nam treba i saznaj kada su te isporuke. Želim znati kamo idu te jabuke i želim da arsen bude spreman.«

»U redu.« U. je otkopčao pojas. »Ali, slušaj, moraš se obratiti Društvu. Uobičajeno je da *visoki degrad*...«

»Zaboli me.«

O. je pogledao kroz vjetrobransko staklo, na kojem su brisači bacakali pahuljice amo-tamo. Sada kada se U. brinuo za sva ta sranja vezana uz svetkovinu suncostaja, on je ponovno razbijao glavu traženjem rješenja za svoj glavni problem: kako će dovruga pronaći ženu?

»Ali *visoki degrad* uvijek se obraća članovima kada preuzme vlast.«

Isuse, U.-ov mu je glas zaista počinjao ići na živce. A i njegova opsjednutost pravilima isto tako.

»O., moraš...«

»Začepi više, stari. Ne zanimaju me sastanci.«

»Dobro.« U. je rastegnulo tu riječ ne skrivajući neodobravanje. »Gdje onda želiš rasporediti eskadrona?«

»A što to misliš? U centru.«

»Ako između sukoba s braćom naiđu na civile, želiš li da uzimaju zarobljenike ili da ih jednostavno ubijaju? I hoćemo li izgraditi novi centar za uvjeravanje?«

»Briga me.«

»Ali trebamo...« U. je govorio i govorio.

Kako će je pronaći? Kamo bi...

»O.«

O. ga je ošinio pogledom s druge strane kamioneta, spreman eksplodirati. »Što?«

U.-ova usta na trenutak su glumila ribu. Otvorila su se. Zatvorila. »Ništa.«

»Tako je. Dosta si govorio. A sada se više pokupi iz mog kamioneta i počni raditi nešto osim lajanja.«

Pritisnuo je papučicu gasa čim su U.-ove čizme dotaknule šljunak pokraj ceste. No nije otišao daleko. Skrenuo je na prilazni put farmerske kuće i izvidio situaciju oko ženine kuće.

Na svježem snijegu nije bilo tragova. Svjetla nisu gorjela. Kuća je bila napuštena.

Prokleti bete.

O. se okrenuo i uputio u centar. Oči su mu bile suhe od nedostatka sna, ali nije namjeravao trošiti noć na punjenje baterija. *Zajebi to.*

Čovječe... Ako večeras ne uspije nešto ubiti, poludjet će.

Šesto poglavlje

Zsadist je dan proveo u teretani. Golih je prstiju obrađivao vreću za boks. Dizao je utege. Trčao. Još malo dizao utege. Vježbao je s bodežima. Kada se vratio u veliku kuću bilo je skoro četiri, a on je bio spreman izaći u lov.

Čim je stupio nogom u predvorje, zastao je. Nešto nije bilo u redu.

Ogledao se po predvorju. Bacio je pogled na kat. Osluškiavao je tražeći čudne zvukove. Kada je onjušio zrak, sve što je namirisao bio je doručak koji su upravo posluživali u blagovaonici, pa se uputio onamo, uvjeren da nešto nije u redu, ali ne uspijevajući odrediti o čemu je riječ. Zatekao je braću kako

sjede za stolom neuobičajeno mirni, iako su Mary i Beth jele i razgovarale bez ikakve nelagode. Belle nije bilo na vidiku.

Nije ga baš zanimala hrana, no unatoč tome uputio se prema praznom mjestu pokraj Vishousa. Kada je sjeo, osjetio je napetost u tijelu, no znao je da je to od intenzivnog vježbanja kojemu se posvetio tijekom dana.

»Je li se Explorer pomaknuo?« upitao je brata.

»Ne do trenutka kada sam došao jesti. Provjerit ću čim se vratim, ali ne brini. Računalo će zabilježiti putanju kojom se bude kretao čak i ako mene ne bude. Vidjet ćemo gdje je.«

»Jesi li siguran?«

Vishous ga je hladno pogledao. »Da. Siguran sam. Sam sam napisao program.«

Z. je klimnuo glavom, a zatim podbočio bradu i istegnuo vrat. Čovječe, stvarno je ukočen.

Trenutak poslije, ušao je Fritz noseći dvije ulaštene jabuke i nož. Z. je zahvalio batleru i dao se na posao s jednom od jabuka sorte Granny Smith. Dok ju je gulio, vrpeljio se na stolici. Sranje... Imao je neki čudan osjećaj u nogama, a i u donjem dijelu leđa. Možda je pretjerao s vježbanjem? Ponovno se namjestio u stolici, a zatim vratio pozornost na jabuku, preokrećući je u ruci i držeći nož pritisnut o bijelo meso. Već je gotovo završio kada je shvatio da ispod stola i rastvara noge kao neki zvrk.

Bacio je pogled na ostale mužjake. V. je otvarao i zatvarao poklopac upaljača i lupkao nogom. Rhage si je masirao rame. Pa nadlakticu. Pa desni prsni mišić. Phury je pravio krugove šalicom za kavu, grizao donju usnicu i bubnjao prstima po stolu. Wrath je vrtio glavom, lijevo, desno, naprijed, natrag, napet kao kabel na dalekovodu. I Butch je djelovao napeto.

Nijedan od njih, čak ni Rhage, nije pojeo ama baš ništa.

No Mary i Beth izgledale su savršeno normalno kada su ustale da odnesu tanjure s kojih su jele. Počele su se smijati i prepirati s Fritzom oko toga hoće li mu pomoći da iznese još kave i voća.

Ženke su upravo izašle iz prostorije kada je prvi val energije preplavio kuću. Nevidljivi se nalet bacio ravno na stvar među Zsadistovim nogama i u trenu je ukrutio. Ukočio se i shvatio da su se i braća i Butch također ukipili, kao da se svaki od njih pita je li zaista osjetio to što je osjetio.

Trenutak poslije uslijedio je drugi val. *Stvar* u Z.-ovim hlačama još se jače stvrdnula, brza poput psovke koja mu je izletjela s usana.

»O jebote«, rekao je netko uz bolan uzdah.

»Ovo nije moguće«, zarežao je netko drugi.

Klizna su se vrata otvorila i kroz njih je ušla Beth, noseći poslužavnik s narezanim voćem.

»Mary će donijeti još kave...«

Wrath je ustao takvom brzinom da mu se stolica prevrnula i pala na pod. Jurnuo je do Beth, istrgnuo joj poslužavnik iz ruku i nemarno ga bacio na stol. Dok su narezane jagode i komadi dinje odskakivali sa srebrnoga pladnja i padali na stol od mahagonija, Beth ga je ošinula pogledom.

»Wrath, što ti je...«

Privukao ju je uz sebe i poljubio jako i duboko, izvijajući joj leđa kao da će se uvući u nju na licu mjesta, pred čitavim Bratstvom. Ne odmičući usne od njezinih uhvatio ju je oko struka, podignuo i primio za stražnjicu. Beth se tiho nasmijala i omotala mu noge oko bokova. Kraljevo je lice bilo zakopano u vrat njegove *leelan* dok je dugačkim koracima izlazio iz prostorije.

Kućom je zavibrirao novi nalet energije i protresao sva muška tijela u prostoriji. Zsadist se grčevito uhvatio za rub stola, a nije bio jedini. Vishousovi su prsti bili bijeli od siline kojom je stiskao drvo.

Bella... To mora da je Bella. Nije bilo druge. Belli je počela potreba.

Havers ga je upozorio, pomislio je Z. Kada je obavio interni pregled, liječnik mu je rekao da mu se čini da je blizu plodnome razdoblju.

Dovraga. Ženka u potrebi. U kući sa šest mužjaka.

Bilo je samo pitanje vremena kada će se braći od seksualnih poriva potpuno pomutiti um. I kada će opasnost za sve prisutne postati vrlo stvarna.

Kada je Mary ušla kroz klizna vrata, Rhage se bacio na nju poput tenka, istrgnuo joj lonac s kavom iz ruke i bacio ga na pokrajnji stalak, na kojem se uz pljuskanje zaustavio. Gurnuo ju je uza zid i prekrpio je svojim tijelom, spustivši glavu uz erotsko pređenje koje je bilo toliko glasno da je od njega zazveckao kristalni luster. Maryn zaprepašteni usklik zamijenio je vrlo ženstven uzdah.

Rhage ju je podignuo u naručje i iznio iz sobe u tren oka.

Butch je spustio pogled u krilo, a zatim ga podignuo prema ostalima oko stola. »Slušajte, ne želim biti prost, ali jeste li i svi vi... ovaj...«

»Da«, rekao je V. kroz stisnute usne.

»Bi li mi objasnio koji se vrug ovdje događa?«

»Belli je počela potreba«, rekao je V. i bacio ubrus na stol. »O Isuse. Koliko još ima do zalaska sunca?«

Phury je bacio pogled na sat. »Skoro dva sata.«

»Do tada ćemo se slomiti. Reci mi da imaš crvenih cigareta.«

»Da, u izobilju.«

»Butch, učini si uslugu i gubi se s imanja što brže možeš. Rupa neće biti dovoljno daleko od nje. Mislio da sam da ljudi ne reagiraju na to, ali budući da ti očito reagiraš, bolje ti je da odeš dok te ne uvuče.«

Osjetili su još jedan napad, a Z. se složio uz naslon stolice, nesvjesno izvijajući bokove. Začuo je stenjanje ostalih i shvatio da su u dubokim govovima. Ma koliko se pravili uljuđenima, mužjaci nisu mogli ne reagirati na ženku u plodnome razdoblju, a njihovi će seksualni porivi samo rasti s napredovanjem i jačanjem njezine potrebe.

Da nije bio dan, mogli bi se spasiti odlaskom. No bili su zarobljeni na posjedu, a kada se dovoljno smrači da mogu izaći, bit će već prekasno. Nakon duljeg izlaganja mužjaci instinktivno odbijaju otići iz ženkinje blizine. Ma što im mozak govorio, tijelo će im se boriti protiv poticaja na odlazak, a ako se uspiju otrgnuti iz njezine blizine, pogodit će ih apstinencijske muke gore od trenutne žudnje. Wrath i Rhage imali su ispuh za svoju reakciju, no ostatak Bratstva bio je suočen s ozbiljnim problemom. Jedina im je nada bila da se nekako uspiju otupiti.

A Bella... *O Bože*... Ona će patiti više od svih njih zajedno.

V. je ustao od stola, oslanjajući se na naslon stolice radi potpore. »Idemo, Phury. Moramo početi pušiti. Odmah. Z., ti ideš k njoj, zar ne?«

Zsadi je zatvorio oči.

»Z.? Z., opslužit ćeš je... *zar ne?*«

John je podignuo pogled s kuhinjskoga stola kada je zazvonio telefon. Sal i Regin, obiteljski *slugani*, bili su u kupnji. Javio se na telefon.

»John, jesi li to ti?« Bio je to Tohr koji je zvao iz podruma.

John je zazviždao i progutao još jedan zalogaj bijele riže s umakom od đumbira.

»Slušaj, danas nema škole. Upravo zovem sve obitelji.«

John je odložio vilicu i zazviždao s uzlaznom intonacijom.

»Došlo je do... komplikacija u kompleksu. No sutra ili prekosutra trebalo bi sve biti po starom. Vidjet ćemo kako će se stvari razvijati. Zbog svega ovoga pomaknuli smo ti termin kod Haversa. Butch će svaki čas doći po tebe, u redu?«

John je dvaput kratko zazviždao.

»Dobro... On je čovjek, ali je u redu. Vjerujem mu.« Zazvonilo je zvonce na vratima. »To je vjerojatno on... Da, to je Butch. Vidim ga na videomonitoru. Slušaj, Johne... Što se tiče tog terapeuta. Ako se ne budeš osjećao ugodno, ne moraš više ići, u redu? Neću nikome dopustiti da te prisili.«

John je odahnuo u slušalicu i pomislio: *Hvala ti*.

Tohr se lagano nasmijao. »Da, ni ja baš nisam lud za tim emotivnim sranjima... Au! Wellsie, što ti je došlo?«

Usljedio je brz razgovor na starom jeziku.

»U svakom slučaju«, rekao je Tohr u slušalicu. »Pošalji mi poruku kada budeš gotov, u redu?« John je dvaput zazviždao, spustio slušalicu te stavio tanjur i vilicu u perilicu.

Terapeut... Obuka... Nijednome se nije posebno veselio, no kada se sve uzme u obzir, radije bi odabrao bilo kakvog psihičara nego Lasha. Dovraga, seansa kod liječnika barem neće trajati dulje od šezdeset minuta. S Lashom se morao nositi satima.

Na izlazu je pokupio jaknu i bilježnicu. Kada je otvorio vrata, krupni čovjek koji je stajao pred njima nasmiješio mu se iz visine.

»Ej, stari J. Ja sam Butch. Butch O'Neal. Tvoj taksist.«

Ideš. Taj Butch O'Neal je... Pa, za početak, tip je bio odjeven kao model za muški modni časopis. Ispod crnog kaputa od kašmira nosio je otmjeno prugasto odijelo, fantastičnu crvenu kravatu i jarkobijelu košulju. Tamna mu je kosa bila začešljana od čela na nemanan, razbarušen način koji ju je činio apsolutno fenomenalnom.

A cipele... *ideš.* Gucci, pravi Gucci... Crna koža, crveno-zelena traka, sjajne zlatne stvarčice.

Zanimljivo, nije bio zgodan, barem ne u smislu klasičnoga savršenstva. Imao je nos koji je očito bio slomljen više od jedanput, a smeđe su mu oči bile prelukave i preiscrpljene da bi se mogle opisati kao privlačne. No bio je nalik napetoj pušci: iz njega je isijavala čvrsta inteligencija i opasna snaga koju si morao poštovati. Jer ta je kombinacija bila jednostavno ubilačka, doslovno.

»John? Sve štima?«

John je zazviždao i pružio ruku. Rukovali su se, a Butch se ponovno nasmiješio.

»Znači spreman si za pokret?« upitao je, ovaj put malo obazrivije. Kao da su mu rekli da se John mora vratiti k Haversu da »popriča s nekim«.

Isuse... Zar će to svi znati?

Dok je zatvarao vrata, John je zamislio kako bi izgledalo da dečki iz razreda saznaju i došlo mu je da povraiti.

On i Butch otišli su do crnog Escaladea sa zatamnjenim staklima i opakim naplaticima od kroma na kotačima. Unutrašnjost automobila bila je topla i mirisala je na kožu i onaj fantastičan losion poslije brijanja koji je Butch nosio.

Kada su krenuli, Butch je uključio radio, pa je automobilom počeo odjekivati Mystikal. Dok je kroz prozor gledao pahuljice i svjetlost boje breskve koja je polako blijedjela s neba, John je očajnički priželjkivao da ide bilo kamo drugamo. No dobro, osim na predavanja.

»Dakle, Johne«, rekao je Butch, »neću ti muljati. Znam zbog čega ideš u kliniku i želim ti reći da sam i ja morao ići psihijatru.«

Kada ga je John iznenađeno pogledao, čovjek je zaklimao glavom. »Da, kada sam radio u policiji. Deset sam godina radio kao detektiv u odjelu za umorstva, a u tom se poslu nagledaš prilično gadnih stvari. Stalno sam se morao nositi s duboko iskrenim tipovima s bapskim naočalama i blokićem koji su me tlačili da razgovaram s njima. Mrzio sam to.«

John je duboko udahnuo, iz nekog čudnog razloga osjećajući olakšanje što se ni Butchu to iskustvo nije svidjelo ništa više nego što će se svidjeti njemu.

»No ono što je čudno...« Butch se zaustavio ispred znaka *Stop* i uključio pokazivač smjera. Sekundu poslije jurnuo je na cestu. »Ono što je čudno... jest da mislim da mi je to pomoglo. Ne dok sam sjedio preko puta dr. Iskrenog, superjunaka za razgovor o osjećajima. Iskreno rečeno, uvijek sam cijelo vrijeme želio klisnuti, toliko mi se ježila koža od toga. No poslije... razmišljao bih o svemu o čemu smo razgovarali. I, znaš, shvatio sam da je u nekim stvarima bio u pravu. Nekako me to smirilo, iako sam prije toga mislio da nemam nikakvih teškoća. Tako da je ipak sve dobro završilo.«

John je nagnuo glavu u stranu.

»Što sam sve vidio?« promrmljao je Butch. Čovjek je dugo šutio. Tek kada su skrenuli u neki drugi vrlo otmjeni kvart, odgovorio je na vlastito pitanje. »Ništa posebno, sine. Ništa posebno.«

Butch je skrenuo na prilaz, zaustavio se pred dvostrukim vratima i spustio prozor. Pritisnuo je gumb na interfonu i izgovorio svoje ime, nakon čega im je dopušteno da prođu.

Kada se Escalade zaustavio iza dotjerane kuće veličine škole, John je otvorio vrata. Pridružio se Butchu s druge strane terenca i shvatio da je ovaj izvadio pištolj: držao ga je u ruci spušten uz nogu, jedva primjetan.

John je već vidio taj trik. Phury se naoružao na sličan način kada su prije nekoliko večeri njih dvojica bila u klinici. Zar braća ovdje nisu sigurna?

John je pogledao uokolo. Sve se činilo normalnim, za bogataški posjed.

Možda braća nigdje nisu sigurna.

Butch je uhvatio Johna za nadlakticu i brzo prišao vratima od čistog čelika, neprestano pritom pregledavajući garažu za deset automobila iza kuće, hrastove uz rub imanja, druga dva automobila parkirana ispred nečega što je nalikovalo ulazu u kuhinju. John je morao trčati da bi održao korak.

Kada su stigli do stražnjeg ulaza, Butch je okrenuo lice prema kameri, na što su čelične ploče pred njima škljocnule i rastvorile se. Stupili su u ulazni hodnik, a vrata su se zatvorila za njima, nakon čega se otvorilo teretno dizalo. Spustili su se njime jednu razinu i izašli.

Pred njima je stajala sestra koju je John prepoznao od prošlog puta. Nasmiješila im se i poželjela im dobrodošlicu, a Butch je spremio pištolj u korice ispod lijevog pazuha.

Sestra je rukom pokazala prema hodniku. »Petrilla vas očekuje.«

John je stisnuo bilježnicu, duboko udahnuo i krenuo za ženom, osjećajući se kao da ide na vješala.

Z. je zastao pred vratima svoje spavaće sobe. Namjeravao je samo provjeriti kako je Bella, a zatim odjuriti u Phuryjevu sobu i dobro se napušiti. Mrzio je sve vrste drogom izazvanih stanja, no sve je bilo bolje od te divljačke potrebe za seksom.

Odškrinuo je vrata i klonuo uz dovratnik. Miris koji je ispunjavao sobu nalikovao je vrtu u punom cvatu. Bilo je to nešto najkrasnije što mu je ikada dotaknulo nosnice.

U hlačama mu je pulsiralo, a *stvar* je vrištala u želji da izađe.

»Bella?« rekao je u tamu.

Kada je začuo stenjanje, ušao je u sobu i zatvorio vrata.

O, Bože. Taj njezin miris... Počeo je režati duboko u grlu, a prsti su mu se savili u kandže. Noge su mu preuzele kontrolu i odvele ga do kreveta. Porivi su mu ostavili um negdje za sobom.

Bella se grčila na krevetu, zapetljana u plahte. Kada ga je ugledala, kriknula je, no tada se smirila, kao da se snagom volje natjerala da se umiri.

»Dobro sam.« Okrenula se na trbuh, a bedra su joj se protrljala jedno uz drugo kada je navukla pokrivač preko sebe. »Stvarno... sam... Bit će sve...«

Iz nje je prodro još jedan udarni val, toliko snažan da ga je odgurnuo dok se ona presavijala u klupko.

»Otiđi«, prostenjala je. »Gore je... kada si ovdje. O... *Bože...*«

Dok je izgovarala promuklu psovku, Z. je oteturao do vrata, iako mu je tijelo urlikalo od želje da ostane.

Natjerati se da izađe u hodnik bilo je kao odvući mastifa s njegova plijena, a kada je napokon zatvorio vrata, dao se u trk prema Phuryjevoj sobi.

I s drugog kraja hodnika s kipovima osjećao je miris onoga što su pušili njegov brat blizanac i V. Kada je uletio u sobu, dimni je pokrivač već bio gust poput magle.

Vishous i Phury bili su na krevetu s debelim žizama u rukama, stisnutih usana i napetih tijela.

»Kog vruga ti radiš ovdje?« odrješito je upitao V.

»Daj mi malo«, rekao je pokazujući na kutiju od mahagonija koja je ležala među njima.

»Zašto si je ostavio?« V. je duboko uvukao dim, a narančasti vrh smotuljka jarko je zablistao.

»Potreba joj nije prošla.«

»Rekla je da joj je gore kada sam ja ondje.« Z. se nagnuo preko svog brata blizanca i dohvatio žižu. Jedva ju je zapalio jer su mu se ruke silovito tresle.

»Kako je to moguće?«

»Izgledam ti kao netko tko ima iskustva s tim stvarima?«

»Ali trebalo bi biti bolje ako je mužjak s njom.« V. je protrljao lice, a zatim ga pogledao s nevjericom. »Čekaj malo... Nisi uopće legao s njom, zar ne? Z...? Z., odgovori na jebeno pitanje.«

»Ne, nisam«, odbrusio je, svjestan činjenice da je Phury postao vrlo, vrlo tih.

»Kako si mogao tu jednu ženu ostaviti neopsluženu u tom stanju?«

»Rekla je da je dobro.«

»Da, pa stvar tek počinje. Uskoro neće biti dobro. Jedini način da joj se olakša bol jest da mužjak svrši u njoj, kužiš me? *Ne možeš* je tako ostaviti. To je okrutno.«

Z. je odmarširao do prozora. Kapci su još uvijek bili navučeni zbog danjega svjetla, pa je pomislio na sunce, tog velikog, jarkog tamničara. Bože, kako je želio da može izaći iz kuće. Osjećao je kako se oko njega zatvara stupica, a poriv za bježanjem bio je gotovo jednako snažan kao i pohota koja ga je sakatila.

Pomislio je na Phuryja, koji je gledao u pod i šutio.

Sada ti je prilika, pomislio je Z. *Jednostavno pošalji brata k njoj. Pošalji ga da je opsluži u potrebi.*

Hajde. Reci mu da izađe iz ove sobe i ode u tvoju i svuče odjeću i prekrije je svojim tijelom. O... Bože...

Vishousov glas prekinuo je njegovo samonametnuto mučenje, a njegov je ton bio iritantno razuman. »Zsadiš, to nije u redu i ti to znaš, zar ne? Ne možeš joj to činiti, ona je...«

»A da više odjebeš, brate?«

Neko je vrijeme vladala tišina. »U redu, ja ću se pobrinuti za nju.«

Z. se naglo okrenuo dok je Vishous gasio žižu i ustajao. Dok je popravljao kožne hlače, erekcija mu je bila očita.

Zsadiš se bacio preko sobe takvom brzinom da uopće nije osjetio noge. Oborio je Vishousa na pod i stegnuo ruke oko bratova širokoga vrata. Očnjaci su mu iskočili iz gornje čeljusti poput noževa te ih je uz siktanje isukao.

»Samo joj priđi i ubit ću te.«

Iza njega se začulo užurbano kretanje, bez sumnje Phury koji je pojurio da ih razdvoji, no V. je zaustavio bilo kakvu intervenciju.

»Phury! Ne!« V. je uspio malo udahnuti. »Između mene... i njega.«

Vishousove oči nalik na dijamante bile su oštre kada je podignuo pogled, a iako se borio da dođe do daha, glas mu je bio silovit kao i uvijek.

»Opusti se, Zsadiš... idiote jebeni...« Duboki udah. »Nikamo ne idem... Samo sam ti želio privući pozornost. A sada... otpusti stisak.«

Z. je malo popustio, no nije se skinuo s brata.

Vishous je duboko udahnuo. Nekoliko puta. »Osjećaš li što ti trenutno teče venama, Z.? Osjećaš li taj posjednički poriv? Vezao si se s njom.«

Z. je želio poreći tu tvrdnju, no to baš i nije bilo jednostavno s obzirom na manevar koji je upravo izveo. I na činjenicu da je još uvijek držao ruke oko V.-ova vrata.

V.-ov se glas pretvorio u šapat. »Put koji će te izvesti iz pakla te čeka. Dolje je niz hodnik, stari. Ne budi budala. Idi k njoj. To će vas oboje izliječiti.«

Z. je zamahnuo nogom i skinuo se s V.-a te klonuo na pod pokraj njega. Da ne bi mislio na puteve, ženke i seks, nemarno se zapitao što se dogodilo sa žižom koju je počeo pušiti. Bacio je pogled na prozor i uvidio da je bio dovoljno pristojan da je uredno odloži na rub prozorske daske prije nego što se poput rakete bacio na Vishousa.

Pravi je džentlmen.

»Ona ti može pomoći«, rekao je V.

»Ne tražim pomoć. Osim toga, ne želim joj napraviti klinca, razumiješ? Kakva bi to jebena komplikacija bila.«

»Je li joj ovo prvi put?«

»Ne znam.«

»Ako jest, vjerojatnost za to je praktički nula.«

»Praktički nije dovoljno dobro. Kako joj se još može olakšati?«

Phury se oglasio s kreveta. »Još uvijek imaš onaj morfij, zar ne? Onaj u injekciji koju sam ti pripremio od onoga što je ostavio Havers? Upotrijebi ga. Čuo sam da nezdužene ženke to rade.«

V. se uspravio naslonivši krupne ruke na koljena. Kada je zabacio kosu, pokazala se velika tetovaža koju je nosio na desnoj sljepoočnici. »To neće u potpunosti riješiti problem, no definitivno je bolje nego ništa.«

Zrakom je prostrujao još jedan val vrućine. Sva su trojica zastenjala i na trenutak ostala onesposobljena, poludjelih, napetih tijela koja su željela otići onamo gdje su bila potrebna, gdje ih se moglo upotrijebiti za olakšavanje ženkinе boli.

Čim je bio u stanju, Z. je ustao. Dok je zatvarao vrata sobe, Vishous se uspinjao natrag na Phuryjev krevet i ponovno pripaljivao smotuljak.

Kada se vratio u drugi dio kuće, Z. je duboko udahnuo prije nego što je ponovno ušao u svoju sobu. Otvorio je vrata, no nije se usudio pogledati u njezinu smjeru, već je prisilio tijelo da se uputi prema komodi.

Pronašao je injekcije i uzeo onu koju je Phury napunio. Duboko je udahnuo i okrenuo se, no krevet je bio prazan.

»Bella?« Prišao je krevetu. »Bella, gdje...«

Pronašao ju je klonulu na podu, s jastukom između nogu, dok joj je tijelo podrhtavalo.

Počela je jecati kada je kleknuo pokraj nje. »Boli me...«

»O Bože... Znam, *nala*.« Zagladio joj je kosu od očiju. »Pobrinut ću se za tebe.«

»Molim te... Tako me boli.« Okrenula se na drugu stranu i otkrila grudi, napete i jarkocrvenih bradavica... Prekrasne. Neodoljive. »Boli. Jako boli. Zsadist, to ne prestaje. Sve je gore. Post...«

U golemom naletu divljački se izvila, a iz njezina je tijela dopro val energije. Snaga hormona koje je isпустиła zasljepila ga je, a zvjerska reakcija njegova tijela toliko ga ja zaokupila da nije ništa osjećao... čak ni kada ga je zgrabila za podlakticu snagom koja je bila dostatna za lomljenje kostiju.

Kada je vrhunac jenjao, zapitao se je li mu možda slomila zapešće. Nije da ga je bilo briga za bol; bio je spreman podnijeti sve takvo što mu je trebala dati. No ako se tako očajnički hvatala za njega, mogao je samo zamisliti što joj se događa u nutrim.

Trznuo se kada je shvatio da si je zagrizla donju usnicu toliko snažno da je prokrvarila. Palcem joj je obrisao krv s usana. Zatim je morao otrti prst o nogavicu da ne bi progutao ono što je pokupio i poželio još.

»*Nala*...« Pogledao je injekciju koju je držao u ruci.

Učini to, rekao je sam sebi. *Nadrogiraj je. Riješi je boli.*

»Bella, moram te nešto pitati.«

»Što?« prostenjala je.

»Je li ti ovo prvi put?«

Klimnula je glavom. »Nisam znala da će biti tako strašno... O, *Bože*...«

Tijelo joj se ponovno zgrčilo, a noge skršile jastuk.

Vratio je pogled na injekciju. *Bolje od ničega* nije bilo dovoljno dobro za nju, no svršiti u nju činilo mu se poput svetogrđa. K vragu sve, njegova ejakulacija bila je najgora od dviju usranih opcija koje je imala na raspolaganju, ali biološki gledano, on joj je bio korisniji od morfija.

Z. je ispružio ruku i odložio iglu na stolić pokraj kreveta. Zatim je ustao i odbacio čizme, svlačeći pritom majicu preko glave. Otkopčao je patentni zatvarač, nakon čega je iskočila ta ogavna, bolno napeta motka, i svukao kožne hlače.

Trebala mu je bol da bi svršio, no to ga nije brinulo. Dovraga, može sam sebi nanijeti dovoljno boli da pokrene ejakulaciju. Zato ima očajne, zar ne?

Bella se previjala u mukama dok ju je podizao i polagao na krevet. Izgledala je tako veličanstveno na jastucima, zažarenih obraza, rastvorenih usana, kože sjajne od potrebe. No strašno je patila.

»Pssst... polako«, prošaptao je dok se penjao na krevet. Na nju.

Kada im se gola koža dotaknula, zastenjala je i ponovno zagrizla usnicu. Toga se puta sagnuo i polizao joj svježu krv s usta. Njezin okus, električno peckanje na jeziku koje je osjetio, oduševio ga je. Uplašio ga. Podsjetio ga je da već dulje od stoljeća živi od slabe okrepe.

Uz psovku je odbacio sve svoje glupave, usrane probleme i usredotočio se na Bellu. Noge su joj se pod njim divlje trljale jedna o drugu, pa ih je morao silom razmaknuti rukama, a zatim ih prikovati o krevet bedrima. Kada joj je rukom dotaknuo središte užitka, šokirao se. Gorjela je, bila je natopljena, natečena. Kriknula je, a orgazam koji je uslijedio malo joj je olakšao muke. Ruke i noge su joj se opustile, a disanje joj se malo ujednačilo.

Možda će cijela stvar biti lakša no što je mislio. Možda je Vishous bio u krivu kada je rekao da treba mužjaka u sebi. U tom bi je slučaju mogao samo do u beskraj obrađivati ustima. Čovječe, *itekako* bi to volio raditi cijeli dan. Kada ju je prvi put uzeo u usta, nije mu bilo ni približno dovoljno.

Pogledao je svoju odjeću. Vjerojatno ju nije trebao svlačiti...

Silina energije koja je nadrla iz nje bila je tolika da ga je doslovno odgurnula u zrak od njezina tijela, kao da su ga nevidljive ruke udarile u trup. Vrisnula je u mukama dok je on lebdio nad njom. Kada je nalet prošao, ponovno se srušio na nju. Orgazam je očito pogoršao situaciju, pa je sada plakala tako jako da joj iz očiju više nisu kapale suze. Samo je suho dahtala dok se uvijala i presavijala pod njim.

»Leži mirno, *nala*«, rekao je panično. »Daj da ti ga stavim.«

No bila je previše izvan sebe da bi ga čula. Morao se boriti s njom da bi je zadržao na mjestu, pritisnuti joj podlakticu na ključnu kost dok joj je silom gurao jednu nogu gore i u stranu. Pokušao je namjestiti *stvar* za penetraciju pomicanjem bokova, no nikako nije uspijevaao pogoditi pravi kut. Čak i tako prignječena njegovim snažnijim i težim tijelom, Bella se uspijevala bacakati na krevetu.

Uz opaku psovku Z. je posegnuo između nogu i zgrabio stvar koju je morao upotrijebiti da joj pomogne. Usmjerio je gada do njezina praga, a zatim snažno gurnuo, čvrsto ih spajajući. Oboje su kriknuli.

Nakon toga je pognuo glavu i držao se kao da mu život ovisi o tome, gubeći se u osjetima koje je izazivala njezina uska, skliska nutrina. Tijelo mu je preuzelo kontrolu, bokovi su mu se kretali poput klipova, a nemilosrdan, silovit ritam stvarao mu je moćan pritisak u testisima i vatru u donjem dijelu trbuha.

O Bože... Osjetio je da će svršiti. Baš kao što je svršio u kupaonici kada ga je ona držala dok je pumpao. Samo vatrenije. Divljije. Bez ikakve kontrole.

»O, Isuse!« zaurlao je.

Tijela su im pljuskala jedno o drugo, bio je uglavnom slijep, znoj mu je kapao po njoj, a vezivni vonj derao mu je nosnice... A onda je zazvala njegovo ime i zgrčila se pod njim. Njezina ga je nutrina grčevito zgrabila i cijedila ga dok nije... *O sranje, o ne...*

Refleksno se pokušao izvući iz nje, no orgazam ga je opalio straga, jurnuo mu je uz kralježnicu i tresnuo ga o potiljak upravo u trenutku kada je osjetio kako vrhunac izlijeće iz njegova tijela u njezino. I prokleta stvar nije prestajala. Svršavao je u moćnim valovima, prelijevaao se u nju, punio je do vrha. Nije ništa mogao učiniti da zaustavi erupcije, iako je znao da se pretače u nju.

Kada je potresanje napokon prestalo, podignuo je glavu. Beline su oči bile zatvorene, disanje ujednačeno, a duboke bore na licu su nestale.

Ruke su joj kliznule uz njegova rebra i na njegova ramena. S uzdahom mu je gurnula lice u biceps. Mirnoća u sobi, u njezinu tijelu, bila je potresna. Baš kao i činjenica da je ejakulirao samo zato što se zbog nje osjetio... dobro.

Dobro? Ne, to nije ni izbliza opisivalo situaciju. Zbog nje se osjetio... živim. Probuđenim.

Z. joj je dotaknuo kosu i raširio njezine tamne valove po jastuku kremaste boje. Nije osjetio nikakvu bol, ni u umu ni u tijelu. Samo zadovoljstvo. Bilo je to čudo...

No tada je postao svjestan vlažnosti na mjestu na kojemu su bili spojeni.

Kada je shvatio što je učinio u njoj, postao je nervozan i nije se mogao oduprijeti potrebi da je očisti. Izvukao ga je iz nje i brzo se uputio u kupaonicu, gdje je pronašao ručnik. No kada se vratio do kreveta, vidio je da se ponovno počela previjati, a potreba u njoj je rasla. Spustio je pogled i gledao kako se stvar koja mu je visjela u preponama skrućuje i produžuje u odgovoru na Bellino stanje.

»Zsadist...« prostenjala je. »Vraća... se.«

Odložio je ručnik i ponovno se popeo nad nju, no prije nego što ga je gurnuo u nju, zagledao joj se u staklaste oči i osjetio grižnju savjesti. Nije li poremećeno da tako pohlepno želi još kada su posljedice po nju tako ružne? Isuse Bože, svršio je u nju, i sada je to sranje svuda po njezinim prekrasnim dijelovima i glatkoj koži njezinih bedara i...

»Mogu ti dati sedativ«, rekao je. »Tako nećeš osjećati bol i neću morati biti u tebi. Mogu ti pomoći a da ti ne učinim zlo.«

Gledao ju je i čekao njezin odgovor, rastrgan između njezine biološke potrebe i svoje stvarnosti.

Sedmo poglavlje

Butch se apsolutno raspadao po šavovima dok je svlačio kaput i namještao se na stolici u liječničkoj čekaonici.

Sva sreća da se noć tek bila spustila pa su se eventualni vampirski pacijenti tek trebali pojaviti. Trebalo mu je malo vremena za sebe. Barem dok se malo ne pribere.

Stvar je bila u tome što se ta krasna kliničica nalazila u podrumu Haversove kuće. Što je značilo da se Butch upravo nalazi u istoj zgradi kao i Haversova sestra. Tako je... Marissa, vampirica koju je želio kao nikoga drugoga na licu Zemlje, bila je pod istim krovom kao i on.

Čovječe, ta opsjednutost njome bila mu je potpuno novo, noćnomorno iskustvo. Nikada još nije tako pao na neku ženu i nije mogao reći da bi ikome preporučio to iskustvo. Ama baš nikakve koristi od toga. Ali zato itekakvih negativnih posljedica.

Još u rujnu, kada ju je došao posjetiti, a ona ga je odbila ne udostojavši se ni pojaviti osobno da mu to kaže, zakleo se da joj više nikada neće smetati. I nije. Tehnički. Ona vozikanja pokraj njezine kuće kojima se otada bavio, sva ona jadna, luzerska vozikanja tijekom kojih bi se Escalade nekako sam od sebe dovezao točno pred tu kuću, time joj nije zapravo smetao. Jer ona nije znala da je tu.

Isuse, kako je *jadan*. No dok god ona nije znala koliko zapravo pati, skoro da je to mogao podnijeti. I zato je te večeri bio tako napet. Nije želio da ga uhvate kako visi u klinici da ona ne bi pomislila da je došao zbog nje. Na kraju krajeva, muškarac je morao čuvati svoj ponos. Barem u očima vanjskog svijeta.

Bacio je pogled na sat. Prošlo je čitavih trinaest minuta. Pretpostavio je da će seansa kod psihijatra trajati sat vremena, što je značilo da će se dulja kazaljka na njegovu satu marke Patek Philippe morati pomaknuti još četrdeset sedam puta prije nego što bude mogao ugurati klinca natrag u automobil i pokupiti se odatle.

»Želite li možda kavu?« upitao je ženski glas.

Podignuo je pogled. Pred njim je stajala medicinska sestra u bijeloj kuti. Izgledala je mlado, naročito kada se počela igrati s rukavom kute. Izgledala je i kao da se očajnički želi nečim zaokupiti.

»Da, može. Kava bi mi baš dobro sjela.«

Široko se osmjehnula i pokazala očnjake. »Kako je pijete?«

»Crnu. Crna će biti dovoljna. Hvala.«

Šapat njezinih cipela s mekim potplatima postupno je utihnuo dok se udaljavala niz hodnik.

Butch je otkopčao sako na dvostruko kopčanje i nagnuo se prema naprijed, naslonivši laktove

na koljena. Valentinovo odijelo koje je obukao te večeri bilo mu je jedno od najdražih. Baš kao i Hermesova kravata koju je nosio oko vrata. I Guccijeve mokasine na nogama.

Zaključio je da, ako ga Marissa zatekne u klinici, može barem biti u najboljem izdanju.

»Želiš li da ti dam sedativ?«

Bella se usredotočila na Zsadistovo lice dok se nadnosio nad njom. Crne su mu oči bile stisnute u uske proreze, a mračni obrazi obasjani prekrasnim rumenilom seksualnog uzbuđenja. Osjećala je njegovu težinu na sebi, a dok se potreba ponovno budila u njoj, sjetila se kako je svršio u nju. Osjetila je čudesno, umirujuće olakšanje čim je počeo svršavati, prvu ugodu koju je doživjela od kada su prije nekoliko sati počeli prvi simptomi potrebe.

No sada se poriv vratilo.

»Želiš li da te omamim, Bella?«

Možda bi bilo bolje da joj da taj sedativ. Pred njom je bila duga noć, a prema onome što je čula, postat će samo još teža i intenzivnija kako sati budu prolazili. Je li zaista pošteno tražiti od njega da ostane?

Nešto mekano pogladilo joj je obraz. Bio je to njegov palac koji joj je prelazio kožom.

»Neću te ostaviti«, rekao je. »Nije važno koliko će trajati ni koliko ću ti puta trebati. Oplužit ću te i dati ti svoju venu kada bude gotovo. Neću te napustiti.«

Zagledala mu se u lice i znala i bez pitanja da će im to biti jedini put da će biti zajedno. Pogled mu je bio odlučan. Jasno je to vidjela.

Jedna noć i to je to.

Odjednom je podignuo tijelo s njezina i posegnuo prema stoliću pokraj kreveta. Golema mu je erekcija stršala s bokova, a čim joj se ponovno približio s injekcijom, dohvatila ga je za tvrdi ud.

Zasiktao je i zaljuljao se, a onda vratio ravnotežu oslonivši se rukom na madrac.

»Tebe«, prošaptala je. »Neću sedativ. Hoću tebe.«

Ispustio je iglu na pod i poljubio je, šireći joj bedra koljenima. Uvela ga je u sebe i osjetila veličanstvenu bujicu kada ju je ispunio. Užitek joj je nasrnuo u moćnom valu, a zatim se odvojio u dvije zasebne potrebe, jednu za seksom s njime, a drugu za njegovom krvlju. Očnjaci su joj se izdužili, a pogled fiksirao na debelu venu na njegovu vratu.

Kao da osjeća što joj treba, zakrenuo je tijelo kako bi ostao u njoj i istodobno joj omogućio pristup svome grlu.

»Nahrani se«, rekao je promuklim glasom, pumpajući tijelom u nju. »Uzmi što trebaš.«

Zagrizla ga je bez oklijevanja, probivši mu traku s robovskim oznakama i zarivši mu očnjake duboko u kožu. Kada je osjetila njegov okus na jeziku, čula je kako je ispustio snažan urlik. A zatim su se njegova snaga i moć prelili po njoj i kroz nju.

O. se skamenio nad zarobljenikom pitajući se je li ga dobro čuo. Vampir kojega je ulovio u centru i doveo u drvarnicu iza kolibe bio je privezan za stol, nalik razapetom leptiru.

Zarobio ga je s namjerom da na njemu ispuše svoje frustracije. Ni na kraj pameti mu nije bilo da bi od njega mogao saznati išta korisno.

»Što si rekao?« O. je približio uho civilovim ustima.

»Zove se... Bella. Ona... ženka koja je oteta... zove se... Bella.«

O. se uspravio, a kožom mu se počeo širiti bremenit, topao val ugone. »Znaš li je li živa?«

»Mislio sam da je mrtva.« Civil se slabašno nakašljao. »Tako je dugo nema.«

»Gdje joj živi obitelj?« Budući da mužjak nije odmah odgovorio, O. je učinio nešto što je jamčilo da će progovoriti. Kada je vrisak zamro, O. je rekao: »Gdje joj je obitelj?«

»Ne znam. Zaista... Ne znam. Njezina obitelj... Ne znam... Ne znam... «

Bla, bla, bla. Civil je kliznuo u onaj stadij ispitivanja u kojemu iz usta zatočenika izlazi sami proljev, i postao praktički beskoristan.

O. je šamarom ušutkao tu bijednu stvar. »Adresa. Želim adresu.«

Budući da nije bilo odgovora, priuštilo mu je još jedan poticaj. Mužjak je zajaukao pod novim

napadom, a zatim ispalio: »Ulica Formann 27.«

O.-u je srce počelo nabijati, no opušteno se nadnio nad vampira. »Idem odmah onamo. Ako si mi rekao istinu, pustit ću te. Ako nisi, polako ću te ubijati kad se vratim. A sada mi reci, želiš li nešto promijeniti u svojoj izjavi?«

Civil je unezvjereno skrenuo pogled. Vratio ga na O.-a.

»Halo?« rekao je O. »Čuješ li me?«

Da bi ubrzao reakciju, pritisnuo je osjetljivo područje. Stvar je zaskvičala poput psa.

»Reci mi«, tiho je rekao O. »I pustit ću te. Sve će ovo prestati.«

Mužjakovo se lice skupilo, a usne su mu se zadignule i otkrile stisnute zube. Niz obraz pun modrica kliznula mu je suza. Iako je bio u iskušenju da mu kao poticaj servira još jednu porciju boli, O. je odlučio ne miješati se u borbu između savjesti i samoočuvanja.

»Thorne 27.«

»Avenija Thorne?«

»Da.«

O. je obrisao suzu s civilova lica. A zatim mu brzim pokretom razrezao grkljan.

»Koji si ti lažljivac«, rekao je dok je iz vampira s krvlju istjecao i život.

O. nije čekao, samo je dohvatio jaknu punu oružja i otišao. Bio je siguran da su obje adrese beskorisne. U tome je bio problem s uvjeravanjem. Nikako nisi mogao vjerovati dobivenim informacijama.

Provjerit će lokacije u obje ulice, no bilo je očito da ga je tip samo zavlacio.

Koji jebeni gubitak vremena.

Osmo poglavlje

Butch je vrtio zadnji prst kave po dnu šalice, zaključivši da je napitak boje *scotcha*. Kada je nagnuo i iskapio hladnu mješavinu, poželio je da se pretvori u visokokvalitetan Lagavulin.

Bacio je pogled na sat. Šest minuta do sedam. Čovječe, nadao se da seansa traje samo jedan sat. Ako sve prođe bez problema, moći će ostaviti Johna kod Tohra i Wellsie te zasjesti na kauč s čašom u ruci prije nego što počne *CSI*.

Namrštitio se. Nije ni čudo što Marissa ne želi čuti za njega. Kakva jebena prilika. Visokofunkcionalni alkoholičar koji živi u svijetu koji nije njegov.

Jupi. Hajmo što prije pred oltar.

Kada se zamislio kod kuće, na trenutak se sjetio V.-ova upozorenja da se ne približava kompleksu. Problem je bio u tome što samotno lutanje barovima ili ulicama nije bilo dobar plan, barem ne u njegovu trenutnom raspoloženju. Osjećao se ogoljeno i osjetljivo.

Nekoliko minuta poslije, niz hodnik su se začuli glasovi, a iza ugla se pojavio John s nekom starijom ženom. Siroti je dečko izgledao kao da ga je nešto sažvakalo. Kosa mu je stršala poput slame, kao da ju je čupao rukama, a oči su mu bile prilijepljene za pod. Onu svoju bilježnicu stiskao je uz prsa kao da je riječ o pancirnom prsluku.

»Čujemo se onda za sljedeći termin, Johne«, nježno je rekla ženka. »Kada još malo razmisliš.«

John nije odgovarao, zbog čega je Butch zaboravio sve svoje cmizdrave probleme. Što god da je izašlo na vidjelo u toj ordinaciji, još uvijek je bilo prisutno, a malom je trebao prijatelj. Nesigurno je zagrlio dečka, a kada se John privio uz njega, svi su Butchevi zaštitnički instinkti podignuli glavu i zaurrali. Nije ga bilo briga što terapeutkinja izgleda kao Mary Poppins, želio se izderati na nju zato što je uzrujala maloga.

»Johne?« rekla je. »Javit ćeš mi se u vezi sa sljedećim...«

»Da, nazvat ćemo vas«, promrmljao je Butch. *Nda, moš' mislit.*

»Rekla sam mu da nema žurbe. No zaista mislim da bi trebao doći ponovno.«

Butch se okrenuo prema ženi temeljito izivciran... da bi se susreo s pogledom od kojega je skoro obavio nuždu u hlače. Oči su joj bile tako jebeno ozbiljne, tako nevjerojatno sumorne. Koji se kurac dogodio na toj seansi?

Butch je spustio pogled na Johnovu glavu. »Idemo, stari J.«

John se nije micao, pa ga je Butch malo pogurnuo i izveo ga iz klinike, i dalje mu držeći ruku preko ramena. Kada su stigli do automobila, John se uspeo na sjedalo, ali nije pričvrstio pojas. Samo je buljio pred sebe.

Butch je zatvorio vrata i dobro zaključao terenac. Zatim se okrenuo i zagledao u Johna.

»Neću te uopće pitati što se događa. Zanima me samo kamo želiš da idemo. Ako ti se ide kući, odvest ću te k Tohru i Wellsie. Ako želiš biti sa mnom u Rup, idemo u kompleks. Ako samo želiš da se vozikamo, odvest ću te do Kanade i natrag. Meni sve odgovara, ti samo reci. A ako ne želiš odmah odlučiti, muvat ću se po gradu dok ne prokljuviš što ti odgovara.«

Johnova su se sitna prsa podignula i spustila. Otvorio je bilježnicu i izvadio kemijsku. Nakratko je zastao, a zatim je nešto napisao i okrenuo papir prema Butchu.

Sedma ulica.

Butch se namrštitio. Bio je to zaista usran kvart.

Zaustio je da ga upita zašto baš onamo, no onda je zatvorio gubicu. Malom je za večeras očito bilo dosta pitanja. Osim toga, Butch je bio naoružan, a John je rekao kamo želi ići. Obećanje je obećanje.

»Okej, stari. Sedma ulica, kako ti kažeš.«

Ali najprije malo vozi uokolo, napisao je klinac.

»Nema problema. Malo ćemo se opuštati.«

Butch je pokrenuo motor. Upravo kada je ubacio Escalade u rikverc, iza sebe je ugledao nekakav bljesak. Stražnjoj strani kuće prilazio je automobil, vrlo veliki, vrlo skupi Bentley. Nagazio je na kočnicu da bi ga propustio i...

Zaboravio disati.

Kroz pokrajnja je vrata iz kuće izašla Marissa. Plava kosa koja joj je padala do bokova zavijorila se na vjetru, pa se stisnula pod crnim ogrtačem u koji je bila odjevena. Brzo se kretala po stražnjem parkiralištu i pritom izbjegavala nakupine snijega, skaćući s jednog komadićka asfalta na drugi.

Pod sigurnosnim su se svjetlima isticale fine crte njezina lica, njezina veličanstvena svijetla kosa i savršeno bijela koža. Sjetio se kakav je osjećaj bio poljubiti je, onaj jedan jedini put, i prsa su ga zapekla kao da mu netko drobi pluća. Preplavljen osjećajima, poželio je izjuriti iz automobila, baciti se u bljuzgavicu i preklinjati je kao pseto koje je i bio.

No ona je išla prema Bentleyju. Gledao je kako joj se otvaraju vrata, kao da se vozač nagnuo preko sjedala i pritisnuo ručicu. Kada su se u unutrašnjosti automobila upalila svjetla, Butch nije baš mnogo vidio, tek dovoljno da zna da za upravljačem sjedi muškarac — ili mužjak. Tako široka ramena nisu bila obilježje ženskoga tijela.

Marissa je skupila ogrtač rukama i kliznula unutra, zatvarajući vrata za sobom.

Svjetlo se ugasilo.

Butch je postao mutno svjestan nekakvog meškoljenja pokraj sebe, pa je bacio pogled na Johna. Mali se stisnuo uz dalji prozor i gledao preko sjedala sa strahom u očima. Tek je u tom trenutku Butch shvatio da je izvadio pištolj i da reži.

Potpuno prestravljen svojom suludom reakcijom, podignuo je nogu s kočnice Escaladea i nagazio na papučicu gasa.

»Bez brige, sine. Sve je u redu.«

Dok je okretao automobil, u retrovizoru je pogledao Bentley. Sada se kretao, i sam se okrećući na parkiralištu. Butch je mučki opsovao i jurnuo niz prilazni put, stišući upravljajući takvom žestinom da su ga prsti boljeli.

Rehvenge se namrštió kada mu je Marissa ušla u Bentley. Zaboga, zaboravio je koliko je prekrasna. A jednako je dobro i mirisala... Nos mu je ispunio čist miris oceana.

»Zašto mi ne dopuštaš da dođem pred glavna vrata?« rekao je upijajući prizor njezine svijetle kose i besprijeorne kože. »Trebala si mi dopustiti da dođem po tebe kako priliči.«

»Znaš kakav je Havers.« Vrata su se zatvorila s čvrstim zvukom. »Odmah bi zahtijevao da se združimo.«

»To je smiješno.«

»A ti se ne ophodiš isto tako sa svojom sestrom?«

»Nemam komentara.«

Dok je čekao da se neki Escalade makne s parkirališta, Marissa mu je položila ruku na rukav bunde od samurovine. »Znam da sam to već rekla, ali žao mi je zbog svega što se dogodilo s Bellom. Kako je?«

Otkud bi on znao? »Radije ne bih govorio o njoj. Bez uvrede, ali jednostavno sam... Da, radije ne bih o tome.«

»Rehv, ne moramo ovo večeras. Znam da si puno toga prošao i iskreno rečeno, iznenadila sam što si uopće pristao naći se sa mnom.«

»Ne budi smiješna. Drago mi je što si me pozvala.« Ispružio je ruku i stisnuo joj dlan. Kostí koje je osjetio pod kožom bile su toliko krhke da se podsjetio da će morati biti vrlo nježan s njom. Nije bio naviknut na osobe kao što je ona.

Dok ih je vozio prema centru grada, osjećao je kako joj se živci napinju. »Bit će sve u redu. Zaista mi nije nikakav problem što si me nazvala.«

»Zapravo mi je prilično neugodno. Jednostavno ne znam što bih.«

»Íći ćemo polako.«

»Nikada nisam bila ni s kim osim s Wrathom.«

»Znam. Zato sam i želio doći po tebe autom. Mislio sam da ćeš biti prenervezna za dematerijalizaciju.«

»I jesam.«

Kada su se zaustavili na semaforu, nasmiješio joj se. »Dobro ću se pobrinuti za tebe.«

Pogledala ga je svojim svijetloplavim očima. »Ti si dobar mužjak, Rehvenge.«

Ignorirao je njezin neutemeljen zaključak i usredotočio se na promet.

Dvadeset minuta poslije izašli su iz tehnološkog čuda od dizala u ulazni hodnik njegova *penthousea*. Stan je zauzimao polovicu najvišega kata trideseterokatnice te imao pogled na rijeku Hudson i čitav Caldwell. S obzirom na nepregledne ostakljene zidove, nikada ga nije koristio danju. No za noći je bio savršen.

Ostavio je svjetla prigušena i čekao dok je Marissa hodala uokolo i razgledavala stvari koje je neki dizajner interijera kupio za njegov brlog. Nije ga bilo briga za stvari, za pogled na grad ni za *cool* uređajčiće. Zanimala ga je samo zaštita privatnosti pred vlastitom obitelji. Bella nikada nije bila u tom stanu, a nije ni njihova majka. Štoviše, nijedna od njih nije uopće znala da ima taj *penthouse*.

Kao da je shvatila da gubi vrijeme, Marissa se okrenula i pogledala ga. Pod svjetlima u stanu njezina je ljepota jednostavno ostavljala bez daha, pa je bio zahvalan na dodatnoj dozi dopamina koju si je ubrizgao prije nekih sat vremena. U *simpata* je taj lijek imao suprotan učinak od onoga kojim je rezultiralo njegovo davanje ljudima ili vampirima. Pojačavao je aktivnost i recepciju određenih neurotransmitera te tako *simpatskom* pacijentu jamčio da neće osjećati nikakvo zadovoljstvo, nikakvo... ništa. Kada bi se riješio osjeta dodira, Rehvov je mozak uspješnije kontrolirao njegove ostale porive.

Što je bio jedini razlog zbog kojega je Marissa bila sigurna tako sama s njim, s obzirom na ono što su se spremali učiniti.

Rehv je svukao kaput, a zatim joj prišao, oslanjajući se na štap više no inače jer nije mogao skinuti pogleda s nje. Oslonio je štap na bedra i polako razvezao mašnu koja joj je pridržavala ogrtač.

Pogledom mu je fiksirala ruke i podrhtavala dok joj je s ramena skidao nabore crne vune. Nasmiješio se dok je odlagao ogrtač preko naslona stolice. Haljina koju je nosila nalikovala je nečemu što bi nosila njegova majka i bila je točno ono što je želio da češće nosi njegova sestra: blijedoplava satenska oprava koja joj je savršeno pristajala. Marke Dior. Bez sumnje.

»Dođi, Marissa.«

Privukao ju je do kožnog kauča i povukao da sjedne pokraj njega. Pod sjajem svjetla s prozora plava joj je kosa nalikovala svilenom šalu. Dotaknuo ju je prstima. Glad u njoj bila je toliko snažna da ju je jasno osjećao.

»Dugo si čekala, zar ne?«

Klimnula je glavom i spustila pogled na ruke. Bile su joj čvrsto stisnute u krilu, nalik slonovači prislonjenoj uz svijetloplavi saten.

»Koliko dugo?«

»Mjesecima«, prošaptala je.

»Onda će ti trebati puno, zar ne?« Zarumenjela se, no on je inzistirao. »Zar ne, Marissa?«

»Da«, dahnula je, očito osjećajući nelagodu zbog svoje gladi.

Rehv se silovito osmjehnuo. Bilo je lijepo biti u društvu dostojne ženke. Njezina čednost i nježnost bile su vrlo privlačne.

Skinuo je sako i odvezao kravatu. Namjeravao joj je ponuditi zapešće, no sada kada ju je vidio pred sobom, želio je da mu pije iz vrata. Prošla je cijela vječnost otkada je zadnji put dopustio nekoj ženki da se hrani od njega, pa ga je iznenadilo koliko ga je uzbudila ta pomisao.

Otkopčao je gumbe na ovratniku, a zatim i sve ostale, niz cijela prsa. U naletu iščekivanja istrgnuo je košulju iz hlača i širom je rastvorio.

Oči su joj se raširile kada mu je ugledala gola prsa i tetovaže.

»Nisam znala da si obilježen«, promrmljala dok su joj podrhtavali i glas i tijelo.

Polako se zavalio natrag na kauč, raširio ruke i privukao jednu nogu. »Dođi, Marissa. Uzmi što trebaš.«

Pogledala mu je zapešće, prekriveno francuskim posuvratkom.

»Ne«, rekao je. »Želim da to napraviš ovako. Iz grla. To je jedino što tražim.«

Dok je gledao kako oklijeva, znao je da su glasine o njoj istinite. Doista je nikada nije dotaknuo nijedan mužjak. A njezina je čistoća bila... nešto što je trebalo uzeti.

Čvrsto je stisnuo oči dok se tama u njemu napinjala i disala, kao zvijer zaključana u kavez izrađen od lijekova. Isuse, možda ovo i nije bila tako dobra ideja.

No tada se počela polako pomicati prema njemu, puzati mu uz tijelo, a njezin miris bio je tako nalik oceanu. Odškrinuo je vjeđe da bi joj vidio lice i znao neće biti u stanju zaustaviti hranjenje. A i nije to namjeravao propustiti; morao je osloboditi osjete. Olabavio je disciplinu i otvorio kanal kojim mu je protjecao osjet dodira, a njime je čak i unatoč lijeku pohlepno jurnula rijeka opojnih informacija koje su se probijale kroz dopaminsku maglu.

Osjećao je mekoću njezine satenske haljine na koži i toplinu njezina tijela koja se miješala s vrućinom koju je sam osjećao. Njezina zanemariva težina bila mu je oslonjena na rame, a... da, njezino mu se koljeno nalazilo među bedrima.

Usne su joj se rastvorile i očnjaci isukali.

Na djelić sekunde zlo je urliknulo u njemu, pa je u panici u pomoć pozvao um. Hvala Djevi, prokletnik mu je pohrlio pomoći, njegova se racionalna strana bacila naprijed, obuzdala mu instinkte i utišala vrlo seksualnu potrebu da je potčini.

Zateturala je dok mu se naginjala prema vratu, nestabilno se držeći nad njim.

»Legni na mene«, rekao je promuklim glasom. »Prostri se... na me.«

Uz lagano mrštenje pustila je da joj donji dio tijela utone u zagrljaj njegovih bokova. Bilo je jasno da se brine da će naletjeti na erekciju, a kada nije naišla ni na što slično, nakratko je bacila pogled među njihova tijela, kao da misli da je legla na pogrešno mjesto.

»Ne moraš brinuti o tome«, promrmljao je, dlanovima joj prelazeći po vitkim rukama. »Ne sa mnom.« Njezino je olakšanje bilo toliko opipljivo da se uvrijedio. »Zar bi ti leći sa mnom bilo toliko mrsko?«

»O, ne, Rehvenge. Ne.« Spustila je pogled na snažne mišice na njegovim prsima. »Ti si... izrazito krasan. Samo... Postoji netko drugi. Za mene postoji netko drugi.«

»Još uvijek voliš Wrathu.«

Odmahnula je glavom. »Ne, ali ne smijem misliti na onoga kojega želim. Ne... sada.«

Rehv joj je podignuo bradu. »Kakav je to idiot koji te ne bi nahranio kada ti to treba?«

»Molim te. Ne govori više tako.« Oči su joj se iznenada fiksirale na njegov vrat i raširile se.

»Kakva glad«, zarežao je, oduševljen što ga koristi. »Samo naprijed. I ne moraš se truditi biti nježna. Uzmi me. Što jače, to bolje.«

Marissa je ogolila očnjake i ugrizla ga. Dva oštra prodora probila su se kroz drogiranu maglu, a u tijelo mu se zabila slatka bol. Kada je zastenjao, pomislio je da nikada prije nije bio zahvalan zbog svoje impotencije, no sada jest. Da mu je penis imalo funkcionirao, bez ikakve bi se sumnje sada riješio te haljine, raširio joj noge te je lijepo i duboko uzeo dok se hrani.

U gotovo istom trenutku odmaknula se od njega i liznula si usne.

»Normalno je da se moj okus razlikuje od Wrathova«, rekao je, računajući na činjenicu da, budući da se hranila samo od jednog muškara, neće točno znati zašto joj njegova krv ostavlja neobičan okus na jeziku. Zapravo, njezina je neiskusnost bila jedini razlog zbog kojega joj je mogao pomoći. Svaka druga ženka s imalo iskustva znala bi previše. »Samo naprijed, uzmi još. Naviknut ćeš se.«

Ponovno je spustila glavu, pa je osjetio peckanje još jednog ugriza.

Obgrlio joj je krhka leđa snažnim rukama i čvrsto je privio uza se, zatvorivši oči. Prošlo je toliko vremena od kada je ikoga zagrlio, a iako si nije mogao dopustiti da upije previše tog osjećaja, činio mu se božanstvenim.

Dok mu je sisala iz vene, osjetio je apsurdni poriv za plakanjem.

O. je popustio pritisak na papučicu gasa u kamionetu i polako se provezao pokraj još jednoga visokog kamenog zida.

K vragu, kuće na Aveniji Thorne bile su zaista goleme. Doduše, nisu se vidjele s ulice. Jednostavno je pretpostavio da se iza takvih živica i bedema baš nije skrivalo previše kućica u nizu i montažnih građevina.

Kada se barikada pokraj koje se trenutno vozio prekinula da napravi mjesta za prilazni put, nagazio je na kočnicu. S lijeve se strane nalazila mala mjedena pločica na kojoj je pisalo »AVENIJA THORNE 27«. Nagnuo se prema naprijed nastojeći vidjeti što ima dalje, no prilazni put i zid nestajali su u tami te nije mogao odrediti što se nalazi s druge strane.

Ne znajući ni sam zašto, no zaključivši da nema što izgubiti, skrenuo je na prilaz i produžio niz put. Dobrih stotinu metara od ulice nalazila su se još jedna golema crna vrata, pa se zaustavio, proučavajući kamere postavljene na vrh vrata, sustav interfona i sveopću odbojnu atmosferu.

No... To je bilo zanimljivo. Ona druga adresa bila je čisti promašaj, samo prosječna kuća u prosječnom kvartu u kojoj su živjeli ljudi koji su gledali televiziju u dnevnom boravku. No što god se skrivalo iza ovakvog ulaza, moralo je biti važno.

Sada ga je već zanimalo.

Iako je znao da će za prijelaz takvih barijera biti potrebna koordinirana strategija i vrlo pažljiva izvedba. A posljednje što mu je trebalo bila je gnjavaža s policijom samo zato što je provalio u McDvorac nekog skorojevića.

No zašto bi onaj vampir ispalio baš tu adresu da se spasi?

Tada je O. ugledao nešto neobično: crnu traku privezanu za vrata. Ne, dvije crne trake, po jednu sa svake strane, koje su lepršale na vjetru.

Kao da nekoga oplakuju?

Opsjednut vlastitim užasom, izašao je iz kamioneta i nesigurno se uputio preko leda prema traci

s desne strane. Bila je postavljena dva metra iznad tla, pa se morao dobro istegnuti da bi je dotaknuo. »Jesi li mrtva, ženo?« prošaptao je. Spustio je ruku i pogledao kroz vrata u crnu noć onkraj njih. Vratio se do kamioneta i u rikverc izašao s prilaznog puta. Morao se nekako probiti preko tog zida. Morao je pronaći neko mjesto na kojem će ostaviti F-150.

Pet minuta poslije pjenio se od psovki. *Kvragu*. Nigdje na Aveniji Thorne nije mogao parkirati a da svakome ne upadne u oči. Ulicu su činili sami zidovi i praktički nigdje nije bilo mjesta za zaustavljanje. *Jebeni bogataši*.

O. je pritisnuo gas i pogledao ulijevo. Zatim udesno. Možda bi mogao ostaviti kamionet u podnožju brda i otrčati do gore s glavne ceste. Bilo je to nekih osamsto metara uzbrdo, no ne bi mu trebalo dugo da prevali taj put. Ulične svjetiljke ispod kojih bi morao proći bile su, naravno, problem, no nije da ga itko tko tu živi može vidjeti iz svoje bjelokosne kule.

Zazvonio mu je mobitel pa se javio uz opako »Molim?«.

U.-ov glas, koji je počinjao mrziti, bio je napet. »Imamo problem. Policija je uhitila dvojicu *degrada*.«

O. je čvrsto stisnuo oči. »Kog su vraga napravili?«

»Sređivali su nekog vampirskog civila kada je naišao neoznačeni patrolni automobil. Dva policajca sukobila su se s ubojicama, a onda se pojavilo još murije. *Degrade* su odveli u pritvor i upravo me sada nazvao jedan od njih.«

»Pa plati jamčevinu«, odbrusio je O. »Kog vraga mene zoveš?«

Neko je vrijeme vladala tišina. Zatim je U. progovorio s tonom koji je govorio *Daj budi ozbiljan*. »Zato što ti moraš znati takve stvari. Slušaj, nosili su gomilu skrivenog oružja, za ništa od toga nisu imali dozvolu, a sve je s crnog tržišta, bez serijskih brojeva na cijevima. Nema šanse da će im ujutro odrediti jamčevinu. Nijedan javni branitelj nije toliko dobar. Moraš ih izvući.«

O. je pogledao lijevo i desno, a zatim se okrenuo na prilaznom putu veličine nogometnog igrališta. Da, ovdje definitivno nema gdje parkirati. Morat će se spustiti dolje gdje se Avenija Thorne siječe s Ulicom Bellman i ostaviti kamionet u tom kvartu.

»O.?«

»Imam posla koji moram obaviti.«

U. se nakašljao kao da nastoji potisnuti ozbiljnu količinu nadržanih odgovora. »Bez uvrede, ali ne mogu zamisliti ništa što bi se po važnosti moglo mjeriti s ovim. Što ako se ti *degradi* potuku s drugim pritvorenicima? Želiš da poteče crna krv pa da neki lik iz hitne shvati da nisu ljudi? Moraš se obratiti Omega i uvjeriti ga da pozove tu dvojicu k sebi.«

»Ti ga pozovi.« O. je ubrzao iako se sad već vozio nizbrdo.

»Molim?«

»Otvori se i dodirni Omega.« Na kraju Avenije Thorne usporio je tek reda radi i odlučio skrenuti ulijevo. Ulica je bila prepuna sladunjavih trgovina za opremanje doma, pa je parkirao ispred jedne koja se zvala *Macin tavan*.

»O.... Takav zahtjev mora uputiti *visoki degrad*. Ti to znaš.«

O. je zastao prije nego što je isključio motor.

Super. Samo mu je još to trebalo. Još ugodnog druženja s ogavnim gospodarom. *Kvragu sve*. Nije više mogao živjeti ne znajući što mu se dogodilo sa ženom. Nije imao vremena za ta sranja s Društvom.

»O.?«

Spustio je glavu na upravljač. Udario njome nekoliko puta.

S druge strane, ako taj kontakt s ljudima u policijskoj postaji eskalira u neko sranje, Omega će njega pozvati na odgovornost. A što će onda?

»Dobro. Idem sad k njemu.« Opsovao je i ubacio mjenjač u brzinu. Prije nego što se uključio u promet, ponovno je pogledao uz Aveniju Thorne.

»I O., brinu me članovi. Moraš se sastati s ubojicama. Stvari izmiču kontroli.«

»Ti se brineš za prijave.«

»Oni žele tebe. Počeli su dovoditi tvoje vodstvo u pitanje.«

»U., znaš što kažu za glasnike, zar ne?«

»Što?«

»Previše loših vijesti stajat će te glave.« Isključio je mobitel i zaklopio ga. Zatim je pritisnuo gas.

Deveto poglavlje

Dok je sjedio na krevetu, Phury je bio toliko napet od potrebe za seksom da si je jedva uspio natočiti još jednu čašu votke. Boca se tresla, čaša se tresla. Kvrugu, cijeli se krevet tresao.

Pogledao je Vishousa, koji je ležao pokraj njega naslonjen na uzglavlje. Brat je bio jednako nervozan i jadan kao i on dok je klimao glavom na 50 Centov *The Massacre*.

Pet sati nakon početka Bellina plodnog razdoblja obojica su bila u rasulu, tijela su im bila svedena većinom na instinkte, a mozgovi uglavnom pretvoreni u maglu. Nisu se mogli oduprijeti kompulzivnom porivu da ostanu u velikoj kući. Potreba ih je snažno privlačila i paralizirala. Hvala Bogu na crvenim cigaretama i *Grey Gooseu*. Omama koju su im priuštili puno im je pomogla.

Iako ne u svakom pogledu. Phury je nastojao ne razmišljati o tome što se događa u Z.-ovoj sobi. Jer kada se brat nije vratio, postalo je očito da se koristi njegovo tijelo, a ne morfij.

Dragi Bože... Njih dvoje. Zajedno. Opet i opet i opet...

»Kako si?« upitao je V.

»Otprilike isto kao i ti, stari.« Povukao je dugački gutljaj iz čaše, a tijelo mu je plutalo, izgubljeno, utopljeno u erotskim osjetima zarobljenima pod kožom. Bacio je pogled prema kupaonici.

Upravo je namjeravao ponovno ustati i potražiti malo privatnosti, kada je Vishous rekao:

»Mislim da imam problem.«

Phury se morao nasmijati. »Neće to zauvijek trajati.«

»Ne, hoću reći... Mislim da nešto nije u redu. Sa mnom.«

Phury je stisnuo oči. Bratovo je lice izgledalo napeto, no inače se činilo isto kao i uvijek. Privlačne crte lica, kozja bradica oko usta, vitičaste tetovaže na desnoj sljepoočnici. Oči nalik na dijamante bile su oštre, nisu ih zamutili čak ni *Grey Goose*, žiže, potreba. U njihovim supercrnim središtima blistala je golema, nepojmljiva inteligencija, genijalnost toliko snažna da je ulijevala strah.

»Na kakav problem misliš, V.?«

»Ovaj...« Vishous se nakašljao. »Ovo zna samo Butch. Nemoj nikom drugom reći, štima?«

»Da. Nema problema.«

V. je pogladio svoju kozju bradicu. »Vizije su mi presušile.«

»Hoćeš reći da ne vidiš...«

»Što će biti. Da. Nemam više ništa. Zadnje što sam vidio bilo je prije neka tri dana, neposredno prije nego što je Z. krenuo po Bellu. Vidio sam ih zajedno. U onom Ford Taurusu. Kako dolaze ovamo. Poslije toga... više ništa.«

»Je li ti se to ikada prije dogodilo?«

»Ne, a više ne hvatam ni ničije misli. Kao da je sve jednostavno presušilo.«

Odjednom se činilo da bratova napetost više nema nikakve veze s potrebom. Izgledao je kao da se ukočio od... straha. *Ideš*. Vishous je bio uplašen. A ta je anomalija bila jednostavno zastrašujuća. Od sve braće, V. je bio onaj koji se nikada nije bojao. Činilo se kao da je rođen bez receptora za strah u mozgu.

»Možda je to samo nešto privremeno«, rekao je Phury. »Ili misliš da bi ti možda Havers mogao pomoći?«

»To nije stvar fiziologije.« V. je ispio votku u čaši i pružio ruku. »Ne budi škrt s *Gooseom*, brate.«

Phury mu je dodao bocu. »Možda bi mogao razgovarati s...«

Ali s kim? Od koga bi V., koji je sve znao, mogao tražiti odgovore?

Vishous je odmahnuo glavom. »Ne želim... Zapravo ne želim razgovarati o tome. Zaboravi da sam išta rekao.« Dok si je točio piće, lice mu se zatvorilo, kao kuća zatvorena do sljedeće sezone.

»Siguran sam da će se vratiti. Mislim, ono. Sigurno hoće.«

Odložio je bocu na stolić pokraj sebe i ispružio ruku u rukavici. »Na kraju krajeva, ova jebena stvar još uvijek svijetli kao svjetionik. A dok god imam tu svoju poremećenu ručnu svjetiljku, smatram da sam još uvijek normalan. No da... normalan po svojim mjerilima.«

Neko su vrijeme šutjeli. Phury je gledao svoju čašu, V. svoju, a *rap*-glazba u pozadini nabijala je, udarala i prešla na *G-Unit*.

Phury se nakašljao. »Mogu li te pitati nešto o njima?«

»O kome?«

»O Belli. O Belli i Zsadistu.«

V. je opsovao. »Nisam ti ja kristalna kugla, znaš. I mrzim proricati budućnost.«

»Da, oprost. Zaboravi.«

Usljedita je dugačka tišina. Zatim je Vishous promrmljao: »Ne znam što će se dogoditi s njima. Ne znam jer jednostavno... više ne vidim.«

Kada je izašao iz Escaladea, Butch je pogledao oronulu stambenu zgradu i ponovno se zapitao zašto je zaboga John želio doći onamo. Sedma ulica bila je opako i opasno mjesto.

»To je to?«

Kada je dečko klimnuo glavom, Butch je aktivirao sigurnosni alarm na terencu. Zapravo ga baš i nije brinula mogućnost da će im netko popaliti pilu dok ih nema. Domoroci će vjerojatno misliti da je unutra neki od lokalnih dilera. Ili netko još osjetljiviji na osobnu imovinu tko će biti dobro naoružan.

John je prišao ulaznim vratima zgradurine i gurnuo ih. Škripeći su se otvorila. Nisu bila zaključana. Kakvo iznenađenje. Butch ga je slijedio, gurnuvši pritom ruku pod sako da bi mogao dohvatiti pištolj ako bude trebalo.

John se uputio lijevo niz dugački hodnik. Zgrada je smrdjela po ustajalim cigaretama i plijesni, a u njoj je bilo gotovo jednako hladno kao i vani na otvorenom. Stanari su bili poput štakora: nije ih se vidjelo, već samo čulo s druge strane tankih zidova.

Na dnu hodnika dečko je otvorio vrata koja su vodila na požarno stubište.

Stube su zavijale udesno. Bile su izlizane do samih dasaka, a odnekud nekoliko katova više čuo se zvuk kapanja vode.

John je položio ruku na rukohvat koji je bio labavo pričvršćen za zid i počeo se polako uspinjati do odmorišta između drugog i trećeg kata. Fluorescentno svjetlo nad njima bilo je duboko uvučeno u strop i bilo je u stadiju smrtnih hropaca. Cijevi su treperile kao da se očajnički nastoje održati na životu.

John se zagledao u raspuknuti linoleum na podu, a zatim je podignuo pogled prema prozoru. Bio je prekriven zvjezdastim uzorcima, kao da ga je netko izgranatirao bocama. Ljigavo staklo nije se raspuknulo samo zato što je bilo podstavljeno žicom.

S gornjeg kata začula se baraža psovki, verbalna paljba koja je bez sumnje bila uvod u tučnjavu. Butch je upravo namjeravao predložiti da daju petama vjetra kada se John okrenuo sam od sebe i potrčao niza stube.

Nepunih minutu i pol poslije već su sjedili u Escaladeu i brzali dalje od lošeg dijela grada.

Butch se zaustavio na semaforu. »Kamo?«

John je nešto napisao i pokazao mu blok.

»Dakle, kući«, promrmljao je Butch, kojemu još uvijek nije bilo jasno zašto je mali želio otići na ono stubište.

Kada je ušao u kuću, John je u prolazu pozdravio Wellsie i odmah se uputio u svoju sobu. Bio

je zahvalan na činjenici što je izgleda razumjela da mu treba malo vremena nasamo. Kada je zatvorio vrata, odložio je blok na krevet, iskobeljao se iz kaputa i uputio se ravno pod tuš. Dok se voda zagrijavala, svukao je odjeću. Kada se napokon našao pod mlazom, prestao se tresti.

Nakon tuširanja obukao je majicu kratkih rukava i hlače od trenirke, a zatim se zagledao u prijenosno računalo na radnom stolu. Sjeo je za njega i zapitao se ne bi li možda trebao nešto napisati. Terapeutkinja mu je to predložila.

Isuse... Razgovor s njom o onome što mu se dogodilo bio je gotovo jednako strašan kao i sam događaj. A nije namjeravao biti toliko iskren i otvoren. No jednostavno... Nakon nekih dvadeset minuta razgovora jednostavno se slomio, ruka mu je počela pisati i više se nije mogao zaustaviti kada se priča počela rasplitati.

Zatvorio je oči i pokušao se sjetiti kako je izgledao muškarac koji ga je stjerao u kut. U mislima je vidio samo nejasnu sliku, no vrlo se jasno sjećao noža. Bio je to dvanaest centimetara dugačak skakavac s dvije oštrice i vrškom oštrim poput vriska.

Kažiprstom je prešao preko dodirne pločice na računalu, pa se čuvar zaslona u Windowsu XP uz treptaj isključio. U pretincu s elektroničkom poštom imao je novu poruku. Od Sarelle. Pročitao ju je tri puta prije nego što je odlučio pokušati napisati odgovor.

Na kraju joj je napisao sljedeće: *Ej, Sarelle, sutra navečer neću moći. Stvarno mi je žao. Javit ću ti se kada stignem. Čujemo se, John.*

Zaista je... nije više želio vidjeti. Barem ne neko vrijeme. Nije želio vidjeti nijednu ženu osim Wellsie i Mary i Beth i Belle. U njegovu životu neće biti ničega ni približno seksualnog dok se ne nauči nositi s onim što mu je učinjeno prije gotovo godinu dana.

Zatvorio je Hotmail i otvorio novi dokument u Microsoft Wordu.

Prsti su mu tek trenutak počivali na tipkovnici. A onda su poletjeli.

Deseto poglavlje

Zsadi se s mukom okrenuo glavu i pogledao na sat. Deset ujutro. Deset... Koliko je to sati prošlo? Šesnaest...

Zatvorio je oči, toliko iscrpljen da je jedva disao. Bio je izvaljen na leđima, raširenih nogu, razbacanih ruku. Ležao je u tom položaju otkad se otkotrljao s Belle prije nekih sat vremena.

Činilo mu se da je prošlo godinu dana otkako se vratio u sobu prethodne večeri. Vrat i zapešća pekli su ga od njezinih bezbrojnih hranjenja, a stvar između nogu bila mu je sva bolna. Zrak koji ih je okruživao bio je zasićen vezivnim vonjem, a plahte su bile natopljene spojem njegove krvi i one druge stvari koju je trebala od njega.

Ne bi se odrekao nijednog jedinog trenutka.

Zatvorio je oči i zapitao se može li sada zaspati. Morila ga je glad za hranom i krvlju, i to tolikom silinom da je nije mogla nadjačati čak ni njegova upornost u održavanju tijela u stanju trajne napetosti. No nije se mogao pomaknuti.

Kada je osjetio kako mu donjim dijelom trbuha prelazi ruka, prisilio se da otvori oči i pogleda Bellu. Hormoni u njoj ponovno su se budili, a reakcija koju je pobuđivala u njemu nije izostala — *stvar* se ponovno ukrutila.

Zsadi se upinjao da se okrene na trbuh da bi bio u stanju poći onamo gdje je bio potreban, no bio je preslab. Bella se pomaknula uz njega pa se ponovno pokušao pridignuti, no glava kao da mu je težila čitavu tonu.

Ispružio je ruku, uhvatio je za nadlakticu i povukao je na sebe. Kada su joj se bedra rastvorila nad njegovim bokovima, zaprepašteno ga je pogledala i počela uzmicati.

»U redu je«, prokreštao je. Nakašljao se da pročisti grlo, ali to mu nije pomoglo. »Znam da si ti.«

Spustila je usne na njegove, a on joj je uzvratilo poljubac iako nije bio u stanju podignuti ruke i privući je k sebi. Isuse, kako ju je volio ljubiti. Volio je osjećaj njezinih usana pripijenih uz svoje, volio je kada mu je bila tako blizu i sva mu se unosila u lice, volio je njezin dah u svojim plućima, volio je... nju? Zar se to dogodilo tijekom noći? Je li pokleknuo?

Vezivni vonj koji ih je oboje prekrivao dao mu je odgovor. Očekivao bi da će ga takva spoznaja šokirati, no bio je preumoran da bi se natjerao da joj se opire.

Bella se lagano podignula i primila *stvar* u sebe. Bez obzira na iscrpljenost, zarežao je od užitka. Njezin dodir bio je nešto čega se nije mogao zasititi, a znao je da to nije samo zbog njezine potrebe.

Jahala ga je rukama mu se oslonivši o prsne mišiće i pronašla ritam vlastitim bokovima jer on svoje više nije mogao izdizati. Osjećao je kako mu se približava još jedna eksplozija, osobito kada se zagledao u njezine grudi koje su se njihale u ritmu pokreta.

»Tako si prekrasna«, rekao je onim promuklim glasom.

Zastala je da bi se nagnula i ponovno ga poljubila, a tamna joj se kosa rasula oko njega nalik nekom nježnom zakloništu. Kada se uspravila, zadivio se prizoru koji je predstavljala. Blistala je od zdravlja i vitalnosti zahvaljujući svemu što joj je dao, bila je slika i prilika zanosne ženke koju je...

Volio. Da, volio.

To je bila misao koja mu je prostrujala mozgom kada je ponovno svršio u njoj.

Bella se srušila na njega, uz drhtaj izdahnula — i potreba je odjednom bila gotova. Ona silovita ženska energija jednostavno je odlebdjela iz sobe kao oluja koja se smirila. Odahnula je s olakšanjem i pomaknula se s njega, odvajajući svoje veličanstveno međunožje od njegova uda. Kada mu se *stvar* beživotno prevalila na trbuh, na njoj je osjetio hladnoću sobe, tako neprivlačnu u usporedbi s Bellinom toplinom.

»Jesi li dobro?« upitao je.

»Da...« prošaptala je namještajući se na boku, već polako tonući u san. »Da, Zsadir... Da.«

Trebat će joj hrane, pomislio je. Morao joj je nabaviti hranu.

Prikupio je svu snagu volje, duboko udahnuo, zatim još jedanput, pa još jedanput... i napokon je uspio prisiliti gornji dio tijela da se odigne s kreveta. Glava mu je divljački zaplivala, a namještaj, pod i zidovi počeli su se vrtjeti, mijenjati mjesta, tako da više nije bio siguran nalazi li se na stropu ili ne.

Vrtoglavica se pogoršala kada je zabacio noge s kreveta, a kada je ustao, osjećaj ravnoteže potpuno ga je napustio. Pao je na zid snažno se zabivši u njega, pa je morao dohvatiti zavjese da bi se uspio održati na nogama.

Kada je bio spreman, odgurnuo se od zida i nagnuo prema Belli. Upinjao se da je uspije uzeti u naručje, no potreba da se brine o njoj bila je jača od iscrpljenosti. Odnio ju je do strunjače i položio na nju, a zatim ju je pokrio pokrivačem koji su odavno izgurali s kreveta na pod. Upravo se okretao da pođe kada ga je uhvatila za ruku.

»Moraš se nahraniti«, rekla je pokušavajući ga privući k sebi. »Dođi mi na vrat.«

Zaboga, bio je u ozbiljnom iskušenju.

»Vratit ću se«, rekao je teturavo ustajući. Bacio se do ormara i navukao bokserice. Zatim je s kreveta skinuo plahte i nadmadrac i otišao.

Phury je otvorio oči i shvatio da ne može disati.

Što je, valjda, imalo i smisla. Lice mu je bilo zariveno u klupko pokrivača. Oslobodio je usta i nos iz zavežljaja i pokušao fokusirati pogled. Prvo što je ugledao, nekih petnaestak centimetara od glave, bila je pepeljara prepuna opušaka crvenih cigareta. Na podu.

Pa dobro... ? Aha... Visio je s podnožja kreveta.

Kada je začuo nečije mumljanje, povukao se prema gore, okrenuo glavu — i našao se licem u lice s Vishousovim stopalom. Iza te goleme noge nalazilo se Butchevo bedro.

Phury se morao nasmijati, što je murjaka natjeralo da podigne omamljeni pogled s jastuka.

Čovjek je najprije pogledao sebe, a zatim Phuryja. Nekoliko je puta trepnuo, kao da se nada da se tek treba zaista probuditi.

»O, čovječe«, prokreštao je više nego što je rekao. Zatim je bacio pogled na Vishousa, koji je obeznanjeno ležao pokraj njega. »O... čovječe, ovo je stvarno previše.«

»Priberi se, murjače. Nisi toliko privlačan.«

»Pošteno.« Protrljao je lice. »Ne to ne mora značiti da me oduševljava kada se probudim s dvojicom muškaraca.«

»V. ti je rekao da se ne vraćaš.«

»Istina. Moja pogreška.«

To nije bome bila beskrajna noć... Na kraju su, kada im je čak i osjećaj odjeće na koži postao previše, izgubili svaki privid čednosti. Sve se svelo na puki pokušaj preživljavanja potrebe: paljenje jedne cigarete za drugom, ispijanje *scotcha* ili votke, iskradanje u kupaonicu da si u osami olakšaju napetost.

»Znači, gotovo je?« upitao je Butch. »Reci mi da je gotovo.«

Phury je ustao s kreveta. »Da. Mislim da je.«

Uzeo je plahtu i dobacio je Butchu, koji je pokrio sebe i Vishousa. V. nije ni trepnuo. Spavao je kao zaklan ležeći na truhu, čvrsto stisnutih očiju, dok mu je iz usta izlazilo lagano hrkanje.

Policajac je opsovao i premjestio se na krevetu. Namjestio je jastuk uz uzglavlje i zavalio se. Trljao si je kosu dok mu nije okomito stršala s glave i zijevnuo takvom jačinom da je Phury čuo kako mu vilica krcka.

»Kvragu, vampiru, nisam mislio da ću ikada to reći, ali seks mi se sad ne čini ni najmanje privlačnim. Hvala Bogu.«

Phury je navukao hlače od trenirke. »Želiš nešto jesti? Idem do kuhinje.«

Butcheve su oči bljesnule. »Stvarno ćeš donijeti hranu ovamo? Znači, ne moram se micati?«

»Bit ćeš mi dužan, ali da, spreman sam glumiti dostavu.«

»Ti si bog.«

Phury je obukao majicu. »Što želiš?«

»Čega god ima u kuhinji. Kvragu, ako stvarno želiš biti koristan, dovuci cijeli hladnjak.

Umirem od gladi.«

Phury je sišao u kuhinju i upravo se namjeravao baciti na pretraživanje kada je začuo zvukove iz praonice. Prišao je vratima i otvorio ih.

Zsadić je naguravao plahte u perilicu.

I draga Djevo u Sjenosvijetu, izgledao je grozno. Trbuh mu je izgledao kao upala rupa, kukovi su mu stršali ispod kože kao šatorske motke, a prsni mu je koš izgledao kao izorano polje. Mora da je preko noći izgubio šest-sedam kilograma. A — *Isuse Bože* — vrat i zapešća bili su mu izgrizeni do krvi. Ali... mirisao je na prekrasne snažne mirodije, a okruživao ga je nekakav mir, tako dubok i nevjerojatan da se Phury zapitao ne varaju li ga osjetila.

»Brate?« rekao je.

Z. nije podignuo pogled. »Znaš li kako ovo radi?«

»Pa... da. Staviš malo toga iz kutije i okreneš programator... Daj, pomoći ću ti.«

Z. je nagurao rublje u utrobu perilice i odmaknuo se, pogleda još uvijek prikovana za pod. Kada se stroj počeo puniti vodom, Z. je promrmljao zahvalu i uputio se u kuhinju.

Phury ga je slijedio s knedlom u grlu. Htio ga je pitati je li sve u redu, i to ne samo zbog Belle.

Pokušavao je što pažljivije odabrati riječi kada je Z. iz hladnjaka izvadio pečenu puricu, otrgnuo batak i zagrizao ga. Žvakao je očajničkom silinom, čistio je meso s kosti što je brže mogao, a čim je bio gotov, otrgnuo je drugi batak i učinio isto.

Isuse... Brat nikada nije jeo meso. S druge strane, još nikada nije proživio takvu noć. Kao ni itko drugi od njih.

Z. je osjećao Phuryjev pogled na sebi i bio bi prestao jesti da je mogao. Mrzio je da ga gledaju,

osobito kada bi nešto žvakao, no jednostavno nije uspijevao jesti dovoljno brzo.

Trpao je hranu u usta i pritom izvadio nož i tanjur te počeo rezati tanke kriške purećih prsa. Pazio je da Belli odabere samo najbolje komade mesa. Nepravilne komadiće, rubove, meso iz sredine... to je sam pojeo jer nije bilo dovoljno dobro.

Što će joj još trebati? Želio je da se najede kalorične hrane. I piće... Mora joj odnijeti nešto za piće. Vratio se do hladnjaka i počeo slagati ostatke na hrpu da ih pregleda. Pažljivo će ih probrati i uzeti samo ono što je dostojno njezina nepca.

»Zsadist?«

Isuse, zaboravio je da je Phury još u blizini.

»Da«, rekao je otvarajući plastičnu posudu.

Pire-krumpir u njoj izgledao je u redu, iako bi mu zaista bilo draže donijeti joj nešto što je sam pripremio. Ako nije znao kako se to radi. Isuse, nije znao čitati, nije se znao služiti prokletom perilicom rublja, nije znao kuhati.

Morao ju je pustiti da ode da bi mogla pronaći mužjaka koji ima barem zrno soli u glavi.

»Ne želim se miješati«, rekao je Phury.

»Naravno da želiš.« Izvadio je jedan od Fritзовih domaćih hljebova iz ormarića i stisnuo ga prstima. Bio je mekan, no ipak ga je ponjušio. Dobro, dovoljno je svjež za nju.

»Je li Bella dobro? Jesi li... ti dobro?«

»Dobro smo.«

»Kako je bilo?« Phury se malo nakašljao. »Mislim, ne zanima me zato što je riječ o Belli. Samo... Čuo sam mnoge glasine i ne znam što bih vjerovao.«

Z. je uzeo pirea i stavio ga na tanjur s puricom. Zatim je dodao i smeđe riže te sve prelio solidnom dozom umaka. Ubacio je tešku porciju u mikrovalnu pećnicu, zahvalan što je riječ o aparatu kojim je za promjenu znao rukovati.

Dok je promatrao kako se hrana vrti u krug, razmišljao je o pitanju svoga brata blizanca i sjetio se kako mu se Bella popela na bokove. To spajanje, od svih desetaka koje su proživjeli tijekom noći, bilo je ono koje mu je ostalo najjasnije urezano u sjećanje. Bila je tako prekrasna onako na njemu, naročito kada ga je poljubila...

Tijekom čitave potrebe, no osobito tijekom tog jednog združivanja, postupno je oslabila stisak koji ga je držao zarobljenim u prošlosti i obilježila ga nečim dobrim. Toplinu koju mu je dala čuvat će kao najveće bogatstvo do kraja života.

Mikrovalna je zazvonila, a on je shvatio da Phury još uvijek čeka odgovor.

Z. je stavio hranu na pladanj i dohvatio pribor za jelo da bi je mogao nahraniti kako priliči.

Kada se okrenuo da izađe iz kuhinje, promrmljao je: »Toliko je divna da to ne mogu opisati riječima.« Pogledao je Phuryja u oči. »I smatram se neizmerno blagoslovljenim što sam je sinoć mogao opslužiti.«

Iz nekog se razloga njegov brat trgnuo u šoku i pružio ruku prema njemu. »Zsadist, što ti je...«

»Moram odnijeti hranu svojoj *nali*. Vidimo se.«

»Čekaj! Zsadist! Što ti je...«

Z. je samo odmahnuo glavom i produžio van iz kuhinje.

Jedanaesto poglavlje

Zašto mi ovo nisi pokazao čim sam došao kući?« upitao je Rehvenge *slugana*. Kada se siroti mužjak zacrvenio od srama i užasa, ispružio je ruku prema njemu. »U redu je. Nema veze.«

»Gospodaru, došao sam k vama kada sam shvatio da ste se ujutro vratili. No za promjenu ste spavali. Nisam bio siguran što slika znači, pa vas nisam htio ometati. Nikada se ne odmarate.«

Da, nakon Marissina hranjenja zaspao je kao dijete. Bilo je to prvi put da je zatvorio oči i

obeznanio se od... Isuse, otkad se mogao sjetiti. No ovo je bio problem.

Rehv je sjeo pred računalo i ponovno pogledao digitalnu datoteku. Ništa se nije promijenilo od prvoga gledanja: tamnokosi čovjek u crnoj odjeći parkirao je ispred vanjskih vrata. Izašao je iz kamioneta. Prišao je vratima i dodirnuo žalobničke trake privezane o željezne rešetke.

Rehv je povećao zum dok nije jasno vidio čovjekovo lice. Ni po čemu posebno, ni lijepo ni ružno. No tijelo na kojem se nalazilo bilo je veliko. A jakna na njemu izgledala je kao da je podstavljena ili da skriva oružje.

Rehv je zamrznuo prikaz te kopirao podatak o datumu i vremenu u donjem desnom kutu. Otvorio je drugi prozor i pozvao datoteke s druge kamere na ulaznim vratima, one koja je bilježila toplinu. Zalijepio je kopirane podatke i za tren oka dobio zapis s te kamere snimljen točno u istom trenutku.

I tko bi rekao. Tjelesna temperatura tog »čovjeka« bila je tek desetak stupnjeva. *Degrad.*

Rehv se vratio u prvi prozor i maksimalno uvećao ubojičino lice u trenutku u kojem je gledao trake. Tuga, strah... ljutnja. Nijedan od tih osjećaja nije bio bezličan, svi su bili vezani uz nešto osobno. Uz nešto izgubljeno.

To je bio gad koji je oteo Bellu. I sada se vratio po nju.

Rehva nije čudilo što je *degrad* pronašao kuću. Bellina otmica bila je velika vijest u vampirskom društvu, a njihova adresa nikada nije bila tajna... Štoviše, s obzirom na *mamenino* duhovno savjetovanje, kuća u Aveniji Thorne bila je dobro poznata. Bilo bi dovoljno zarobiti samo jednog civila koji zna gdje stanuju.

Pravo je pitanje bilo zašto ubojica nije prošao kroz vrata?

Zaboga. Koliko je sati? Četiri poslijepodne. *Sranje.*

»To je *degrad*«, rekao je Rehv uprijevši štapom u pod i brzo ustajući. »Dakle, ovog ćemo trenu evakuirati kuću. Odmah pronađi Lahni i reci joj da mora odjenuti gospodaricu. Zatim ćeš ih obje izvesti kroz tunel i kombijem odvesti u sigurnu kuću.«

Slugan je probljedio. »Gospodaru, nisam imao pojma da je riječ o...«

Rehv je položio ruku mužjaku na rame da bi obuzdao paniku koja je prijetila razbuktavanjem.

»Dobro si postupio s informacijama koje si imao. No sada moraš djelovati brzo. Idi po Lahni.«

Rehv je otišao do majčine sobe što je brže mogao.

»*Mamen?*« rekao je otvarajući vrata. »*Mamen*, probudi se.«

Majka se uspravila u krevetu prekrivenom svilenim plahtama. Bijela joj je kosa bila skupljena pod kapicu za dnevni odmor. »Ali još je... još je poslijepodne. Zašto...«

»Lahni dolazi da ti pomogne s odijevanjem.«

»Draga Djevo, Rehvenge. *Zašto?*«

»Moraš otići iz kuće.«

»Što...«

»Odmah, *mamen*. Sve ću ti poslije objasniti.« Poljubio ju je u oba obraza upravo kada je služavka ušla u sobu. »Ah, dobro. Lahni, moraš brzo odjenuti gospodaricu.«

»Da, gospodaru«, rekla je *sluganka* uz naklon.

»Rehvenge! Što se...«

»Požuri. Idi sa *sluganima*. Nazvat ću te.«

Dok je majka zazivala njegovo ime, spustio se u svoje privatne odaje i zatvorio vrata da je ne čuje. Podignuo je slušalicu i nazvao broj Bratstva, prezirući ono što čini. No Bellina je sigurnost morala biti na prvom mjestu. Kada je ostavio poruku od koje mu se stisnulo grlo, otišao je do ormara.

Kuća je trenutno bila hermetički zatvorena jer je bio dan, pa nije bilo nikakve šanse da *degrad* uđe u nju. Kapci koji su prekrivali vrata i prozore bili su otporni na metke i vatru, a kuća je imala kamene zidove debljine šezdesetak centimetara. Uz to, posvuda je bilo ugrađeno toliko kamera i alarmnih sustava da bi znao i da netko kihne na njegovu posjedu. No unatoč tome želio je skloniti *mamen* na sigurno.

Osim toga, čim padne noć, namjeravao je otvoriti željezna vrata i pripremiti topao doček. Želio je da *degrad* uđe na posjed.

Rehv je svukao krznenu ogrtač te navukao crne hlače i debelu dolčevitu. Odlučio je pričekati s oružjem dok majka ne ode. Ako još nije potpuno histerična, puknut će kada ga ugleda sa svim tim naoružanjem.

Prije nego što je otišao provjeriti kako napreduje evakuacija, bacio je pogled na zaključani pretinac u ormaru. Bližilo se vrijeme za popodnevnu dozu dopamina. *Kako savršeno.*

Nasmiješio se i otišao iz sobe ne uzevši lijek, spreman aktivirati sva svoja osjetila.

Dok su se kapci otvarali na kraju dana, Zsadić je ležao na boku pokraj Belle i gledao je kako spava. Ležala je na leđima, tijesno pripijena u udubinu pod njegovom rukom, a glava joj je počivala u razini njegovih prsa. Nago joj tijelo nije bilo pokriveno ni plahtama ni pokrivačima jer je iz nje još uvijek isijavala vrućina zaostala od potrebe.

Kada se vratio iz kuhinje, nahranio ju je iz vlastite ruke, a zatim je zadrijemala dok je on namještao čiste plahte na krevet. Otada su zajedno ležali u mrklom mraku.

Pomaknuo je ruku s gornjeg dijela njezina bedra pod dojku i lagano joj kažiprstom dodirnuo bradavicu. Sate je tako proveo, milujući je i pjevušeći joj. Iako je bio toliko umoran da je jedva držao oči otvorene, mir koji je vladao između njih bio je bolji od bilo kojeg odmora koji bi mu priuštio san.

Kada se promeškoljila uz njega i bokom mu dodirnula bok, iznenadilo ga je buđenje poriva da je uzme. Pretpostavio je da se sada neko vrijeme neće morati brinuti o tim stvarima.

Zavalio se na jastuk i pogledao si tijelo. Glavić one stvari koju je upotrijebio na njoj probio se kroz prorez na prednjoj strani bokserica, a kako se motka uzdizala, tako se tupi vrh gurao sve dalje i dalje.

Imao je osjećaj da radi nešto nedopušteno, no prstom kojim je dotad ocrtavao krugove oko Belline bradavice pritisnuo je erekciju nadalje. Ud mu je bio tvrd, pa se odmah vratio u prvobitan položaj.

Zatvorio je oči i namrštivši se, obuhvatio ga dlanom. Počeo ga je milovati i iznenadio se kada je shvatio kako mekana koža kliže po ukrućenoj unutrašnjosti. Osjeti su također bili čudni. Zapravo nisu bili neugodni. U neku su ga ruku podsjećali na ono kada je bio u Belli, samo nisu bili toliko dobri. Ni blizu.

Isuse, baš je pičkica. Boji se vlastitog... kurca. Pimpeka? Penisa? Kako bi ga dovraga trebao zvati? Kako su normalni mužjaci zvali svoj organ? Okej, definitivno ga neće zvati Đuro. No nekako mu se više nije činilo u redu govoriti o njemu kao o... *stvari*.

Sada su se ipak nekako... upoznali.

Pustio ga je i gurnuo dlan pod rastezljivi pojas bokserica. Bilo mu je mučno i bio je nervozan, no zaključio je da mora provesti upoznavanje do kraja. Nije znao kada će ponovno prikupiti hrabrost za takvo što.

Premjestio je... *kurac*, da za početak će ga jednostavno zvati *kurac*... tako da bude u gaćama, no dok je izvlačio ruku, dodirnuo je jaja pod njime. Osjetio je kako je neki val prostrujao čitavom duljinom erekcije, a vršak kao da je protrnuo.

Bilo je to prilično ugodno.

Namrštio se dok je prvi put istraživao ono što je dobio od dobre Djeve. Zanimljivo je bilo pomisliti da je tako dugo bio pričvršćen za njega, visio s njega, a on nikada nije učinio ono što mladi poslijeprijelazni mužjaci zacijelo rade po cijele dane.

Kada je ponovno dodirnuo testise, postali su napetiji, a ud mu se još više ukrutio. U donjem dijelu tijela uzavreli su mu osjeti, a um su mu preplavili prizori Belle, prizori njih dvoje tijekom seksa, prizor njega kako joj podiže noge i prodire duboko u nju. S bolnom se jasnoćom sjećao kakav je osjećaj bio imati je pod sobom, što mu je činio onaj njezin tunel, kako je bila uska...

Cijela je stvar počela izmicati kontroli — slike u glavi, gomilajuće struje energije koje su se širile od mjesta na kojem je držao ruku. Dah mu je postao kraći. Usne su mu se rastvorile. Tijelo mu se

izvilo u nekakav trzaj, bokovi su mu poletjeli prema naprijed. Naglo se okrenuo na leđa i povukao bokserice niz noge.

A onda je shvatio što čini. Zar on to drka? Pokraj Belle? Čovječe, stvarno je *odvratan*.

Obuzet gađenjem prema samom sebi, otvorio je šaku i počeo ponovno navlačiti bokserice...

»Nemoj prestati«, tiho je rekla Bella.

Ledeni val prostrujao je niz Z.-ovu kralježnicu. *Uhvaćen na djelu*.

Podignuo je pogled prema njoj dok mu je rumenilo oblijevalo lice.

No ona mu se samo nasmiješila i pogladila mu ruku. »Tako si prekrasan. Ono kako si se maloprije izvio. Završi što si počeo, Zsadist. Znam da to želiš, a nemaš se čega sramiti. Prekrasan si kada se dodiruješ.«

Poljubila ga je u biceps, a pogled joj je kliznuo na šator u njegovim boksericama. »Dovrši što si počeo«, prošaptala je. »Daj da vidim kako svršavaš.«

Osjećao se kao tjeskobna budala, no istodobno neobično nemoćan da se zaustavi, pa se uspravio i svukao.

Bella je tiho zabrundala s odobravanjem kada je ponovno legao. Crpio je snagu iz nje i polako krenuo rukom niz trbuh. Osjećao je ispučjenja mišića i glatku kožu bez dlaka koja ih je prekrivala. Nije mislio da će zaista biti u stanju nastaviti...

Ideš. Ud mu je bio tako napet da je osjećao kako mu srce bubnja kroz njega.

Gledao je u Belline duboke plave oči dok je pomicao dlan gore-dolje. Tijelo su mu počeli preplavljivati valovi zadovoljstva. Isuse... Bilo mu je dobro što ga gleda, iako ne bi trebalo. I prije su ga gledali...

Ne, prošlost nije bila dobrodošla u tom trenutku. Ako se bude zadržavao na onome što se dogodilo prije jednog stoljeća, izgubit će taj trenutak s Bellom.

Odlučno i energično isključio je sjećanja na ono što su mu činili pred publikom. *Belline oči... Gledaj ih. Budi u njima. Izgubi se u njima*.

Pogled joj je bio tako predivan, blistao je prema njemu s toplinom, grlio ga kao da ga drži u naručju. Pogledao joj je usne. Grudi. Trbuh... Potreba koja mu se nakupljala u krvi naglo je skočila, eksplodirala tako da je u svakom centimetru tijela osjetio erotski naboj.

Bellin je pogled kliznuo nadolje. Dok ga je gledala kako se obrađuje, zubima je zagrizla donju usnicu. Očnjaci su joj bili nalik dvama sitnim bodežima, a on ih je želio ponovno osjetiti u svojoj koži. Želio je da ga sisa.

»Bella...« zarezao je. Čovječe, *stvarno se uživio*.

Napola je podignuo jednu nogu i stenjao u dubini grla dok je sve brže i brže pomicao ruku, a zatim usredotočio kretanje na glavić. Sekundu poslije izgubio je kontrolu. Kriknuo je dok je zabijao glavu u jastuk i izvijao kralježnicu prema stropu. Topli mlazovi prekrili su mu prsa i trbuh i nastavili štrcati u pravilnom ritmu dok je vrhunac privodio kraju. Zaustavio se kada je glavić postao preosjetljiv da bi ga dalje dodirivao.

Teško je disao i vrtjelo mu se u glavi kada se okrenuo na bok i poljubio je. Kada se odmaknuo, iz njezina je pogleda bilo jasno da ga je pročitala. Znala je da mu je pomogla da prebrodi taj prvi pokušaj. A opet, nije ga gledala sa sažaljenjem. Činilo se da je nije briga što je običan luzer koji dotada nije mogao podnijeti pomisao da sam sebe dotakne.

Otvorio je usta. »Vo...«

Kucanje je prekinulo izjavu na koju nije imao pravo.

»Ne otvaraj vrata«, zarezao je dok se brisao boksericama. Poljubio je Bellu i pokrio je plahtom prije nego što je uputio preko sobe.

Naslonio je rame na vrata, kao da bi osoba s druge strane mogla pokušati silom ući u sobu. Bio je to glup poriv, no nije bilo šanse da će ikome dopustiti da vidi Bellu kako blista poslije potrebe. To je bilo samo za njega.

»Što je?« rekao je.

Phuryjev je glas bio prigušen. »Explorer u koji si stavio mobitel sinoć se pomaknuo. Bio je u supermarketima u kojima je Wellsie kupovala jabuke za svetkovinu suncostaja. Otkazali smo narudžbe, ali moramo izvidjeti situaciju. Bratstvo se sastaje u Wrathovoj radnoj sobi za deset minuta.«

Z. je zatvorio oči i naslonio čelo na vrata. Povratak u stvarnost.

»Zsadist? Jesi li me čuo?«

Pogledao je Bellu, pomislivši kako je njihovo vrijeme prošlo. A sudeći po načinu na koji je privukla plahtu uz bradu kao da joj je hladno, i ona je to znala.

Isuse... ovo boli, pomislio je. Zaista je osjećao kako ga... boli.

»Odmah dolazim«, rekao je.

Skrenuo je pogled s Belle, okrenuo se i uputio pod tuš.

Dvanaesto poglavlje

Dok se spuštala noć, O. je bjesnio dok je hodao kolibom i prikupljao potrebnu municiju. Vratio se prije svega pola sata, a cijeli je prethodni dan bio čisto sranje. Najprije je otišao k Omegi i dobio jebenu jezikovu juhu. Doslovno. Gospodar je bio izvan sebe od bijesa zbog dvojice uhićenih *degrada*, kao da je O. kriv što su ti nesposobnjakovići dopustili da ih ščepaju.

Kada je gad završio s prvim naletom gnjeva, povukao je dvojicu ubojica iz ljudskog svijeta, potegnuvši ih kao da su psi na uzici. Zanimljivo, to mu i nije bilo tako lako. Za opoziv članova Društva nije bilo dovoljno samo pucnuti prstima, a tu je slabost valjalo zapamtiti.

Iako nije potrajala. Čovječe, O. nije ni najmanje sumnjao da ta dvojica *degrada* proklinju dan kada su prodali dušu. Omega se odmah bacio na njih, a prizor je bio nalik sceni iz filma Clivea Barkera. A budući da su ubojice bili neživi, kazna je mogla trajati i trajati, sve dok Omegi ne dosadi.

Izgledao je vrlo usredotočeno kada je O. odlazio.

Povratak u ovozemaljski svijet bio je totalno sranje. Dok O.-a nije bilo, započela je pobuna među *betama*. Jednom njihovu eskadronu, svoj četvorici, postalo je dosadno, pa su odlučili napasti neku drugu skupinu *degrada* i tako započeli lov do smrti koji je završio brojnim gubicima u Društvu. U.-ove sve paničnije poruke glasovne pošte, koje je ostavljao tijekom šest sati, bile su nalik slijedu najnovijih vijesti od kojih mu je dolazilo da vrišti.

K vragu sve. U. je bio čisti promašaj kao zamjenik. Nije uspio staviti pod kontrolu sukobe među *betama*, tijekom kojih je ubijen i jedan čovjek. O.-a je boljela neka stvar za mrtvacu, no brinuo ga je leš. Posljednje što im je trebalo bilo je umiješati policiju. Ponovno.

Zato je O. otišao na mjesto sukoba i sam se pobrinuo za jebeno mrtvo tijelo, a zatim je potratio još nekoliko sati na utvrđivanje identiteta odmetnutih *beta* i osobni posjet svakome od njih. Želio ih je poubijati, no znao je da će mu nova prazna mjesta u redovima Društva prouzročiti dodatne probleme s gospodarom.

Kada je konačno završio s premlaćivanjem tog kvarteta idiota na mrtvo ime, što je bilo prije svega pola sata, gnjev mu je već potpuno pomračio um. I tada ga je U. nazvao da mu priopći sretnu vijest da su otkazane sve narudžbe za jabuke za svetkovinu suncostaja. A zašto se to dogodilo? Jer su vampiri nekako proključivali da ih netko prati.

Da, U. se kleo u tajnost svojih operacija. *Moš' mislit*.

Dakle, plan o masovnom ubojstvu kao žrtvi za Omegu srušio se kao kula od karata. Dakle, O. nije imao ništa čime bi podmazao gospodara. Dakle, ako mu je žena živa, bit će mnogo teže pretvoriti je u *degrada*.

U tom je trenutku O. puknuo. Vrištao je na U.-a putem telefona. Izgovorio je svakakve gadosti. A U. je taj izljev bijesa primio kao zadnja pizda, zašutio je i sav se pritajio. Od tišine s druge strane O. je potpuno poludio, no uvijek je mrzio kada mu drugi nisu uzvraćali istom mjerom.

Isuse. Mislio je da je U. u redu, no gad je zapravo bio slab, a O.-u je od toga bilo zlo. Znao je da

mora U.-u zabiti nož u prsa, i namjeravao je to učiniti, no već mu je bilo dosta ometanja.

Jebeš Društvo i U.-a i bete i Omegu. Imao je posla koji je bio zaista važan.

O. je dohvatio ključeve kamioneta i izašao iz kolibe. Otići će ravno u Aveniju Thorne 27 i pronaći način da uđe u onu kuću. Možda je to bilo iz očajja, no bio je siguran da je odgovor koji traži skriven iza onih željeznih vrata.

Napokon će saznati što mu se zaista dogodilo sa ženom.

O. je već gotovo stigao do kamioneta kada mu je vrat počeo vibrirati, zacijelo od svega onog urlanja na U.-a. Pravio se da ništa ne osjeća i sjeo za upravljač. Kada je krenuo, povukao je ovratnik košulje, a zatim se nekoliko puta nakašljao nastojeći se malo opustiti. *Sranje.* Čudan osjećaj.

Kilometar dalje počeo se boriti da dođe do zraka. Zgrabio je grlo gušeci se, skrenuo upravljač udesno i nagazio na kočnice. Udarcem je otvorio vrata i isteturio iz kamioneta. Hladan mu je zrak pružio sekundu-dvije olakšanja, a zatim je gušenje ponovno počelo.

O. se srušio na koljena. Kada je pao licem u snijeg, vid mu je počeo treptati kao pokvarena svjetiljka. A zatim se ugasio.

Dok je hodao niz hodnik prema Wrathovoj radnoj sobi, Zsadistov je um bio oštar koliko mu je tijelo bilo usporeno. Kada je ušao u sobu, sva su braća već bila ondje i grupno zašutjela. Sve ih je ignorirao i nastavio gledati u pod dok je hodao prema kutu u kojem je obično stajao. Čuo je kako se netko nakašljao da bi dao znak za početak. Vjerojatno Wrath.

Tohrment je progovorio. »Zvao je Bellin brat. Privremeno je povukao zahtjev za *osamljenje* i zatražio da Bella ostane ovdje nekoliko dana.«

Z. je naglo podignuo glavu. »Zašto?«

»Nije naveo razlog...« Tohr je stisnuo oči usredotočivši se na Z.-ovo lice. »O... Isuse... Bože.«

Ostali u sobi pogledali su prema njemu. Začulo se nekoliko prigušenih uzdaha. A onda su ga Bratstvo i Butch jednostavno gledali.

»Koga vruga buljite?«

Phury je pokazao prema antiknom zrcalu koje je visjelo na zidu pokraj dvokrilnih vrata.

»Pogledaj sam.«

Zsadist se bijesno uputio na drugi kraj sobe, spreman poslati ih sve skupa kvragu. Važna je bila Bella...

Usta su mu se objesila kada je ugledao svoj odraz u zrcalu. Drhtavom je rukom posegnuo prema očima na starinskom staklu podloženom olovom. Šarenice mu više nisu bile crne. Bile su žute. Baš kao i one njegova brata blizanca.

»Phury?« tiho je rekao. »Phury... Što mi se dogodilo?«

Kada mu je mužjak prišao, njegovo se lice pojavilo tik pokraj Z.-ova. Zatim se u zrcalu ukazao Wrathov mračni odraz kojim su dominirali duga kosa i tamne naočale. Pa Rhageova onozemaljska ljepota. I Vishousova kapa Red Soxa. I Tohrmentova kratko ošišana kosa. I Butchev slomljeni nos.

Jedan po jedan pružali su ruku i dodirivali ga, nježno mu spuštajući velike dlanove na ramena.

»Dobro došao natrag, brate«, prošaptao je Phury.

Zsadist je gledao mužjake koji su stajali iza njega. I iz nekog čudnog razloga pomislio da bi ga, kada bi si dopustio da se opusti i padne unatrag, oni uhvatili prije nego što bi udario o pod.

Ubrzo nakon što je Zsadist otišao, Bella je izašla iz njegove spavaće sobe i krenula ga tražiti. Namjeravala je nazvati brata i dogovoriti sastanak, no onda je shvatila da se mora pobrinuti za svog ljubavnika prije nego što se ponovno upusti u svoju obiteljsku dramu.

Napokon je Zsadist nešto trebao od nje. I to jako. Nakon vremena koje je proveo s njom bio je potpuno izmožden, a ona je točno znala koliko je gladan, koliko se očajnički treba nahraniti. U žilama joj je teklo toliko njegove krvi da je jasno osjećala njegovu glad, a isto je tako točno znala gdje se nalazi u kući. Bilo je dovoljno da se prepusti svojim osjetilima i mogla ga je osjetiti i pronaći.

Bella je slijedila njegov trag niz hodnik s kipovima, iza ugla i prema otvorenim dvokrilnim vratima na vrhu stubišta. Iz radne su se sobe čuli ljutiti muški glasovi, među njima i Zsadistov.

»Vraga ćeš večeras izlaziti«, povikao je netko.

Zsadistov je ton zvučao upravo zlo. »Nemoj mi naređivati, Tohr. Time mi samo dižeš živce i trošiš vrijeme.«

»Pogledaj se na što sličiš — izgledaš kao jebeni kostur! Ako se ne nahraniš, ostaješ ovdje.«

Bella je ušla u sobu upravo kada je Zsadist govorio: »Samo me pokušaj zadržati, pa ćeš vidjeti kako ćeš završiti, *brate*.«

Dok ih je čitavo Bratstvo gledalo, dvojica su mužjaka stajala nosom o nos, pogleda uprtih jedan u drugoga, iskeženih očnjaka.

Isuse, pomislila je. Kakva agresivnost.

Ali... Tohrment je bio u pravu. Nije to vidjela u tami spavaće sobe, no ovako na svjetlu Zsadist je izgledao napola mrtvo. Kostii lubanje ocrtavale su mu se pod kožom, majica mu je visjela s tijela, baš kao i hlače. Crne su mu oči bile intenzivne kao i uvijek, no ostatak mu je tijela bio u lošem stanju.

Tohrment je odmahnuo glavom. »Budi razuman...«

»Želja mi je *obsvetiti* Bellu. To je *savršeno* razumno.«

»Ne, nije«, rekla je. Na njezinu su se upadicu sve glave okrenule prema njoj.

Kada ju je Zsadist pogledao, oči su mu promijenile boju i jednim se bljeskom iz ljutite crne nijanse na koju je bila naviknuta preobrazile u blistavu, sjajnu žutu.

»Tvoje oči«, prošaptala je. »Što ti se dogodilo s...«

Umiješao se Wrath. »Bella, tvoj je brat zatražio da još neko vrijeme ostaneš ovdje.«

Toliko se iznenadila da je skrenula pogled sa Zsadista. »Kako, gospodaru?«

»Želi da zasad ne donosim odluku o tvome *osamljenju* i da ostaneš ovdje.«

»Zašto?«

»Nemam pojma. Možda da to pitaš njega.«

Zaboga, kao da situacija već nije dovoljno zbunjujuća. Vratila je pogled na Zsadista, no on je gledao prozor na drugom kraju sobe.

»Ovdje si, naravno, dobrodošla«, rekao je Wrath.

Zsadist se ukočio na te riječi, pa se zapitala je li to baš istina.

»Ne želim da me se *obsvećuje*«, glasno je rekla. Zsadist je na to okrenuo glavu, pa je nastavila govoriti izravno njemu. »Zahvalna sam na svemu što ste učinili za mene. No ne želim da itko nastrada dok pokušava pronaći *degrada* koji me oteo. A osobito ne ti.«

Obrve su mu se spustile nisko nad oči. »To nije tvoja odluka.«

»Vraga nije.« Kada ga je zamislila kako odlazi u bitku, strava je nadjačala sve ostale osjećaje.

»Isuse, Zsadist... Ne želim biti odgovorna za tvoj odlazak u borbu i pogibiju.«

»Taj *degrad* će završiti u lijesu, a ne ja.«

»Ne misliš valjda ozbiljno! Draga Djevo, pa pogledaj se. Ne možeš se takav boriti. Preslab si.«

U sobi se začuo kolektivni siktaj, a Zsadistove su se oči zacrnile.

Sra-nje. Bella je rukom prekrila usta. Slab. Rekla mu je da je slab. Pred čitavim Bratstvom.

Nije bilo veće uvrede. U ratničkoj je klasi bilo neoprostivo čak i samo nagovijestiti da neki mužjak nije dovoljno snažan, bez obzira na razlog. Ali otvoreno reći takvo što, pred svjedocima, bila je potpuna društvena kastracija, neopoziva osuda njegove vrijednosti kao mužjaka.

Bella mu je pritrčala. »Oprosti, nisam mislila...«

Zsadist je izmaknuo ruke izvan njezina dohvata. »Makni se od mene.«

Ponovno je stavila ruku na usta dok ju je on obilazio kao nagaznu minu. Izašao je kroz vrata, a odjek njegovih koraka postupno se izgubio niz hodnik. Kada se malo pribrala, podignula je oči i prihvatila osuđujuće poglede njegove braće.

»Odmah ću mu se ispričati. I čujte me kada kažem da ne sumnjam ni u njegovu hrabrost ni u njegovu snagu. Brinem se zbog njega samo zato što...«

Reci im, pomislila je. Zasiurno će razumjeti.

»... ga volim.«

Napetost u sobi u trenutku je nestala. Ili barem veći njezin dio. Phury se okrenuo i prišao kaminu, gdje se naslonio na policu. Glava mu je klonula kao da želi biti u plamenu.

»Drago mi je što to kažeš«, rekao je Wrath. »To mu je potrebno. A sada ga pronađi i ispričaj mu se.«

Dok je hodala prema vratima, Tohrment je stao pred nju i smireno je pogledao. »I usput ga pokušaj nahraniti, u redu?«

»Molim se da će mi dopustiti.«

Trinaesto poglavlje

Rehvenge je lutao kućom, hodajući iz prostorije u prostoriju nemirnim, eksplozivnim korakom. Vidno mu je polje bilo crveno, osjetila živa, a štap nije koristio već satima. Više mu nije bilo hladno kao inače, pa je skinuo dolčevitu i objesio oružje preko gole kože. Osjećao je čitavo tijelo i uživao u snazi svojih mišića i kostiju. A bile su tu i druge stvari. Stvari koje nije iskusio već...

Isuse, prošlo je čitavo desetljeće otkada si je dopustio da se toliko prepusti instinktima, a budući da je sada bila riječ o planiranom, namjernom potonuću u ludilo, osjećao je da ima kontrolu — što je vjerojatno bila opasna obmana, ali nije ga bilo briga. Bio je... oslobođen. A želja za borbom s neprijateljem gorjela je očajanjem koje se moglo opisati jedino kao seksualno.

Što je značilo da je ujedno frustriran do srži.

Pogledao je kroz jedan od prozora u knjižnici. Ulazna je vrata ostavio širom otvorena, nastojeći tako potaknuti posjetitelje. Ništa. Ama baš ništa. Nula.

Starinski sat otkucao je dvanaest puta.

Bio je tako siguran da će se *degrad* pojaviti, no nitko nije došao na vrata, uz prilaz, u kuću. A prema podacima sa sigurnosnih kamera na rubu imanja, ulicom su prošli samo automobili koji su se i inače kretali tim kvartom: više Mercedesa, jedan Maybach, nekoliko terenaca marke Lexus, četiri BMW-a.

K vragu sve. Želio je tog ubojicu, želio ga je toliko da mu je došlo da vrišti, a ta potreba za borbom, za *obsvećivanjem* obitelji, za zaštitom vlastita teritorija, bila je savršeno logična. Njegova je krvna loza s majčine strane sezala daleko u ratničku elitu, pa je agresija u njemu oduvijek bila snažna. A kada se njegovoj urođenoj osobnosti doda bijes zbog sestre i činjenice da je morao žurno otpraviti *mamen* iz njezina doma usred jebenog dana, pretvorio se u pravu tempiranu bombu.

Pomislio je na Bratstvo. Bio bi dobar kandidat za članstvo, da su novačili prije njegova prijelaza... Ali tko bi dovraga znao što oni više rade? Povukli su se u podzemlje kada se vampirska civilizacija počela urušavati i pretvorila se tu skrivenu enklavu, i štitili su sami sebe više nego vrstu koju su se zakleli braniti.

Dovraga, nije mogao ne misliti da su, da su više mislili na svoju zadaću a manje na sebe, mogli spriječiti Bellinu otmicu. Ili je odmah pronaći.

Osjetio je kako se u njemu budi nova ljutnja, pa je nastavio nasumice hodati kućom, gledati kroz prozore i vrata, provjeravati stanje na monitorima. Na kraju je zaključio da je to besciljno čekanje čisto sranje. Izludjet će ako bude lutao kućom cijelu noć, a imao je posla u gradu. Ako postavi alarme i nešto ih aktivira, može se dematerijalizirati u tren oka.

Kada se vratio u svoju sobu, prišao je ormaru i zastao ispred zaključanog pretinca u njegovu dnu. Nije dolazilo u obzir da ode na posao bez lijekova, čak i ako to znači da će se u borbi *degradom* morati služiti pištoljem umjesto da se s gadom, ako se pojavi, bori golim rukama.

Rehv je izvadio bočicu morfija te štrcaljku i podvez. Dok je pripremao iglu i vezivao gumenu traku oko nadlaktice, zagledao se u bistru tekućinu koju se spremao uštrcati u venu. Havers je spomenuo da se u nekih vampira kao nuspojava tako visokih doza pojavljuje paranoja. A Rehv si je davao dvostruku dozu od prepisane već... Isuse, još od Belline otmice. Što znači da možda gubi um.

No tada se sjetio tjelesne temperature one stvari koja se zaustavila pred ulaznim vratima. Ništa živo nema temperaturu od deset stupnjeva. Ako si čovjek.

Uštrcao si je dopamin i čekao da mu se vid vrati, a tijelo ode. Zatim se toplo obukao, uzeo štap i uputio se van.

Zsadist je banuo u *Zero Sum*, potpuno svjestan Phuryjeve tihe brige koja je visjela nad njime kao vlažna magla. Sva sreća da mu nije bilo teško ignorirati brata blizanca, inače bi ga toliki očaj potpuno imobilizirao.

Slab. Tako si slab.

E pa to će lako srediti.

»Daj mi dvadeset minuta«, rekao je Phuryju. »Onda se nađemo vani u uličici.«

Nije gubio vrijeme. Odabrao je ljudsku prostitutku koja je te večeri radila, neku koja je nosila visoko podignutu kosu, dao joj dvjesto dolara, a zatim je praktički izgurao van iz kluba. Činilo se da je nije briga za njegovo lice, ni za njegovu veličinu, ni za način na koji ju je vukao za sobom. Bila je toliko nadrogirana da uopće nije mogla fokusirati pogled.

Kada su izašli u uličicu, preglasno se nasmijala.

»Kako želiš?« rekla je, malo zaplesavši na vrtoglavim petama. Zateturala se, a zatim ispružila ruke iznad glave i protegnula se na hladnoći. »Izgledaš kao da voliš grubo. Što meni odgovara.«

Naglim joj je pokretom okrenuo lice prema zidu od opeke i zadržao je na mjestu zgrabivši je za vrat. Zasmijuljila se i pravila se da se bori s njime, pa ju je jače stisnuo i pomislio na bezbrojne ljudske ženke od kojih je pio tijekom godina. Koliko im je dobro očistio pamćenje? Jesu li ih budile noćne more o njemu kada bi im proradila podsvijest?

Iskorištavanje, pomislio je. Iskorištavao ih je. Baš kao i Gospodarica njega.

Jedina je razlika bila u tome što on nije imao izbora.

Ili možda jest? Te se večeri mogao poslužiti Bellom. Ona je htjela da to učini. No da se nahranio od nje, samo bi im oboma bilo teže rastati se. A to im je bila sudbina.

Ona nije željela da je *obsvete*. On nije mogao imati mira dok god taj *degrad* kroči ovim svijetom...

Što je još važnije, nije mogao podnijeti pomisao da bi morao gledati kako Bella uništava samu sebe pokušavajući voljeti mužjaka kojega ne bi trebala voljeti. Morao ju je natjerati da ga ostavi. Želio je da bude sretna i sigurna, želio je da provede tisuću godina budeći se sa smirenim osmijehom na licu. Želio je da se dobro združi, s mužjakom kojim će se moći ponositi.

Unatoč svojoj povezanosti s njom, želio joj je da upozna radost više nego što je želio da bude s njim.

Prostitutka se počela meškoljiti. »Hoćemo li to obaviti ili ne, tatice? Jer sad sam već malo napaljena.«

Z. je iskezio očnjake i zabacio glavu, spreman uputiti udarac.

»Zsadist, ne!«

Na zvuk Bellina glasa naglo je okrenuo glavu. Stajala je usred uličice, nekih pet metara od njega. Oči su joj bile užasnute, a usta otvorena.

»Ne«, rekla je hrapavim glasom. »Nemoj.«

Prvi mu je poriv bio da je isti tren odvede kući i izdere se na nju što je otišla. Drugi je bio da mu je to prilika da prekine sve veze između njih. Bit će to kirurški manevar, i to jako bolan, ali ona će se s vremenom oporaviti od amputacije. Iako on neće.

Kurva je pogledala preko ramena, a zatim se nasmijala visokim, sretnim hihotom. »Došla je gledati? Jer to će te koštati još pedeset dolara.«

Bella je rukom prekrila grlo dok je gledala Zsadista kako drži ljudsku ženku između svoga tijela i zida zgrade. U prsima ju je toliko boljelo da nije mogla disati. Vidjeti ga tako blizu nekoj drugoj ženki... čovjeku, i to još prostitutki... i to radi hranjenja? Nakon svega što su sinoć zajedno prošli?

»Molim te«, rekla je. »Upotrijebi mene. Uzmi mene. *Nemoj* ovo raditi.« Okrenuo je ženku tako

da su oboje bili okrenuti prema naprijed, a zatim joj prevalio ruku preko grudi. Prostitutka se nasmijala i počela se izvijati uz njega, trljajući tijelo o njegovo, dok su joj se bokovi kretali u zmijastim krugovima.

Bella je ispružila ruke u hladan zrak. »Volim te. Nisam te željela uvrijediti pred braćom. *Molim te*, ne radi ovo da bi se meni osvetio.«

Zsadist joj se zagledao u oči. U njima je blistao jad, krajnji očaj, no on je iskezio očnjake... a zatim ih zario ženi u vrat. Bella je kriknula kada je počeo gutati, ljudska se ženka nasmijala uz ljuljkav, divlji zvuk.

Bella je zateturala unatrag. On i dalje nije skretao pogleda s nje, čak i kada je namjestio zagriz i počeo jače piti. Nije više mogla gledati ni trenutka, pa se dematerijalizirala na jedino mjesto kojega se mogla sjetiti.

U svoju obiteljsku kuću.

Četrnaesto poglavlje

Reverend te želi vidjeti.«

Phury je podignuo pogled s čaše mineralne vode koju je naručio. Jedan od golemih izbacivača iz *Zero Suma* nadnosio se nad njega. Iz Maura je isijavala tiha prijetnja.

»Iz nekog posebnog razloga?«

»Ti si mu cijenjeni klijent.«

»Onda bi me trebao ostaviti na miru.«

»To znači *ne*?«

Phury je podignuo obrvu. »Da, to znači *ne*.«

Maur je nestao i vratio se s pojačanjima: dva tipa golema poput njega. »Reverend te želi vidjeti.«

»Da, rekao si mi.«

»Odmah.«

Phury se izvukao iz separea samo zato što se trojka činila spremnom podignuti ga i odnijeti, a nije mu trebala pozornost koju bi privukao kada bi ih počeo mlatiti.

Čim je ušao u ured Reverenda, znao je da je tip u opasnom raspoloženju. Kao da je to bilo nešto novo.

»Ostavite nas«, promrmljao je vampir dok je sjedio za stolom.

Kada se prostorija ispraznila, zavalio se u stolac, a ljubičaste su mu oči lukavo blistale. Instinkt je Phuryja natjerao da jednu ruku zavuče iza leđa, prema bodežu koji je nosio za pojasom.

»I tako, razmišljao sam o našem zadnjem sastanku«, rekao je Reverend spajajući dugačke prste. Svjetlost koja ga je obasjavala odozgo isticala mu je visoke jagodice, čvrstu čeljust i široka ramena. Irokezica mu je bila podšišana, pa mu crna traka nije stršala s glave više od pet centimetara. »Da... Razmišljao sam o tome kako sada znaš moju malu tajnu. Osjećam se izloženo.«

Phury je šutio, pitajući se koga vruga ovaj smjera.

Reverend je odgurnuo stolicu i prekrižio noge položivši gležanj na koljeno. Skupo mu se odijelo rastvorilo i otkrilo široka prsa. »Možeš zamisliti kako se osjećam. Kako ne mogu spavati.«

»Pokušaj s nekim tabletama. To će ti pomoći.«

»Ili bih mogao na veliko pušiti crvene cigarete. Baš kao ti, zar ne?« Mužjak je prešao rukom preko irokezice, a usne su mu se izvile u lukav osmijeh. »Da, zaista se ne osjećam sigurno.«

Kakva laž. Tip je uvijek bio okružen Maurima koji su bili pametni koliko i smrtonosni. A definitivno je bio u stanju brinuti se sam za sebe. Osim toga, *simpati* su u sukobima imali prednosti koje nikome drugome nisu bile na raspolaganju.

Reverend se prestao osmjehivati. »Mislio sam da bi možda i ti mogao priznati svoju tajnu. Onda

bismo bili kvit.«

»Nemam tajnu.«

»Sereš... *brate*.« Reverendu su se usta ponovno razvukla u smiješak, ali oči su mu bile hladne i ljubičaste. »Jer *znam* da si član Bratstva. Ti i oni krupni mužjaci s kojima dolaziš ovamo. Onaj s kozjom bradicom koji pije moju votku. Onaj sa sjebanim licem koji siše moje kurve. Ne znam što bih mislio o onom čovjeku s kojim se družite, ali dobro.«

Phury ga je netremice gledao preko stola. »Upravo si prekršio svaki društveni običaj koji postoji u našoj vrsti. No s druge strane, zašto bih očekivao pristojno ponašanje od dilera droge?«

»A konzumenti uvijek lažu. Što znači da je moje pitanje ionako bilo bespredmetno, zar ne?«

»Pazi se, stari«, rekao je Phury prigušenim glasom.

»Ili što? Hoćeš reći da si član Bratstva, pa da pazim što radim prije nego što me ozlijediš?«

»Zdravlje ne treba uzimati zdravo za gotovo.«

»Zašto ne priznaš? Ili se vi u Bratstvu bojite da će se vrsta koju ste iznevjerili pobuniti?

Skrivate se od svih nas jer u zadnje vrijeme tako loše obavljate svoj posao?«

Phury se okrenuo. »Ne znam zašto razgovaraš sa mnom.«

»Što se tiče crvenih cigareta.« Velečasni je govorio glasom oštrim poput noža. »Upravo mi je ponestalo.«

Phuryjeva su se prsa napela u naznaci nelagode. Pogledao je preko ramena. »Ima i drugih dilera.«

»Sretno ti s potragom.«

Phury je spustio ruku na kvaku. Kada se nije pomaknula, ponovno je pogledao preko sobe. Reverend ga je promatrao nepomičan poput mačke. I držao ga zarobljenim u uredu snagom volje.

Phury je pojačao stisak i povukao, odvalivši mjedenu kvaku s vrata. Kada su se vrata ljuljuškavo otvorila, bacio je kvaku na stol Reverenda.

»Morat ćeš to popraviti.«

Napravio je dva koraka prije nego što ga je Reverend zgrabio za nadlakticu. Lice mu je bilo tvrdo kao kamen, baš kao i stisak. U jednom treptaju ljubičastih očiju nešto je bljesnulo između njih, nekakva razmjena... struja...

Phury je osjetio kako ga niotkuda preplavljuje plima krivnje, kao da je netko otvorio poklopac koji je skrivao sve njegove najdublje brige i strahove o budućnosti vampirske vrste. Morao je odgovoriti na nju, nije mogao podnijeti pritisak.

Prepustio se valu i zatekao se kako izgovara bujicu riječi: »Živimo i umiremo za svoju vrstu. Ona nam je prva i jedina briga. Svake noći izlazimo u borbu i brojimo posude *degrada* koje ubijemo. Tajnost je naš način da zaštitimo civile. Što manje znaju o nama, to bolje za njihovu sigurnost. Zato smo nestali.«

Čim je prestao govoriti, opsovao je.

Dovraga, ne možeš nikada vjerovati simpatima, pomislio je. Ni osjećajima koje imaš u njihovoj blizini.

»Pusti me, grjehožderu«, protisnuo je kroza zube. »I drži se podalje od mojih misli.«

Čvrst je stisak popustio, a Reverend se lagano naklonio, pokazujući poštovanje koje je Phuryja iznenadilo. »No, tko bi rekao, ratniče. Upravo je stigla pošiljka crvenih cigareta.«

Mužjak se progurao pokraj njega i polako ušetao u gomilu, a njegova su se irokezica, snažna ramena i aura izgubili među ljudima čije je ovisnosti hranio.

Bella se materijalizirala ispred svoje obiteljske kuće. Vanjska su svjetla bila ugašena, što je bilo čudno, no ionako je plakala pa ne bi puno vidjela. Ušla je u kuću, isključila sigurnosni alarm i zastala u predvorju.

Kako joj je Zsadiist mogao to učiniti? Boljelo ju je toliko da se mogao slobodno i poseksati pred njom, ne bi bilo gore. Zaboga, uvijek je znala da je u stanju biti okrutan, ali ovo je bilo previše čak i za njega...

No tu nije bila riječ o odmazdi zbog društvene uvrede, zar ne? Ne, to bi bilo presitničavo. Sumnjala je da je onu ljudsku ženku ugrizao u znak deklarativnog prekida. Zato što je želio Belli poslati poruku, apsolutno jasnu poruku da nije dobrodošla u njegovu životu.

E pa upalilo je.

Izmoždena, poražena, ogledala se po predvorju obiteljske kuće. Sve je bilo isto. Plave svilene tapete, crni mramorni pod, blještavi luster na stropu. Činilo joj se kao da je otputovala natrag kroz vrijeme. Odrasla je u toj kući kao zadnje mlado koje će njezina majka ikada roditi, zaštićena sestra brata koji ju je volio, kći oca kojega nikada nije upoznala...

Čekaj malo. U kući je bilo tiho. Daleko pretiho.

»Mamen? Lahni?« Tišina. Obrisala je suze. »Lahni?«

Gdje su *slugani*? I majka? Znala je da će Rehv biti vani i raditi što je već radio noću, pa nije ni očekivala da će ga ugledati. Ali ostali su uvijek bili kod kuće.

Bella je prišla uvijenom stubištu i zazvala: »Mamen?«

Popela se na kat i otrčala do majčine spavaće sobe. Plahte na krevetu bile su zabačene u neredu... Bilo je to nešto što *slugani* u normalnim okolnostima nikada ne bi dopustili. Uz osjećaj jeze otišla je niz hodnik do Rehvengeove sobe. I njegov je krevet bio nepospremljen. Plahte marke Frette i gomile i gomile krznenih pokrivača koje je uvijek koristio bile su bačene u stranu. Takav je nered bio nečuven.

Kuća nije sigurna. Zato je Rehv inzistirao da ostane s Bratstvom.

Bella je izjurila u hodnik i strčala niz stube. Morala je izaći iz kuće da bi se dematerijalizirala jer su zidovi bili obloženi čelikom.

Izjurila je kroz ulazna vrata... i nije znala kamo bi otišla. Čak ni ona nije znala adresu bratove sigurne kuće, a to je bilo mjesto na koje je zasigurno poslao *mamen* i *slugane*. A nije namjeravala gubiti vrijeme na telefonske pozive, ne u toj kući.

Nije imala izbora. Srce joj je bilo slomljeno, bila je ljuta, bila je iscrpljena, a od pomisli na povratak u kompleks Bratstva bilo joj je još gore. Ali nije namjeravala biti glupa. Zatvorila je oči i nestala natrag u kuću Bratstva.

Zsadiš je brzo završio s kurvom, a zatim se usredotočio na Bellu. Budući da joj je žilama tekla njegova krv, osjetio je da se materijalizirala negdje u smjeru juga i istoka. Triangulirao je njezino odredište u područje između Ulice Bellman i Avenije Thorne: vrlo elitni kvart. Očito je otišla u svoju obiteljsku kuću.

To ga je uzbunilo, jer je onaj poziv koji su primili od njezina brata bio izrazito čudan. Bilo je vrlo vjerojatno da se ondje nešto događa. Zašto bi mužjak inače želio da ostane s Bratstvom kada joj je bio spreman nametnuti *osamljenje*?

Upravo kada je namjeravao krenuti po nju, Z. je osjetio da opet putuje. Toga je puta završila pred kućom Bratstva. I ostala ondje.

Hvala Bogu. Trenutno se nije morao brinuti o njezinoj sigurnosti.

Odjednom su se otvorila pokrajnja vrata kluba i izašao je Phury neupitno mračna izgleda. »Jesi li se nahranio?«

»Da.«

»Onda otiđi doma i pričekaj da ti se vrati snaga.«

»Već jest.« *Recimo*.

»Z...«

Phury je zašutio i obojica su naglo okrenula glavu prema Ulici Trade. Pokraj ulaza u uličicu prolazila su tri bjelokosa muškarca odjevena u crno. *Degradi* su gledali ravno pred sebe kao da su pronašli metu i pikirali na nju.

Bez ijedne riječi, Z. i Phury bešumno su potrčali, lagano se krećući preko svježe napadalog snijega. Kada su stigli do Ulice Trade, ispostavilo se da *degradi* nisu pronašli žrtvu, već su se sastajali s još jednom grupom svojih ljudi — od kojih su dvojica imala smeđu kosu.

Z. je stavio ruku na jedan od svojih bodeža i usmjerio pogled na dvojicu s tamnom kosom. Draga Djevo u Sjenosvijetu, neka jedan od njih bude onaj kojega traži.

»Čekaj, Z.«, prosiktao je Phury vadeći mobitel. »Ne miči se dok ne pozovem pojačanje.«

»A što kažeš na to da ti telefoniraš« — izvukao je bodež iz korica — »dok ja ubijam?«

Z. je potrčao držeći nož uz bedro jer se nalazio u vrlo vidljivom području kojim se kretalo puno ljudi.

Degradi su ga odmah uočili i prešli u položaje za napad, savivši koljena i podignuvši ruke. Da bi ih stjerao u krdo, oprtrčao ih je u širokom krugu, a oni su ga slijedili okrećući se, stapajući se u trokut usmjeren prema njemu. Kada se povukao u sjenu, slijedili su ga kao jedan.

Kada ih je sve progutala tama, Zsadist je visoko podignuo svoj crni bodež, iskezio očnjake i krenuo u napad. Molio se svim silama da će se, kada sve to nasilno cupkanje bude gotovo, ispostaviti da jedan od tamnokosih *degrada* ima bijeli izrast.

Petnaesto poglavlje

Upravo je svitalo kada je U. prišao kolibi i otvorio vrata. Zastao je kada je zakoračio unutra jer je želio uživati u trenutku. Sjedište je bilo njegovo. On je postao *visoki degrad*. O. više nije bio u igri.

U. nije mogao vjerovati da je to zaista učinio. Nije mogao vjerovati da je imao hrabrosti obratiti se Omegi i zatražiti promjenu na čelu. A zaista nije mogao vjerovati da se gospodar složio s njim i pozvao O.-a k sebi.

U. nije bio rođeni predvodnik, ali smatrao je da nema izbora. Nakon svega onoga što se dan prije dogodilo s odmetnutim *betama*, uhićenjima i pobunama, potpuna anarhija među ubojicama činila se neizbježnom. O. je za to vrijeme kao vođa činio točno ništa. Čak se činilo da mu ide na živce što mora obavljati svoj posao.

U. je bio stjeran u kut. Bio je član Društva već gotovo dva stoljeća i nije namjeravao dopustiti da cijela stvar devoluira u labavo udruženje traljavih, neorganiziranih plaćenih ubojica koji tu i tamo love vampire. Za Boga miloga, već su počeli zaboravljati tko im je meta, a prošla su samo tri jebena dana otkada je O. dopustio da se stvari otmu kontroli.

Ne, Društvo je na ovom svijetu trebalo voditi čvrstom, usredotočenom rukom. Stoga je trebalo zamijeniti O.-a.

U. je sjeo za grubo obrađeni stol i uključio prijenosno računalo. Prva stvar na dnevnom redu bila je sazvati opći sastanak i pokazati snagu. Bilo je to jedino što je O. radio kako treba. Ostali *degradi* su ga se bojali.

U. je otvorio popis *beta* tražeći nekoga koga bi mogao žrtvovati kao primjer drugima, no prije nego što je daleko stigao, dobio je poruku s vrlo neugodnim vijestima. Večer prije odigrala se krvava bitka u centru grada. Dva člana Bratstva protiv sedam ubojica. Srećom, činilo se da su obojica braće ozlijeđena. No samo su dva *degrada* preživjela, što je značilo da su izgubili još članova Društva.

Čovječe, novačenje će biti od ključne važnosti. No kako će dovraga pronaći vremena za to? Najprije je morao preuzeti uzde.

U. je protrljao oči razmišljajući o poslu koji mu je predstojao.

Dobro došao na mjesto visokog degrada, pomislio je dok je birao broj na mobitelu.

Bella je ošinula Rhagea pogledom, ni najmanje impresionirana činjenicom da je od nje teži sedamdesetak kilograma i viši dvadesetak centimetara.

Nažalost, činilo se da bratu ne smeta što je nadržkana. I nije ni mrdnuo s vrata spavaće sobe koja je štitio.

»Ali želim ga vidjeti.«

»Sada nije najbolji trenutak, Bella.«

»Koliko je teško ozlijeđen?«

»To je stvar Bratstva«, nježno je rekao Rhage. »Ostavi se toga. Javit ćemo ti kako se stvar razvija.«

»O da, naravno da hoćete. Baš kao što ste mi vi rekli da je ozlijeđen. Za Boga miloga, morala sam to saznati od *Fritza*.«

U tom su se trenutku vrata spavaće sobe širom otvorila.

Zsadist je bio mrk koliko je to moguće, a bio je i gadno izubijan. Jedno mu je oko bilo toliko nateklo da ga nije mogao otvoriti, usnica mu je bila razderana, a ruka u povezu. Vrat i glava bili su mu puni sitnih, razbacanih porezotina, kao da je pao na šljunak ili takvo nešto.

Kada se trgnula, pogledao ju je. Oči su mu bljesnule iz crne u žutu boju, no tada je samo pogledao Rhagea i počeo brzo govoriti.

»Phury se napokon odmara.« Klimnuo je u Bellinu smjeru. »Ako je došla sjediti pokraj njega, pusti je. Bit će mu lakše ako ona bude uz njega.«

Zsadist se okrenuo. Odšepao je niz hodnik povlačeći lijevu nogu za sobom kao da mu bedro ne funkcionira kako treba.

Bella je opsovala i krenula za njim, iako ni sama nije znala zašto se trudi. Od nje nije želio ništa, ni krv, ni ljubav... a zasigurno ne suosjećanje. Ama baš ništa.

No dobro, osim da mu se makne s očiju.

Prije nego što ga je sustigla, Zsadist se naglo zaustavio i pogledao je. »Ako se Phury bude trebao nahraniti, hoćeš li mu dati svoju venu?«

Skamenila se. Ne samo što je pio od druge, već mu nije bio nikakav problem podijeliti je sa svojim bratom blizancem. Tek tako, ništa posebno. Zaboga, zar je toliko zamjenjiva? Zar mu ništa od onoga što su zajedno prošli nije ništa značilo?

»Hoćeš li mu dopustiti?« Zsadistove po najnovijem žute oči bile su joj uprte u lice. »Bella?«

»Da«, tiho je rekla. »Pobrinut ću se za njega.«

»Hvala ti.«

»Mislim da te trenutno stvarno prezirem.«

»Već je bilo i vrijeme.«

Okrenula se na peti, spremna odmarširati natrag u Phuryjevu sobu, kada je Zsadist tiho rekao: »Jesi li već krvarila?«

O krasno, još jedna sramota. Želio je znati je li ostala trudna. Zasigurno će mu laknuti kada čuje da nije.

Ošinula ga je pogledom preko ramena. »Počeli su mi grčevi. Nemaš razloga za brigu.«

Klimnuo je.

Prije nego što je stigao otići, upitala je ledenim glasom: »Reci mi nešto. Da nosim mlado, bi li se združio sa mnom?«

»Brinuo bih se za tebe i za tvoj podmladak dok neki drugi mužjak ne bi preuzeo tu zadaću.«

»Moj podmladak... Kao da ne bi bio napola tvoj?« Budući da nije ništa rekao, morala je inzistirati. »Zar ga ne bi ni priznao?«

Odgovorio je prekrživši ruke preko prsa.

Odmahnula je glavom. »Isuse Bože... Ti stvarno jesi hladan do srži, zar ne?«

Dugo ju je gledao. »Nikada ništa nisam tražio od tebe, zar nije tako?«

»O ne. Ne bi ti nikada takvo što učinio.« Usiljeno se nasmijala. »Bože sačuvaj da bi se toliko otvorio.«

»Pobrini se za Phuryja. To mu treba. A i tebi.«

»Da se nisi *usudio* govoriti mi što trebam.«

Nije čekala odgovor. Otišla je niz hodnik do Phuryjevih vrata, gurnula Rhagea da joj se makne s puta i zatvorila se u sobu sa Zsadistovim bratom blizancem. Bila je toliko ljuta da joj je trebalo neko vrijeme da shvati da stoji u mraku i da soba miriše po divnoj čokoladnoj aromi crvenih cigareta.

»Tko je to?« promuklo je upitao Phury s kreveta.

Nakašljala se da pročisti grlo. »Bella.«
Zrakom se pronio hrapavi uzdah. »Bok.«
»Bok. Kako si?«

»Ma super, hvala na pitanju.«

Osmjehnula se, no onda mu je prišla. Noćni joj je vid rekao da leži na pokrivačima odjeven samo u bokserice. Trbuh mu je bio omotan gazom, a bio je prekriven modricama. I — o Bože — noga...

»Ne brini«, suho je rekao. »Dodatak sa stopalom i potkoljnicom nemam već više od stoljeća. I stvarno sam dobro. Samo neka kozmetička oštećenja.«

»Zašto onda nosiš taj zavoj kao pojas?«

»Da mi guzica izgleda manja.«

Nasmijala se. Očekivala je da će biti napola mrtav, a i jest izgledao kao da je prošao opaku bitku. No nije baš bio jednom nogom u grobu.

»Što ti se dogodilo?« upitala je.

»Dohvatili su me u bok.«

»Čime?«

»Nožem.«

No, od toga se zateturala. Možda je samo naizgled bio dobro.

»Dobro sam, Bella. Stvarno. Još šest sati i bit ću ponovno spreman za borbu.« Neko je vrijeme vladala tišina. »Što ima? Jesi li dobro?«

»Samo me zanimalo kako si.«

»Pa... dobro sam.«

»I, ovaj... Trebaš li se hraniti?«

Ukočio se, a onda je odjednom posegnuo za pokrivačem i navukao ga preko bokova. Zapitala se zašto se ponaša kao da nešto želi sakriti... *Aha, da. Ideš.*

Prvi ga je put promotrila kao mužjaka. Zaista je bio prekrasan, sa svom tom veličanstvenom, bujnom kosom i klasično privlačnim licem. Tijelo mu je bilo spektakularno, prekriveno snažnim mišićima kakve njegov brat blizanac nije imao. No bez obzira na to koliko je dobro izgledao, nije bio mužjak za nju.

Kakva šteta, pomislila je. Za njih oboje. Bože, kako je mrzila što mu nanosi bol.

»Trebaš li?« rekla je. »Hraniti se?«

»Nudiš?«

Progutala je knedlu. »Da. Nudim. Dakle, želiš li... Mogu li ti ponuditi svoju venu?«

Jak je miris prozeo sobu, toliko snažan da je nadjačao aromu crvenih cigareta: bio je to intenzivan, bogat miris mužjačke gladi. Phuryjeve gladi za njom.

Bella je zatvorila oči i molila se da, ako prihvati ponudu, uspije sve to izdržati bez suza.

Dok je kasnije toga dana sunce zalazilo, Rehvenge je stajao zagledan u pogrebne velove koji su visjeli s portreta njegove sestre. Kada mu je zazvonio mobitel, pogledao je tko zove i otklopio ga.

»Bok, Bella«, nježno je rekao.

»Kako si znao...«

»Da si ti? Skriveni broj. A mora biti vrlo dobro skriven ako ovaj telefon ne može prepoznati izvor.« Barem je još uvijek sigurna u kompleksu Bratstva, pomislio je. Gdje god to bilo. »Drago mi je što si nazvala.«

»Sinoć sam bila kod kuće.«

Rehvova je ruka gotovo zgnječila telefon. »Sinoć? Kvrugu! Nisam želio da ideš...«

Iz slušalice su se začuli jecaji; snažni, očajni jecaji. Taj ga je očiti jad ostavio bez riječi, bez ljutnje, bez daha.

»Bella? Što se dogodilo? Bella? *Bella!*« *O Isuse...* »*Je li te netko od braće ozlijedio?*«

»Ne.« Duboko je udahnula. »I nemoj vikati na mene. Ne mogu to podnijeti. Dosta mi je tebe i

tvog vikanja. Bilo je dosta.«

Duboko je udahnuo, nastojeći zauzdati svoju narav. »Što se dogodilo?«

»Kada mogu doći kući?«

»Reci mi.«

Tišina između njih dugo je trajala. Sestra mu očito više nije vjerovala. *Sranje...* Zar je zaista može kriviti?

»Bella, molim te. Žao mi je... Samo mi reci.« Budući da je šutjela, rekao je: »Zar sam...«

Pročistio je grlo. »Zar sam toliko uništio naš odnos?«

»Kada mogu doći kući?«

»Bella...«

»Odgovori mi na pitanje, moj brate.«

»Ne znam.«

»Onda želim otići u sigurnu kuću.«

»Ne možeš. Odavno sam ti rekao da, ako dođe do problema, ne želim da ti i *mamen* budete na istom mjestu. A sada mi reci, zašto želiš otići? Još jučer nisi željela biti nigdje drugdje nego tamo.«

Usljedila je dugačka tišina. »Prošla sam kroz potrebu.«

Rehv je osjetio kako mu zrak curi iz pluća i ostaje zarobljen u prsima. Zatvorio je oči. »Jesi li bila s jednim od njih?«

»Da.«

Činilo mu se da bi u tom trenutku bilo vrlo pametno sjesti, no nigdje u blizini nije bilo stolice. Oslonio se na štap i spustio na koljena na aubussonskom tepihu. Baš pred njezinim portretom. »Jesi li... dobro?«

»Da.«

»A on je položio pravo na tebe.«

»Ne.«

»Molim?«

»Ne želi me.«

Rehv je iskezio očnjake. »Jesi li trudna?«

»Ne.«

Hvala Bogu. »Koji je bio?«

»Ne bih ti to rekla ni da mi život ovisi o tome, Rehv. A sada, kao što sam rekla, želim otići odavde.«

Isuse... Ona u potrebi u kući punoj mužjaka... Punoj punokrvnih ratnika. I Slijepi Kralj među njima... *Sranje.* »Bella, reci mi da te opslužio samo jedan. Reci mi da je bio samo jedan i da te nije ozlijedio.«

»Zašto? Bojiš se imati drolju za sestru? Bojiš se da će me *glimera* opet izopćiti?«

»Jebeš *glimeru*. Pitam to zato što te volim... I ne mogu podnijeti pomisao da te Bratstvo iskoristilo kada si bila tako ranjiva.«

Bella je šutjela. Dok je čekao, grlo ga je toliko peklo da je imao osjećaj da je progutao kutiju pribadača.

»Bio je samo jedan, i ja ga volim«, rekla je. »Zapravo, mogu ti i reći da mi je ponudio da biram između njega i obesvješćivanja lijekovima. Odabrala sam njega. Ali nikada ti neću reći kako se zove. Iskreno rečeno, ne želim više nikada govoriti o njemu. Dakle, kada mogu doći kući?«

Dobro. To je bilo dobro. Barem je može izvući odande.

»Daj samo da pronađem mjesto koje je sigurno. Nazovi me za trideset minuta.«

»Čekaj, Rehvenge, želim da opozoveš zahtjev za *osamljenje*. Ako to učiniš, dobrovoljno ću pristati da me uvijek prate čuvari, kamo god da idem, ako će ti tako biti lakše. Je li to pošteno?«

Rukom je pokrio oči.

»Rehvenge? Kažeš da me voliš. Dokaži. Opozovi zahtjev, a ja ti obećavam da ćemo se

dogovarati o svemu... Rehvenge?«

Spustio je ruku i podignuo pogled na njezinu sliku. Tako prekrasna, tako čista. Želio ju je zauvijek zadržati takvom, no nije više bila dijete. A pokazala se mnogo izdržljivijom i snažnijom no što je mogao zamisliti. Proći sve kroz što je prošla, preživjeti...

»U redu... Povući ću ga.«

»Nazvat ću te za pola sata.«

Šesnaesto poglavlje

Spustila se noć i svjetlost je polako nestala iz kolibe. U. se cijeli dan nije maknuo od računala. Pomoću e-pošte i mobitela uspio je pronaći dvadeset i osam ubojica koji su preostali u Caldwellu te dogovoriti opći sastanak za ponoć. Tada ih je namjeravao prerasporediti u eskadronu i peteročlanu posebnu skupinu dodijeliti zadatak novačenja.

Nakon sastanka te večeri namjeravao je samo dva eskadrona *beta* rasporediti u centar grada. Vampirski civili više se nisu pojavljivali u barovima onako često kao nekada jer ih je iz toga područja previše oteto radi uvjeravanja. Bilo je vrijeme da se središte djelovanja premjesti.

Nakon što je razmislio o tome, odlučio je ostatak ljudi poslati u stambene četvrti. Vampiri su bili aktivni noću. U vlastitim domovima. Bit će ih dovoljno jednostavno pronaći među ljudima...

»Koje si ti jebeno govno.«

U. je skočio sa stolice.

O. je stajao gol na vratima kolibe. Prsa su mu bila prekrivena ogrebotinama od kandži, kao da se nešto čvrsto držalo za njega, lice mu je bilo otečeno, a kosa u neredu. Izgledao je temeljito iskorišteno i vrlo bijesno.

Kada ih je zatvorio u kolibu uz škljocaj vrata, U. je shvatio da se ne može pomaknuti: nijedan mišić nije mu se postavio u obrambeni čučanj za kojim je vrištao, a to mu je reklo sve što je trebao znati o tome tko je sada *visoki degrad*. Samo je prvi među ubojicama imao takvu tjelesnu kontrolu nad svojim podređenima.

»Zaboravio si dvije važne stvari.« O. je nemarno izvukao nož iz korica koje su visjele na zidu.

»Prvo, Omega je vrlo nepouzdan. I drugo, prema meni gaji osobnu naklonost. Nije mi baš trebalo puno da mu se opet umilim.«

Kada je nož poletio prema njemu, U. se počeo vrpeljiti, pokušao pobjeći, poželio vrištati.

»A sada reci *laku noć*, U. I lijepo mi pozdravi Omegu kada ga vidiš. Očekuje te.«

Šest sati. Skoro je vrijeme za polazak.

Bella se ogledala po sobi za goste u kojoj se nalazila i zaključila da je spakirala sve što je donijela sa sobom. Ionako nije imala puno stvari, a i sve ih je večer prije preselila iz Zsadistove sobe. Većina je već bila u torbi marke L. L. Bean.

Fritz će svakoga trena doći po stvari i odvesti ih k Haversu i Marissi. Hvala Bogu da su njih dvoje bili spremni učiniti uslugu Rehvengeu i primiti je k sebi. Njihova kuća i klinika pod njom bili su prava utvrda. Čak ni Rehva nije brinula njezina sigurnost na toj lokaciji.

U šest i trideset i sama će se dematerijalizirati onamo i sastati s Rehvom.

Opsesivno je otišla u kupaonicu i ponovno iza zavjese na tuš-kabini provjerila je li uzela šampon. Da, iza zavjese nije bilo ničega. I ništa njezino nije ostalo u spavaćoj sobi. Ni u čitavoj kući, ako ćemo pravo. Kada ode, nitko neće imati pojma da je ikada bila u tom zdanju. Nitko neće...

O Isuse. Začepi više o tome, pomislila je.

Netko je zakucao na vrata. Prišla im je i otvorila ih. »Bok, Fritz, torba mi je na...«

U hodniku je stajao Zsadist, odjeven za borbu. Kožna odjeća. Pištolji. Bodeži.

Odskočila je. »Što radiš ovdje?«

Ušao je u sobu bez riječi. Ali svega joj, izgledao je kao da je spreman nešto odalamiti.

»Ne treba mi oružana pratnja«, rekla je Bella nastojeći zadržati pribranost. »Mislim, ako je o tome riječ. Dematerijalizirat ću se onamo, a klinika je savršeno sigurna.«

Zsadist nije rekao ni riječi. Samo ju je gledao, oličenje moći i muške snage.

»Došao si mi prijetiti pogledom?« rekla je ljutito. »Ili imaš neki razlog što si ovdje?«

Kada je zatvorio vrata za sobom, srce joj je počelo nabijati. Osobito kada je čula kako se brava okreće.

Počela je uzmicati dok je nije zaustavio krevet. »Što želiš, Zsadist?«

Prišao joj je kao da je vreba, žutih očiju fokusiranih na nju. Tijelo mu je bilo napeto do točke prsnuća, pa je odjednom kristalno jasno na koji se način želi ispuhati.

»Nemoj mi reći da si došao radi združivanja.«

»Dobro, neću.« Glas mu se pretvorio u duboko, predeće režanje.

Ispružila je ruku. Da, kao da će joj to pomoći. Mogao ju je uzeti kada god poželi pristala ona ili ne. Ali... kao zadnji idiot, ne bi ga odbila. Čak i nakon svih sranja koja je izveo, još uvijek ga je željela. *K vragu sve.*

»Neću se seksati s tobom.«

»Nisam ovdje zbog sebe«, rekao je prilazeći joj.

O, Bože. Taj miris... To tijelo... Tako blizu. Kakva je ona *budala*.

»Makni se od mene. Ne želim te više.«

»O da, želiš. Osjećam ti to u mirisu.« Ispružio je ruku i dodirnuo joj vrat, prelazeći joj prstom po vratnoj veni. »I osjećam kako kuca u ovoj veni.«

»Mrzit ću te ako to učiniš.«

»Ionako me mrziš.«

Da je barem to istina... »Zsadist, nema šanse da ću leći s tobom.«

Sagnuo se tako da su mu usta bila pokraj njezina uha. »Ni ne tražim to.«

»Što onda želiš?« Odgurnula mu je ramena. Bez ikakva učinka. »Idi kvragu! Zašto ovo radiš?«

»Jer sam upravo bio kod Phuryja.«

»Molim?«

»Nisi mu dala da pije od tebe.« Zsadist joj je usnama dodirnuo vrat. Zatim se odmaknuo i zagledao u nju. »Nikada ga nećeš prihvatiti, zar ne? Nikada nećeš biti s Phuryjem, bez obzira na to koliko ti odgovara društveno i osobno.«

»Zsadist, za Boga miloga, ostavi me više na miru...«

»Nikada nećeš uzeti mog brata blizanca. Što znači da se nikada više nećeš vratiti ovamo, zar ne?«

Teško je uzdahnula. »Ne, neću.«

»Eto, zato sam morao doći.«

U njoj je proključao bijes, suprotstavljajući se putenoj želji za njegovim tijelom. »Ne razumijem te. Svim si se silama trudio odbiti me od sebe. Sjećaš se onoga što si sinoć izveo u gradu? Pio si od nje da me otjeraš, zar ne? Nije bila stvar u onome što sam rekla.«

»Bella...«

»A onda si želio da budem s tvojim *bratom*. Gledaj, znam da me ne voliš, ali vrlo dobro znaš što ja osjećam prema tebi. Imaš li ikakvu predodžbu kako je to kada ti mužjak kojega voliš kaže da *nahraniš* nekog drugog?«

Povukao je ruku. Odmaknuo se.

»Imaš pravo.« Protrljao je lice. »Ne bih trebao biti ovdje, ali nisam te mogao pustiti da odeš bez... Nekako sam uvijek mislio da ćeš se vratiti. Da bi bila s Phuryjem, znaš. Uvijek sam mislio da ću te ponovno vidjeti, čak i iz daljine.

Bog joj pomogao, ali bilo joj je zlo od tih sranja. »Zašto tebe boli neka stvar hoćeš li me ponovno vidjeti?«

Samo je odmahnuo glavom i okrenuo se prema vratima. Od čega joj je došlo da učini nešto

nasilno.

»Odgovori mi! Zašto te briga ako se nikada ne vratim?«

Već je spustio ruku na kvaku kada je zaurlala: »Zašto te briga?«

»Nije.«

Jurnula je preko sobe namjeravajući ga udariti, izgrebati, ozlijediti... toliko je bila frustrirana. No on se okrenuo, a umjesto da ga ošamari, ona ga je zgrabila za glavu i povukla njegove usne na svoje. Ruke su mu poletjele oko njezina tijela i stisnule je tolikom jačinom da nije mogla disati. Dok joj je jezikom prodirao u usta, podignuo ju je s poda i uputio se prema krevetu.

Očajnički, ljutiti seks bio je loša zamisao. Vrlo loša zamisao.

U tren oka ležali su zapetljani na krevetu. Skinuo joj je traperice i upravo joj namjeravao zubima rastrgati gaćice kada je netko zakucao na vrata.

S druge se strane začuo Fritzov ugodan i smjeran glas. »Gospođo, ako su vam stvari spremne...«

»Ne sada, Fritz«, rekao je Zsadist hrapavim glasom. Iskezio je očnjake, razderao svilu između njezinih nogu i liznuo joj središte. »Jebote...«

Ponovno je spustio jezik i počeo je hlapljivo gutati, stenjući. Zagrizla je usnicu da ne bi zavrištala i čvrsto mu se držala za glavu, kružeći bokovima.

»O, gospodaru, ispričavam se. Mislio sam da ste u centru za obuku...«

»Poslije, Fritz.«

»Ali naravno. Koliko biste...«

Ostatak rečenice prekinuo je Zsadistov erotski urlik koji je Fritz rekao sve što je trebao znati. I vjerojatno malo više od toga.

»Oh... Jao meni. Oprostite mi, gospodaru. Neću se vratiti po gospođine stvari dok... ovaj... se ne vidimo.«

Zsadist je vrtio jezikom dok joj je rukama čvrsto držao bedra. Nemilosrdno ju je obrađivao i pritom šaptao vruće, željne riječi u njezinu skrivenu put. Gurnula se o njegova usta izvivši se uvis. Bio je tako sirov, tako pohlepan... Rasprsnula se. Otezao je orgazam koliko god je mogao, održavao ga kao da očajnički želi da ne prestane.

Mirnoća koja je uslijedila, ohladila ju je koliko i odmicanje njegovih usana od njezina međunožja. Uspravio joj se između nogu rukom brišući usne. Pogledao ju je i oblizao dlan, pokupivši svaki, i najmanji trag onoga što je obrisao s lica.

»Sada ćeš prestati, zar ne?« promuklo je upitala.

»Rekao sam ti. Nisam došao radi seksa. Htio sam samo ovo. Htio sam te samo još jedanput osjetiti pod usnama.«

»Sebični gade.« Nije li ironično što mu to govori zato što je *nije* poševio? *Isuse...* Ovo je jednostavno prestrašno.

Dok je posezala za trapericama, iz dubine grla začuo mu se neki potmulu zvuk. »Misliš da ne bih ubio samo da ovog časa mogu biti u tebi?«

»Vrag te odnio, Zsadist. Odnio te jebeni...«

Pokrenuo se brzinom munje, grubo je oborio na krevet i priklještio svojom težinom.

»Odnio me odavno«, prosiktao je pritišćući bokove u nju. Zavrtio ih je uz njezino središte, pritišćući golemu erekciju o ono mekano mjesto koje je upravo uzeo ustima. Opsovao je, odmaknuo se, otkopčao kožne hlače... i zabio se u nju, uzimajući je tolikom silinom da ju je gotovo boljelo. Kriknula je osjetivši taj prodor, no uzdignula je bokove da bi mogao ući još dublje u nju.

Zsadist ju je uhvatio za koljena i podignuo joj noge, savivši je pod sobom, a zatim se nastavio zabijati u nju svojim ratničkim tijelom, bez imalo milosti. Držala mu se za vrat i raskrvarila ga noktima, izgubljena u satirućem ritmu. Upravo je tako uvijek zamišljala seks s njim. Jak, bespoštedan, divlji... sirov. Kada je ponovno dosegнула vrhunac, svršio je s urlikom, zabivši se u nju. Ispunili su je vrući mlazovi, koji su joj se zatim počeli prelijevati po bedrima dok je on nastavljao pumpati.

Kada se napokon srušio na nju, pustio joj je noge i legao dišući joj o vrat.

»O Bože... Nisam to planirao«, napokon je rekao.

»Sigurna sam da je tako.« Odgurnula ga je i uspravila se, umornija no ikada u životu. »Uskoro se moram naći s bratom. Želim da odeš.«

Opsovao je. Bio je to bolan, šupalj zvuk. Zatim joj je pružio hlače, no nije ih pustio. Dugo ju je gledao, a ona je kao zadnja glupača čekala da joj kaže ono što je željela čuti: *Žao mi je što sam te povrijedio, volim te, nemoj ići.*

Trenutak poslije spustio je ruku i ustao namještajući si odjeću i zakopčavajući hlače. Uputio se prema vratima uz ono smrtonosno elegantno držanje s kojim se uvijek kretao. Kada je pogledao preko ramena, shvatila je da su vodili ljubav dok je on bio potpuno naoružan. I potpuno odjeven.

No da, ali to je bio samo seks, zar ne?

Glas mu je bio tih. »Žao mi je...«

»Da mi nisi sada to govorio.«

»Onda... Hvala ti, Bella... za... sve. Da, stvarno. Hvala ti.«

I onda ga više nije bilo.

John je ostao u gimnastičkoj dvorani dok je ostatak razreda kretao prema svlačionici. Bilo je sedam navečer, ali mogao se zakleti da je tri ujutro. Kakav dan. Obuka je počela u podne jer su braća željela rano izaći. Imali su sate i sate predavanja o taktici i računalnoj tehnologiji koja su držala braća po imenu Vishous i Rhage. Zatim se sa spuštanjem noći pojavio Tohr, pa je počelo razvaljivanje. Trosatni trening bio je brutalan. Oprčavanje igrališta. Jiu-Jitsu. Još obuke o korištenju oružja u borbi prsa o prsa, uključujući uvod u korištenje nunčaka.

Ta dva drvena štapa povezana lancem za Johna su bila noćna mora. Otkrivali su sve njegove slabosti, a osobito apsolutno očajnu koordinaciju pokreta. No nije namjeravao odustati. Kad su se ostali dečki uputili pod tuševu, on se vratio u sobu s opremom i uzeo jedan komplet nunčaka. Namjeravao je vježbati dok ne stigne autobus, a zatim se istuširati kod kuće.

Počeo je polako vrtjeti nunčake uz bok i zaključio da ga njihovo zavijanje na neki čudan način opušta. Postupno je povećavao brzinu vrtnje, izbacio ih pred sebe, a zatim ih prebacio na lijevu stranu. Vratio ih je gdje su bile. Ponavljao je to nebrojeno puta, dok mu kroz kožu ponovno nije počeo probijati znoj. Ponavljao je i ponavljao dok...

Dok se nije raspalio svom snagom. Ravno u glavu.

Od udarca su mu zaklecala koljena. Nakon što se neko vrijeme borio protiv klonuća, pustio se da se skljoka na pod. Pridignuo se i prinio ruku lijevoj sljepoočnici. Zvijezde. Definitivno vidi zvijezde.

Usred sveg tog treptanja s leđa je začuo tihi smijeh. Zadovoljstvo koje je prožimalo taj zvuk reklo mu je o kome se radi, no ipak je morao pogledati. Pogledao je ispod ruke i ugledao Lasha nepuna dva metra dalje. Blijeda mu je kosa bila mokra, civilna odjeća elegantna, a osmijeh hladan.

»Koji si ti jadni.«

John je vratio pogled na prostirku. Nije ga baš bilo briga što ga je Lash uhvatio kako se lupa o tikvu. Ionako je to već vidio na treningu, pa nije bila riječ ni o kakvom novom poniženju.

Isuse... Samo da uspije razbistriti pogled. Zatrešao je glavom, istegnulo vrat... i ugledao još jedan par nunčaka na prostirci. Zar ih je Lash bacio na njega?

»Nitko te ne voli, Johne. Zašto jednostavno ne odeš? A ne, čekaj. Onda više ne bi mogao naganjati braću. Što bi onda radio cijeli dan?«

Tip se naglo prestao smijati kada je neki duboki glas zarežao: »Da nisi mrdnuo, žuti, osim radi disanja.«

Pred Johnovim se licem pojavila golema ruka, pa je podignuo pogled. Pred njim je stajao Zsadist u punoj bojnoj spremi.

John je reflektivno prihvatio ponuđenu ruku, koja ga je s lakoćom podignula s poda.

Zsadistove su crne oči bile stisnute, a u njima je ključala ljutnja. »Autobus je spreman, pa pokupi stvari. Nađemo se pred svlačionicom.«

John je požurio preko prostirki, pomislivši da ti je, kada ti mužjak kao što je Zsadist kaže da nešto napraviš, bolje da to učiniš brzo. Kada je stigao do vrata, međutim, morao je pogledati iza sebe.

Zsadist je uhvatio Lasha oko vrata i podignuo ga s prostirke tako da su mu noge visjele u zraku. Ratnikov je glas bio hladan poput smrti. »Vidio sam kako si ga srušio i ovog bih te časa ubio zbog toga, ali ne da mi se natezati s tvojim roditeljima. Zato me dobro slušaj, mali. Ako *ikada* više učiniš nešto slično, osobno ću ti iskopati oči i natjerati te da ih pojedeš. Jesmo li se razumjeli?«

Dok je pokušavao odgovoriti, Lasheva su se usta kretala kao jednosmjerni ventil.

Zrak je ulazio. Ništa nije izlazilo. A zatim se popiškió u gaće.

»Shvatit ću to kao *da*.« Zsadist ga je ispustio.

John se nije zadržavao. Otrčao je u svlačionicu, dohvatio sportsku torbu i u trenu izjurio na hodnik.

Zsadist ga je čekao. »Dođi.«

John je slijedio brata na parkiralište i do minibusa, pitajući se cijelo vrijeme kako da mu zahvali. No tada se Zsadist zaustavio pokraj autobusa i gotovo ga ugurao unutra. Zatim je i sam ušao.

Novaci su svi do jednoga ustuknuli na sjedalima. Osobito kada je Zsadist iz korica izvukao jedan od svojih bodeža.

»Mi smo ovdje«, rekao je Johnu, uperivši crnu oštricu na prvi red sjedala.

Da, dobro. Naravno. Ovdje je dobro.

John se stisnuo uz prozor kada je Zsadist izvadio jabuku iz džepa i spustio se na sjedalo.

»Čekamo još jednoga«, rekao je Zsadist vozaču. »A Johna i mene ostavit ćeš za kraj.«

Slugan se duboko poklonio za upravljačem. »Naravno, gospodine. Kako vi kažete.«

Lash je polako ušao u autobus, a crvena crta oko vrata isticala mu se kao mrlja na blijedoj koži.

Kada je ugledao Zsadista, zateturao je.

»Tratiš nam vrijeme, mali«, rekao je Zsadist zadirući nožem pod koru jabuke. »Parkiraj guzicu.«

Lash je učinio kako mu je rečeno.

Kada je autobus krenuo, nitko nije ni riječ rekao. Osobito kada se pregrada zatvorila i svi su ostali zajedno zaključani u stražnjem dijelu.

Zsadist je ogulio Granny Smith u jednom dugačkom potezu, a pojas kore postupno se produljivao dok nije dosegnuo pod minibusu. Kada je završio, stavio je zelenu traku preko koljena, a zatim odrezao krišku bijeloga mesa i pružio je Johnu na oštrici bodeža. John ju je uzeo prstima i jeo dok je Zsadist rezaó komad za sebe i nožem ga prinosiso ustima. Tako su se smjenjivali dok od jabuke nije ostalo samo tanko središte.

Zsadist je uzeo koru i ogrizak i bacio ih u malu kantu za smeće pokraj pregrade. Zatim je obrisao oštricu o kožne hlače i počeo bacati bodež u zrak i hvatati ga. Tako je nastavio tijekom čitave vožnje do grada. Kada su stigli do prve stanice, nakon otvaranja pregrade uslijedilo je dugačko oklijevanje. Napokon su dva novaka brzo prošla pokraj njih.

Zsadist ih je slijedio svojim crnim očima i netremice ih promatrao, kao da im nastoji zapamtiti lica. Cijelo je to vrijeme bacao bodež. Gore, dolje, crni je metal bljeskao, a veliki ga dlan hvatao na istom mjestu na dršku nakon svakog okretanja, čak i dok je gledao novake.

To se ponavljalo na svakoj stanici. Dok John i on nisu ostali sami.

Kada se pregrada zatvorila, Zsadist je vratio bodež u korice na prsima. Zatim se premjestio na sjedalo preko puta i zavalio uz prozor zatvorivši oči.

John je dobro znao da ne spava — ritam disanja nije mu se promijenio i uopće se nije opustio. Jednostavno nije želio komunicirati.

John je izvadio blok i olovku. Uredno je ispisao riječi, presavio papir i držao ga u ruci. Morao mu je zahvaliti. Iako Zsadist nije znao čitati, nešto je morao reći.

Kada se autobus zaustavio i pregrada se otvorila, John je ostavio papir na Zsadistovu sjedalu, ni ne pokušavajući mu ga uručiti. Dobro je pazio da ne podigne pogled dok je silazio niza stube i prelazio

cestu. Ipak se zaustavio na travnjaku ispred kuće i gledao kako se minibus udaljava, dok mu je snijeg prekrivao glavu, ramena i sportsku torbu.

Kada je autobus nestao u nadolazećoj oluji, s druge strane ulice ugledao je Zsadista. Brat je pokazao poruku podignuvši je u zrak između prstiju. Zatim je jedanput klimnuo, spremio je u stražnji džep na hlačama i dematerijalizirao se.

John je ostao zagledan u mjesto na kojem je Zsadist stajao. Guste pahuljice ispunile su otiske njegovih vojničkih čizama.

Iza Johna su se s tutnjem otvorila garažna vrata, a zatim mu se Range Rover približio vozeći unatrag. Wellsie je spustila prozor. Crvena joj je kosa bila visoko podignuta, a nosila je crnu skijašku jaknu. Grijanje u automobilu radilo je svom snagom, a njegovo tupo brujanje gotovo je nadglasavalo zvuk motora.

»Bok, Johne.« Ispružila je ruku, pa ju je prihvatio. »Slušaj, je li to bio Zsadist?«

John je klimnuo glavom.

»Što je on radio ovdje?«

John je spustio sportsku torbu i pokazao: *Dovezao se sa mnom u autobusu.*

Wellsie se namrštila. »Voljela bih da se držiš podalje od njega, u redu? On nije... Nije sasvim čist u mnogo pogleda. Znaš što mislim?«

Zapravo, John nije bio sasvim siguran da je tako. Naravno, od pogleda na tog tipa ponekad se Babaroga činila kao slatko i umilno stvorenje, ali očito nije bio baš sasvim loš.

»No dobro, ja idem po Sarelle. Došlo je do nekih komplikacija sa svetkovinom, pa smo ostali bez jabuka. Malo ćemo običi neke produhovljene osobe i vidjeti što se može učiniti u ovako kratkom roku. Želiš s nama?«

John je odmahnuo glavom. *Moram učiti taktiku.*

»Dobro.« Wellsie mu se nasmiješila. »Ostavila sam ti riže i umaka od đumbira u hladnjaku.«
Hvala ti! Umirem od gladi.

»I mislila sam da će biti tako. Vidimo se uskoro.«

Mahnio joj je dok se udaljavala niz prilaz, a zatim nestala niz ulicu. Dok je hodao prema kući, usputno je primijetio kako lanci koje je Tohr stavio na Rover sada ostavljaju oštre ureze u snijegu.

Sedamnaesto poglavlje

Stani ovdje.« O. je otvorio vrata Explorera prije nego što se terenac uopće zaustavio u podnožju Avenije Thorne. Na brzinu je bacio pogled gore prema brdu, a zatim *beti* za upravljačem uputio upozoravajući pogled.

»Želim da kružiš po ovom kvartu dok te ne nazovem. Potom želim da dođeš na kućni broj dvadeset sedam. Nemoj stati na prilaznom putu, već nastavi voziti. Otprilike pedeset metara dalje kameni zid tvori ugao. Želim da dođeš onamo.« Kada je *beta* potvrdno klimnuo, O. se obrecnuo: »Ako ovo zajebeš, dat ću te Omegi da te zgazi.«

Nije pričekao da ubojica izleti s nekim sranjem tipa »pouzdam se u mene«. Izašao je iz automobila na pločnik i zatrčao se cestom uz laganu uzbrdicu. Kretao se kao pokretni arsenal, pritisnut težinom oružja i eksploziva koje je povješao po sebi kao da je neko paravojno božićno drveće.

Prošao je pokraj dvostrukih stupova na broju dvadeset sedam i promotrio kolni prilaz koji se nazirao iza njih. Prešao je još pedesetak metara i našao se na mjestu na kojem je ožbukani zid tvorio ugao, gdje je rekao onoj budali od *bete* da ga pokupi. U trku je prešao tri koraka i skočio u zrak, kao pravi jebeni Michael Jordan, pokušavajući uhvatiti gornji rub zida visokog tri metra.

Visina mu nije bila nikakav problem, ali onda je rukama dotaknuo zid. Strujni udar koji mu je prošao tijelom bio je kao da je gurnuo prste u utičnicu. Da je još uvijek bio ljudsko biće, to bi ga spržilo, a čak je i za ubojicu, udar bio dovoljno snažan da ga ostavi bez daha dok se penjao rukama, a

zatim preskočio na drugu stranu.

Upalila su se sigurnosna svjetla pa je potražio zaklon iza stabla javora i izvukao pištolj s prigušivačem. Bio je spreman srediti pse čuvaru u slučaju da ga napadnu i čekao je zvuk laveža. Ništa se nije čulo. U kući se nisu upalila svjetla niti su se čuli koraci zaštitara.

Pričekao je još minutu i pritom dobro promotrio mjesto. Stražnja strana kuće bila je veličanstvena, sva u crvenim opekama, bijelim obrubima i velikim terasama koje su na prvom katu bile natkrivene. I vrt je bio ogroman. *Bože...* Trošak godišnjeg održavanja takvog ogromnog imanja vjerojatno je iznosio više nego što obični ljudi zarade za deset godina.

Vrijeme je za akciju. U polučučnju, polupogrbljen i s pištoljem uperenim ispred sebe trčeći je preko travnjaka došao do kuće. Kada se priljubio uz zid od opeke, preplavilo ga je oduševljenje. Prozor pokraj kojeg je stajao imao je okomite utore sa svake strane, a na vrhu se nalazila diskretno uklopljena kutija.

Pomični čelični kapci. A koliko je vidio, nalazili su se na svakom prozoru i vratima.

Na sjeveroistoku zemlje, gdje nije postojala opasnost od tropskih oluja i orkana, samo je jedna vrsta kućevlasnika stavljala takve bebece iznad svakog stakla: oni kojima je bila potrebna zaštita od sunca.

Tu su obitavali vampiri.

Kapci su bili podignuti jer je bio mrak, pa je O. bacio pogled u unutrašnjost kuće. Bilo je mračno, što nije bilo obećavajuće, ali svejedno je odlučio ući.

Pitanje je bilo kako provaliti. Nije bilo nikakve sumnje da je mjesto vraški dobro zaštićeno alarmima i ozvučenjem. A bio se spreman i okladiti da netko tko je proveo struju na vrhu ograde neće imati samo sustav za automatsko otkrivanje i praćenje. To će ipak morati biti neka sofisticiranija tehnologija.

Odlučio je da je najpametnije da isključi struju, pa je krenuo potražiti glavni električni vod kuće. Glavni strujni kabel pronašao je iza garaže za šest automobila, zajedno s gomilom servisnih sranja koja su obuhvaćala tri klimatizacijska uređaja, ventilacijski ispuh i pričuvni generator. Debeli i metalom opločeni kabel glavnog strujnog voda izlazio je iz zemlje i dijelio se na vodove priključene u četiri brojila koja su veselo zujala.

Stavio je paket eksploziva C4 s kratkim fitiljem izravno na glavnu liniju, a zatim to isto ponovio u središnjem dijelu generatora. Sklonio se iza garaže i aktivirao ih pomoću daljinskog upravljača. Čule su se dvije eksplozije, a bljesak svjetla i dim brzo su se raščistili.

Pričekao je da vidi hoće li netko dotrčati. Nije bilo nikoga. Instinktivno je pogledao u odjeljke garaže. Dva su bila prazna, a u drugima su bili vrlo dobri automobili, zapravo tako dobri da čak nije ni znao koje je marke jedan od njih.

Sada kada je struja bila isključena, zatrčao se i krenuo prema prednjem dijelu kuće, zaklanjajući se iza živice od šimširovine koja je bila posađena paralelno s pročeljem. Jedna od staklenih vrata bila su savršeno mjesto za ulazak. Šakom u rukavici probio je jedno okno. Staklo se rasprsnulo, a potom je otpustio bravu. Čim je stupio unutra, krenuo je zatvarati vrata. Bilo je od ključne važnosti da kontakti za sigurnosni alarm budu na pravom mjestu ako se uključi pomoćni generator... *Sranje.*

Elektrode na vratima imale su litijsko napajanje... što je značilo da se kontakti nisu napajali strujom. I — *sranje* — stajao je usred laserske zrake. *Isuse.* Sve ovo bilo je tehnološki iznimno napredno... otprilike kao u muzeju, Bijeloj kući ili papinoj spavaćoj sobi.

Jedini razlog zbog kojeg je uspio ući u kuću bio je taj što je netko to želio.

Osluškiavao je. Potpuna tišina. Zamka?

O. je još neko vrijeme stajao nepomično, jedva se usuđujući disati, a zatim provjerio je li mu pištolj spreman prije nego što je tiho krenuo kroz niz soba koje su izgledale kao iz nekog šminkerskog časopisa. Dok je hodao, osjetio je potrebu da iskasapi slike na zidovima, strgne lustere i slomi vretenaste noge finih stolova i stolica. Želio je spaliti zavjese. Želio se posrati po podu. Želio je sve uništiti jer je bilo lijepo i jer je, u slučaju da je žena koja mu je pripadala ikada tu živjela, to značilo da

je *daleko* bolja od njega.

Skrenuo je iza ugla u nekakvu dnevnu sobu i stao kao ukopan.

Gore na zidu u kićenom zlatnom okviru nalazio se portret njegove žene... zastrt crnom svilom. Ispod slike na stolu s mramornom površinom nalazio se preokrenuti zlatni pehar i bijelo platno u obliku četverokuta s tri reda od po deset kamenčića. Dvadeset devet kamenčića bili su rubini. Onaj posljednji u donjem lijevom uglu bio je crn.

Ritual je bio drugačiji od onih kršćanskih sranja s kojima je živio kao ljudsko biće, ali bio je to spomen njegovoj ženi.

O. je imao osjećaj da mu se utroba pretvara u zmije koje se izvijaju i sikću u donjem dijelu njegova trbuha. Pomislio je da će povratiti.

Žena mu je bila mrtva.

»Ne gledaj me tako«, promrmljao je Phury dok je šepao po sobi. Jedna strana tijela vraški ga je boljela i pokušavao se spremati za izlazak, a Butchev majčinski zabrinut izraz nije bio od pomoći.

Murjak je zavrtio glavom. »Morat ćeš otići liječniku, mrcino.«

Činjenica da je imao pravo Phuryja je još više zapekla. »Ne. Neću.«

»Ako planiraš provesti dan na štakama, možda ne. Ali u borbi? Daj, čovječe. Da Tohr zna da ovakav ideš van, glavu bi ti otkinuo.«

Istina. »Bit će sve u redu. Samo se moram zagrijati.«

»Da, istežanje će ti zbilja čuda učiniti za tu rupu u jetri. Zapravo, možda bih ti mogao donijeti tigrovu mast i jednostavno ćemo je masažom iscijeliti. Dobar ti je plan.«

Phury ga je ošinio pogledom s drugog kraja sobe. Butch je podignuo obrvu.

»Živciraš me, murjače.«

»Ma da. A što kažeš na ovo... možeš vikati na mene dok te vozim Haversu.«

»Ne treba mi pratnja.«

»Ali ako te sam odvezem, znat ću da si otišao.« Butch je izvukao ključeve Escaladea iz džepa i zazveckao njima. »Osim toga, dobar sam taksist. Slobodno pitaj Johna.«

»Ne mislim ići.«

»E pa... kako to Vishous lijepo kaže, misliti je drek znati.«

Rehvenge je parkirao Bentley ispred Haversove i Marissine kuće i oprezno se uputio do veličanstvenog ulaza. Pokucao je pomoću teške alke u obliku lavlje glave. Zvuk je odjeknuo kućom. Odmah mu je otvorio *slugan* i uveo ga u salon.

Marissa je ustala sa svilom presvučenog kauča, a on joj se naklonio i istovremeno rekao batleru da neće skidati kaput. Kada su ostali sami, Marissa mu je pohitala u susret ispruženih ruku, a duga žuta haljina vukla se za njom kao izmaglica. Uhvatio ju je za ruke i poljubio ih.

»Rehv... tako mi je drago da si nas nazvao. Želimo pomoći.«

»Hvala vam što ste primili Bellu k sebi.«

»Može ostati koliko god želi. Iako bih voljela da nam kažeš što nije u redu.«

»Samo su nastupila opasna vremena.«

»Istina.« Namrštila se i pogledala iza njega. »Zar ona nije s tobom?«

»Naći ćemo se ovdje. Sad će svaki čas.« Pogledao je na sat. »Da... uranio sam.«

Povukao je Marissu prema kauču i kada su sjeli, nabori njegova kaputa od samurovine prekrili su joj stopala. Pružila je ruku i pomilovala krzno, a na licu joj je zatitrao osmijeh. Nakratko su zašutjeli.

Shvatio je da je nemiran jer želi vidjeti Bellu. Zapravo je bio... nervozan.

»Kako se osjećaš?« upitao je želeći se usredotočiti na nešto drugo.

»Misliš nakon...« Marissa se zarumenjela. »Dobro. Vrlo dobro. Ovaj... hvala ti.«

Zbilja mu se sviđao njezin način ophođenja. Bila je tako nježna i pažljiva. Tako stidljiva i samozatajna iako je bila jedna od ljepotica vampirske vrste kakve se rijetko nađu i svi su to znali. Čovječe, nije mu nikako bilo jasno kako se Wrath suzdržavao u njezinu prisustvu.

»Hoćeš li mi ponovno doći?« rekao je Rehv dubokim glasom. »Hoćeš li mi dopustiti da te

ponovno nahranim?»

»Da«, odgovorila je spustivši pogled. »Ako mi dopustiš.«

»Jedva čekam«, zarezao je. Kada je podignula pogled, prisilio se da se nasmiješi iako mu nije bilo do smješkanja. U tom je trenutku želio raditi druge stvari s ustima, a nijedna od njih ne bi je umirila. Hvala Bogu na dopaminu, pomislio je. »Ne brini, *tali*. Samo radi hranjenja, znam.«

Dobro ga je promotrila, a zatim klimnula. »A ako ti... ako se ti budeš morao nahraniti...«

Rehv je spustio bradu i zagledao se u nju ispod poluspuštenih kapaka. Glavom su mu prolazile erotske slike nje. Povukla se, očito uznemirena izrazom na njegovu licu. To ga nije iznenadilo. Ona se nikako ne bi mogla nositi s bolesnim sranjima kakva su mu se sviđala.

Rehv je ponovno podignuo glavu. »To je darežljiva ponuda, *tali*. Ali neka ostane jednostrano.«

U trenutku kada joj je licem prešao izraz olakšanja, zazvonio mu je telefon. Izvadio ga je da provjeri tko zove. Srce mu je počelo brže kucati. Bili su to zaštitari koji su pazili na kuću. »Ispričaj me na trenutak.«

Nakon što je čuo izvješće da je uljez prešao preko zida, pokrenuo niz detektora pokreta u stražnjem dvorištu i isključio struju, Rehv je rekao svojim ljudima da isključe sve alarme u unutrašnjosti kuće. Nije želio da uljez pobjegne.

Čim vidi Bellu, ide ravno kući.

»Nešto nije u redu?« upitala je Marissa dok je zaklapao mobitel.

»Ne. Nema nikakvih problema.« *Baš suprotno*.

Kada se začuo zvuk udaranja alke na ulaznim vratima, Rehvenge se ukočio.

Slugan je prošao ispred ulaza u salon na putu da ih otvori.

»Želiš li da vas ostavim nasamo?« rekla je Marissa.

Velika vrata kuće otvorila su se i zatvorila. Čuli su se tihi glasovi, jedan sluganov, a drugi...

Bellin.

Rehv se oslonio na štap i polako se osovio na noge kada se Bella pojavila na ulazu. Nosila je traperice i crnu jaknu, a duga sjajna kosa spuštala joj se niz ramena. Izgledala je... živo... zdravo. Ali znakovi starenja vidjeli su joj se na licu, a nove bore zbog stresa i brige urezale su joj se oko usta.

Očekivao je da će mu potrčati u zagrljaj, ali samo je zurila u njega... nedodirljiva, nedostižna. A možda je samo toliko otupjela od svega što je doživjela da nije bila sposobna reagirati na svijet oko sebe.

Rehvengeu su oči zasuzile kada je upro štap u pod i pohitao prema njoj iako nije osjećao fini tepih kojim je gazio. Primijetio je izraz šoka na njezinu licu kada ju je privukao k sebi.

Draga Djevo. Poželio je da može osjetiti zagrljaj u koji ju je privijao. Onda mu je sinulo da ne zna uzvraća li mu ona zagrljaj. Nije ju želio prisiljavati. Natjerao se da je pusti.

Kada je spustio ruke, ona se nastavila privijati uz njega. Nije se odmaknula, već mu je ostala blizu. Ponovno ju je zagrljio.

»O... Bože, Rehvenge...« Drhtala je.

»Volim te, moja sestro«, rekao je slabim glasom. U tom trenutku nije osjećao sram što nije mužjak kakav bi morao biti.

Osamnaesto poglavlje

O. je izašao ravno kroz ulazna vrata kuće od opeke i ostavio ih širom otvorena za sobom. Dok je hodao niz kolni prilaz, snijeg se vrtložio na hladnom vjetru.

Prizor onog portreta odjekivao mu je u glavi bez prestanka i nesmanjenom silinom. Ubio ju je. Prebio ju je tako jako da je umrla. Bože... trebao ju je odvesti liječniku. A možda bi još bila živa da je onaj brat s ožiljcima nije oteo. Možda je umrla tijekom prijevoza.

Dakle, je li je O. ubio? Bi li preživjela da je ostala s njim? Što da... *ma jebeš to*. Potraga za

pravom istinom bila je sranje. Mrtva je, a nije je mogao ni pokopati jer mu ju je onaj gad iz Bratstva oteo. Točka.

Odjednom je primijetio svjetla automobila ispred sebe. Kada se približio, vidio je da je ispred željeznih vrata stao crni terenac.

Prokleti *beta*. Kog vraga radi? O. nije nazvao ubojicu da ga pokupi, a bio je i na pogrešnom mjestu... Čekaj, automobil je bio marke Range Rover, a ne Explorer.

O. je lagano potrčao kroz snijeg pazeći da ostane u sjeni. Bio je udaljen nekoliko metara od željeznih vrata kada se prozor na Roveru spustio.

Čuo je ženski glas kako govori: »Nakon svega što se dogodilo s Bellom, ne znam hoće li joj majka primati posjete. Ali možemo barem pokušati.«

O. je prišao željeznim vratima i izvukao pištolj skrivajući se iza jednog od stupova. Vidio je bljesak crvene kose kada se ženka za upravljačem nagnula preko prozora i pritisnula gumb na interfonu. Pokraj nje na suvozačkom mjestu sjedila je još jedna ženka kratke plave kose. Ta je rekla nešto, a crvenokosa se lagano nasmiješila otkrivši oči.

Kada je ponovno pritisnula gumb na interfonu, O. je glasno progovorio. »Nema nikog kod kuće.«

Crvenokosa je podignula pogled, a on je uperio svoj Smith & Wesson u nju.

»Sarelle, *bježi!*« vrisnula je.

O. je povukao obarač.

John je bio zadubljen u proučavanje taktike i već pripravan glavom razbiti prozor od silnog naprezanja mozga kada je netko pokucao na vrata. Zazviždao je ni ne podigavši pogled s udžbenika.

»Hej, sine«, rekao je Tohr. »Kako ide učenje?«

John je ispružio ruke iznad glave, a potom pokazao: *Bolje nego tjelesna obuka.*

»Ne brini se za to. To će doći s vremenom.«

Možda.

»Ne, zbilja. I ja sam bio takav prije prijelaza. Potpuno nekoordiniran. Vjeruj mi, bit će bolje.«

John se nasmiješio. *Rano si došao kući.*

»Zapravo sam htio otići u centar i tamo obaviti neke administrativne poslove. Hoćeš se družiti sa mnom? Mogao bi učiti u mom uredu.«

John je klimnuo glavom i zgrabio gornji dio trenirke, a zatim spakirao knjige. Promjena okoline dobro će mu doći. Bio je pospan, a morao je pročitati još dvadeset dvije stranice: bilo je pametno maknuti se od kreveta.

Hodali su hodnikom kada je Tohr odjednom zateturao i zaletio se u zid. Rukom se primio za srce i činilo se da pokušava doći do daha.

John ga je uhvatio uznemiren zbog boje koju je poprimilo bratovo lice. Potpuno je posivjelo.

»Dobro sam...« Tohr je protrljao prsnu kost. Trznuo se. Nekoliko puta duboko udahnuo na usta. »Ne, sve je... samo me zaboljelo ili tako nešto. Jeo sam ljutu meksičku hranu na putu kući, vjerojatno je od toga. Dobro sam.«

Osim što je bio blijed kao zid i izgledao bolesno kada su ušli u garažu i krenuli prema Volvu.

»Natjerao sam Wellsie da večeras uzme Range Rover«, rekao je Tohr kada su ušli u njezin automobil. »Stavio sam joj lance na gume. Mrzim kada vozi po snijegu.« Činilo se da govori samo da bi ispunio tišinu, skoro kao da ispaljuje riječi. »Misli da se ponašam previše zaštitnički.«

Jesi li siguran da bismo trebali ikamo ići? pokazao je John. *Izgledaš bolesno.*

Tohr je oklijevao prije nego što je pokrenuo karavan, a cijelo je vrijeme trljao prsa ispod kožne jakne. »Ma ne. Bit ću dobro. Nije ništa strašno.«

Butch je promatrao Haversa kako se bavi Phuryjem. Liječnikove ruke bile su mirne i sigurne dok je uklanjao zavoj.

Phury očito nije bio oduševljen ulogom pacijenta. Dok je sjedio na stolu za pregled bez košulje i svojim ogromnim tijelom dominirao prostorijom, imao je izraz kao da bi mogao nekog pojesti. Kao da

je iskočio iz neke priče braće Grimm.

»Ovo nije zacijelilo kao što je trebalo«, izjavio je Havers. »Rekli ste da ste ozlijeđeni sinoć, zar ne? Dakle, ovdje bi već trebao biti ožiljak. No rana izgleda kao da se tek zatvorila.«

Butch je dobacio Phuryju dobri stari pogled koji je govorio »rekao sam ti«.

Brat je usnama oblikovao *Jebi se*, a zatim promrmljao: »U redu je.«

»Ne, gospodine, nije. Kada ste se zadnji put hranili?«

»Ne znam. Prošlo je već neko vrijeme.« Phury je izvio vrat ustranu i pogledao u ranu. Namrštio se kao da je iznenađen time kako loše izgleda.

»Trebam vam krv.« Liječnik je otvorio paket gaze i prekrio porezotinu. Kada je zalijepio debeli bijeli četverokut, rekao je: »I to još noćas.«

Havers je skinuo rukavice, bacio ih u spremnik za medicinski otpad te unio zabilješku u karton. Oklijevajući je zastao ispred vrata. »Imate li nekoga tko bi vam odmah mogao pomoći s time?«

Phury je odmahnuo glavom dok je oblačio košulju. »Riješit ću to. Hvala, doktore.«

Kada su ostali sami, Butch je rekao: »Kamo da te odvezem, mrcino?«

»U centar. Vrijeme je za lov.«

»Da, baš. Čuo si čovjeka sa stetoskopom. Ili možda misliš da se šalio?«

Phury je skliznuo sa stola za pregled i snažno udario čizmama o pod. Okrenuo se i posegnuo za koricama za bodež.

»Vidi, murjače, treba mi vremena da nađem nekog tko će me nahraniti«, rekao je. »Jer nisam... zbog svog načina života volim ići samo određenim ženama, a najprije moram s njima razgovarati. Znaš, da vidim jesu li voljne dopustiti mi da im pijem iz vene. Celibat je kompliciran.«

»Onda je najbolje da odmah počneš zvati. Nisi se u stanju boriti i to znaš.«

»Ja sam ti na raspolaganju.«

Butch i Phury istovremeno su se okrenuli prema vratima. Na njima je stajala Bella.

»Nisam željela prisluškivati«, rekla je. »Vrata su bila otvorena, a ja sam prolazila. Moj, ovaj... brat upravo je otišao.«

Butch je pogledao Phuryja. Mužjak je bio kao nepomična fotografija.

»Što se promijenilo?« upitao je Phury promuklim glasom.

»Ništa. I dalje ti želim pomoći. Zato ti dajem još jednu priliku da prihvatiš.«

»Nisi to mogla napraviti prije dvanaest sati.«

»Mogla sam. Ti si bio taj koji je rekao *ne*.«

»Plakala bi cijelo vrijeme.«

Ideš. Ovo je bilo previše osobno.

Butch se uputio prema vratima. »Pričekat ću vani...«

»Ostani, murjače«, rekao je Phury. »Ako ti nije problem.«

Butch je opsovao i osvrnuo se oko sebe. Pokraj izlaza nalazila se stolica. Smjestio se u nju i pokušao izgledati kao mrtva priroda.

»Je li Zsadist...«

Bella je presjekla Phuryjevo pitanje. »Ovdje je riječ o tebi. Ne o njemu.«

Usljedila je duga tišina. A potom je zrak prožeo snažni miris mirodija, miris koji je proizvodilo Phuryjevo tijelo.

Kao da je taj miris nekakav odgovor, Bella je ušla u prostoriju, zatvorila vrata i počela zavrtati rukav.

Butch je pogledao Phuryja i vidio da momak drhti, da mu oči sjaje poput sunca, a tijelo... E pa, može se reći da je očito bio uzbuđen.

Vrijeme je da se krene...

»Murjače, trebam te ovdje dok ovo radimo.« Phuryjev je glas zvučao više kao rezanje.

Butch je zastenjao iako je prokletu dobro znao zašto brat u tom trenutku nije htio ostati sam s tom ženkom. Oko njega se širila erotična vrućina kao u pastuha.

»Butch?«

»Da, ostat ću.« Iako neće gledati. Nema šanse. Iz nekog razloga to se činilo kao imati mjesto u prvom redu dok se Phury seksa.

Butch se uz psovku naslonio na koljena, položio glavu na čelo i zagledao se u svoje cipele marke Ferragamo.

Čuo se neki zvuk struganja kao da se papir na stolu za pregled pomaknuo jer je netko sjeo na njega. A zatim šuškanje tkanine.

Tišina.

Sranje. Morao je pogledati.

Butch je povirio i više nikako nije mogao odvratiti pogled. Bella je sjedila na stolu, nogama ne dodirujući pod i držeći otkrivenu unutrašnju stranu zgloba na bedru. Phury je zurio u nju gladnim pogledom i užasnim izrazom beznadne ljubavi na licu dok se spuštao na koljena pred njom. Drhtavim ju je rukama primio za dlan i podlakticu i iskezio ocnjake. Te su vraške stvarčice sada bile ogromne, dovoljno dugačke da od njih nije mogao potpuno zatvoriti usta.

Zasiktao je i spustio glavu na Bellinu ruku. Kada ju je ugrizao, trznula se cijelim tijelom iako joj je mutan pogled i dalje bio uprt ravno u zid. Potom se Phury trznuo, pustio je i zagledao se u nju.

To je bilo brzo.

»Zašto si prestao?« upitala je Bella.

»Jer si...«

Phury je bacio pogled na Butcha. A on se zarumenio od nelagode i ponovno se zagledao u svoje mokasine.

Brat je šapnuo: »Jesi li već krvarila?«

Butch se trznuo. *O da.* Ovo je bilo vrlo neugodno.

»Bella, misliš li da si trudna?«

Sveca mu... ovo je bilo zbilja neugodno.

»Želite li da odem?« upitao je Butch nadajući se da će ga izbaciti van.

Kada su oboje odbili taj prijedlog, ponovno se posvetio svojim cipelama.

»Nisam«, odgovorila je Bella. »Stvarno nisam... znaš. Hoću reći, imam... grčeve, u redu? Zatim slijedi krvarenje, a potom će sve biti gotovo.«

»Havers bi te trebao pregledati.«

»Želiš li piti ili ne?«

Ponovno je uslijedila tišina. A zatim iznova siktanje. Popraćeno tihim stenjanjem.

Butch je bacio pogled prema njima. Phury je bio zgrčen iznad Bellina zgloba, a njezina vitka ruka bila je zarobljena njegovim tijelom dok je halapljivo pio. Bella je gledala u njega. Nakon kratke zadržke podignula je ruku i položila mu je na višebojnu kosu. Dodir joj je bio nježan. U očima su joj se zrcalile suze.

Butch je ustao sa stolice i izašao kroz vrata ostavivši ih nasamo. Tužna intimnost onoga što se događalo između njih nije trebala svjedoke.

Kada je izašao iz sobe, naslonio se na zid i dalje osjećajući kao da je dio cijele drame iako je više nije gledao.

»Bok, Butch.«

Naglo je okrenuo glavu. Marissa je stajala na drugom kraju hodnika.

Isuse Bože.

Dok mu je prilazila, osjećao je njezin miris, onaj čisti miris oceana, kako mu prožima nosnice, mozak i krv. Kosa joj je bila skupljena i nosila je dugačku žutu haljinu visokog struka.

Bože... Većinu bi plavuša ta boja ugušila. Ona je blistala.

Nakašljao se. »Hej, Marissa. Što ima?«

»Izgledaš dobro.«

»Hvala.« Ona je izgledala sjajno, ali to joj nije rekao.

Pomislio je kako je osjećaj isti kao da te netko probada kroz prsa. *Da...* Vidjeti tu ženu i osjetiti ubod oštrice od petnaest centimetra u prsima bile su dvije različite strane iste gadne medalje. *Sranje*. Iz glave nije mogao izbaciti sliku nje kako ulazi u onaj Bentley s onim mužjakom.

»Kako si?« upitala je.

Kako je? Proteklih je pet mjeseci proveo kao idiot bez svrhe i cilja.

»Dobro. Uistinu dobro.«

»Butch, ja...«

Nasmiješio joj se i uspravio se. »Slušaj, možeš li mi učiniti uslugu? Idem pričekati u autu. Hoćeš li to reći Phuryju kada izađe? Hvala.« Izravnao je kravatu, zakopčao sako, a zatim navukao kaput. »Pazi na sebe, Marissa.«

Žustrim se korakom uputio prema dizalu.

»Butch, čekaj.«

Bog mu pomogao, ali stao je.

»Kako... kako si?« upitala je.

Razmišljao je bi li se okrenuo, ali je odlučio da se neće dati ponovno uvući u igru. »Kao što sam rekao, jednostavno sjajno, hvala na pitanju. Pazi na sebe, Marissa.«

Sranje. To je već rekao, zar ne?

»Želim...« Zašutjela je. »Hoćeš li me posjetiti? Ponekad?«

To ga je natjeralo da se okrene. *Sveta Bogorodice i svi sveci Božji...* Bila je tako lijepa. Lijepa u stilu Grace Kelly. A zbog arhaičnog govora i finog ophođenja, uz nju se osjećao kao potpuni gubitnik koji samo blebeće i ne zna ni pošteno hodati, unatoč skupoj odjeći.

»Butch? Možda bi me mogao... posjetiti.«

»Zašto bih to učinio?«

Zarumenjela se i činilo se kao da je klonula. »Nadala sam se...«

»Što si se nadala?«

»Da možda...«

»Što?«

»Da bi me mogao posjetiti. Ako imaš vremena. Možda bi mi mogao doći... u posjet.«

Isuse. To je već napravio pa ga je odbila vidjeti. Nema šanse da će se dobrovoljno prijaviti za još jedan brzi tečaj gaženja ega. Ta žena, ženka... što god... bila je u stanju potpuno ga isprašiti, a toga mu je bilo dosta i previše, hvala lijepa. Osim toga, g. Bentley ju je dočekivao na stražnjim vratima kuće.

Na tu se pomisao zli i karakteristično muški dio njega upitao je li još netaknuta djevica kao kada ju je ljetos upoznao. Vjerojatno ne. Iako je i dalje bila stidljiva, sada kada više nije bila s Wrathom vjerojatno je pronašla ljubavnika. Kvragu, Butch je iz prve ruke znao kakav je osjećaj izazivao dodir njezinih usana. To se dogodilo samo jedanput, ali ga je tako napalila da je slomio naslon stolice. Tako da... sigurno ima nekog. Možda više njih. I svi će se oni odlično provesti.

Kada je ponovno otvorila svoja savršena ružičasta i prokleta usta koja su podsjećala na ružin pupoljak, preduhitrio ju je. »Ne, neću te posjetiti. Ali mislio sam ono što sam rekao. Nadam se da... da ćeš paziti na sebe.«

Već je triput ponovio isto. Morao se maknuti prije nego što to još jednom izvali.

Butch je otišao do dizala. Nekim su se čudom vrata otvorila čim je pritisnuo gumb za gore. Ušao je dizalo i nastojao je ne gledati.

Dok su se vrata zatvarala, učinilo mu se da je još jednom izgovorila njegovo ime. Ali poznajući sebe, vjerojatno je to samo umislio. Zbog toga što je uistinu želio da ona...

Ma zaveži, O'Neal. Samo zaveži i ostavi se toga.

Kada je izašao iz klinike, hodao je tako brzo da je praktički trčao.

Devetnaesto poglavlje

Zsadist je pratio jednog svjetlokosog *degrada* u labirintu uličica u centru grada. *Degrad* se brzo kretao na susnježici. Bio je oprezan, gledao je oko sebe i tražio plijen među zaostalim posjetiteljima barova koji stajali vani na hladnoći u odjeći za izlazak.

Z. se iza njega bešumno kretao trčeći na vrhovima prstiju i pazeći da mu ostane blizu, ali ne preblizu. Svitanje se brzo približavalo, no unatoč tome što je noć bila na izmaku, želio je uloviti plijen. Samo je morao maknuti ubojicu dalje od znatiželjnih ljudskih očiju...

Pravi je trenutak nastupio kada je *degrad* usporio i na raskršću promišljao hoće li krenuti Osmom ulicom ili Ulicom Trade. Zastao je samo na trenutak, kao da vodi kratku unutrašnju raspravu o tome treba li krenuti lijevo ili desno.

Zsadist je brzo krenuo u napad, materijalizirao se neposredno iza ubojice, obavio ruku oko gadova vrata i povukao ga u tamu. *Degrad* se odupro i zvuk borbe odjekivao je kao lepet zastava na vjetru dok su se dva muška tijela sudarala, a njihove jakne i hlače lamatale na hladnom zraku. *Degrad* je za nekoliko trenutaka završio na tlu i Z. ga je pogledao u oči dok je podizao bodež. Zario je crni bodež u mišićava prsa. Prasak i plamen brzo su nestali.

Kada je ustao, Z. nije osjećao nikakvo zadovoljstvo. Bio je na nekakvom nasilnom automatskom pilotu. Spreman, voljan i sposoban ubiti, ali se kretao kao u nekakvom polusnu.

Nije mogao prestati razmišljati o Belli. Zapravo, stvar je bila puno dublja. Otkad je otišla, kao da mu je tijelo pritiskao nekakav opipljivi teret: nedostajala mu je toliko da od očajja nije mogao funkcionirati.

Ah, da. Dakle, glasine su bile točne. Združeni mužjak bez svoje ženke kao da je mrtav. Već je prije čuo to sranje i nikada u to nije vjerovao. A sada je iskusio bolnu istinu na vlastitoj koži.

Mobitel mu je zazvonio pa se javio reda radi. Nije ga uopće zanimalo tko ga zove.

»Z., stari«, rekao je Vishous. »Dobio sam uistinu čudnu poruku putem javne linije. Neki momak želi razgovarati s tobom.«

»Tražio me po imenu?«

»Zapravo ga je bilo malo teško pratiti jer je bio tako nabrijan, ali spomenuo je tvoj ožiljak.«

Bellin brat? pitao se Z. No što se taj ima javljati sada kada se vratila među žive?

Dobro... osim činjenice da mu je sestra opslužena u potrebi, a na rasporedu nije bilo obreda združivanja. Da, to bi moglo biti nešto u vezi čega bi brat mogao izgubiti živce.

»Koji je broj ostavio?«

Vishous je izrecitirao niz znamenki. »I rekao je da se zove Ormond.«

Izgleda da ipak nije bio u pitanju Bellin veliki, zločesti stariji brat. »Ormond? To je ljudsko ime.«

»Ne znam. Trebao bi biti oprezan.«

Z. je poklopio, polako nazvao broj i čekao nadajući se da je unio ispravne brojeve.

Kada je poziv uspostavljen, s druge se strane nije začuo pozdrav. Samo tihi muški glas koji je rekao: »Skriveni broj izvan moje mreže. Mora da si to ti, brate.«

»A tko si ti?«

»Želim te osobno upoznati.«

»Žao mi je. Ne tražim ljubavnog partnera.«

»Da. Pretpostavljam da s tim tvojim licem nemaš baš previše sreće na tom području. Ali ne želim te radi seksa.«

»Kakvo olakšanje. A sada reci tko si uopće ti?«

»Zovem se David. Zvuči poznato?«

Z.-u se od bijesa tako smračilo pred očima da je vidio samo tragove zlostavljanja na Bellinu trbuhu. Stisnuo je telefon tako jako da se začulo pucketanje, ali prošla su vremena kada se ponašao kao usijana glava.

Prisilivši se da rastegne riječi, rekao je: »Nažalost ne, Davy. Ali podsjeti me.«

»Uzeo si nešto što mi pripada.«

»Ukrao sam ti novčanik? Toga bih se sjećao.«

»Uzeo si mi ženu!« zavrištao je *degrad*.

Svaki teritorijalni instinkt u Z.-ovu tijelu odmah se pokrenuo i nije bilo načina da spriječi režanje koje mu se začulo iz grla. Odmaknuo je telefon od lica dok zvuk nije utihnuo.

»... preblizu zori.«

»Što si rekao?« rekao je Z. nimalo ugodnim glasom. »Veza je loša.«

»Misliš da je ovo neka jebena šala?« prosiktao je *degrad*.

»Samo polako, ne bih htio da dobiješ izljev krvi u mozak.«

Ubojica je teško disao od bijesa, ali onda se pribrao. »Želim da se nađemo kada se spusti noć. Imamo puno tema za razgovor i ne želim da nas zora prekine. Osim toga, bio sam zauzet zadnjih nekoliko sati i treba mi odmor. Sredio sam jednu od vaših ženki, zgodnu crvenokosu. Fino sam je upucao. Pa pa.«

Sada je Z. zarežao izravno u slušalicu. Ubojica se nasmijao. »Vi iz Bratstva tako ste zaštitnički raspoloženi, zar ne. A kako ti ovo zvuči? Imam još jednu. Još jednu ženu. Uvjerio sam je da mi da broj koji sam nazvao da bih te pronašao. Bila je uistinu susretljiva. Slatka mala plavuša.«

Z. je rukom obuhvatio držak jednog od svojih bodeža. »Gdje želiš da se nađemo?«

Neko je vrijeme vladala tišina. »Najprije moji uvjeti. Naravno da želim da dođeš sam i evo kako ćemo biti sigurni da će tako i biti.« Z. je u pozadini začuo stenjanje ženke. »Ako bilo tko od mojih kolega uhvati nekog od članova Bratstva da se mota u blizini, izrezat ćemo je. Bit će dovoljan jedan telefonski poziv. I učinit će to polako.«

Zsadiš je zatvorio oči. Bilo mu je uistinu dosta smrti, patnje i boli. Vlastite ili one koju su trpjeli drugi. Ta jadna ženka... »Gdje?«

»Film *The Rocky Horror Picture Show*, predstava u šest na Trgu Lucas. Sjedni straga. Pronaći ću te.«

Linija se prekinula, a onda je telefon odmah ponovno zazvonio.

Sada je V.-ov glas bio napet. »Imamo problem. Bellin je brat pronašao Wellsie ubijenu na svom kolnom prilazu. Dođi kući, Z. Odmah.«

John je s druge strane stola promatrao kako Tohr spušta slušalicu. Ruke su mu se toliko tresle da je slušalica zveckala na postolju.

»Vjerojatno je zaboravila uključiti mobitel. Ponovno ću je pokušati nazvati kod kuće.« Tohr je podignuo slušalicu. Brzo je birao broj. Unio je krive brojeve pa je morao zvati ispočetka. A cijelo je to vrijeme trljao prsa i košulja mu je bila sva izgužvana.

Dok je Tohr zurio u prazno, nepomično stojeći dok je zvonio njihov kućni telefon, John je začuo zvuk koraka u hodniku koji je vodio do ureda. Odjednom ga je prožeo strašan predosjećaj kao početak groznice. Pogledao je u vrata, a potom ponovno u Tohra.

I Tohr je očito čuo teške korake. Kao u usporenom filmu pustio je slušalicu da padne na stol, a zvuk zvona na otvorenoj liniji glasno je odjekivao sobom. Uperio je pogled u vrata i rukama se čvrsto držao za naslone stolice.

Kada se kvaka pomaknula, uključila se govorna pošta i iz slušalice se začuo Wellsien glas.

»Bok, dobili ste Wellsie i Tohra. Trenutno se ne možemo javiti...«

Svi članovi Bratstva stajali su u hodniku. Ispred sumorne i tihe grupe stajao je Wrath.

Začuo se štropot i John je pogledao u Tohra. Ovaj je skočio na noge i srušio stolicu. Drhtao je cijelim tijelom, a velike mrlje znoja probile su mu tkaninu košulje ispod ruku.

»Brate«, rekao je Wrath. U glasu mu se čuo prizvuk bespomoćnosti, potpuno u suprotnosti s njegovim strogim licem. A upravo je ta bespomoćnost bila zastrašujuća

Tohr je zastenjao i primio se za prsnu kost, trljajući je brzim i očajničkim kružnim pokretima.

»Niste valjda svi ovdje. Ne svi.« Ispružio je jednu ruku kao da ih želi sve odgurnuti, a zatim je napravio

korak unatrag. Samo što nije imao kamo poći. Udario je o ormarić za spise. »Wrath, nemoj... gospodar, molim te, nemoj... o Bože. Nemoj to izgovoriti. Nemoj mi reći...«

»Tako mi je žao...«

Tohr se počeo ljuljati naprijed-natrag i obavio ruke oko trbuha kao da će povratiti. Tako je brzo i plitko disao da je počeo štucati i činilo se da uopće ne izdiše.

John je briznuo u plač.

Nije to htio. Ali postajalo mu je sve jasnije što se dogodilo, a užas te spoznaje bio je nepodnošljiv. Spustio je glavu na ruke i samo je razmišljao o Wellsie kako vozi unatraške s kolnog prilaza kao da je samo još jedan običan dan.

Kada ga je velika ruka povukla iz stolice i privila uz svoja prsa, pomislio je da je to jedan od braće. Ali bio je to Tohr. Tohr ga je čvrsto držao i nije ga puštao.

Mušjak je počeo mrmljati kao da je sišao s pameti. Govorio je brzo i nerazumljivo dok riječi konačno nisu dobile nekakvo značenje. »Zašto me nisu zvali? Zašto me Havers nije nazvao? Morao me nazvati... O Bože, dijete ju je uzelo... Znao sam da sam trebao paziti da ne zatrudni...«

Odjednom se u prostoriji sve promijenilo, kao da je netko isključio svjetla ili možda grijanje. John je prvi osjetio promjenu u zraku, a zatim su Tohrove riječi presahnule jer je i on očito osjetio isto.

Tohrov je zagrljaj popustio. »Wrath? Bilo je... zbog djeteta, zar ne?«

»Izvedite dečka.«

John je odmahnuo glavom i nastavio se privijati uz Tohru kao da mu život ovisi o tome.

»Kako je umrla, Wrath?« Tohrmentov je glas poprimio jednoličan ton, a ruke mu više nisu grlile Johna. »Odmah mi reci. Iste jebene sekunde.«

»Izvedite dečka odavde«, zarezao je Wrath na Phuryja.

John se odupirao kada ga je Phury zgrabio oko struka i podignuo ga s poda. Istovremeno su Vishous i Rhage stali svaki s jedne strane uz Tohru. Vrata su se zatvorila.

Kada su izašli iz ureda, Phury je spustio Johna i nije mu dao da se makne s mjesta. Nekoliko je trenutaka vladala tišina... a onda je vrisak rasporio zrak kao da ga je zarezao nožem.

Eksplוזija energije koja je uslijedila bila je tako snažna da je razbila staklena vrata. Komadići stakla rasprsnuli su se i rasuli uokolo dok je Phury štitio Johna od letećih projektila.

Duž cijelog hodnika redom su eksplodirale fluorescentne stropne svjetiljke uz jarki bljesak i slapove iskri iz instalacija. Energija je vibrirala kroz betonski pod i ostavila pukotine u zidovima od blokova škriljevca.

Kroz razvaljena vrata John je vidio kovitlac u uredu, a braća su se držala na udaljenosti i rukama štitila lice. Komadi namještaja letjeli oko crne rupe u središtu sobe koja je oblikom donekle podsjećala na Tohrovu glavu i tijelo.

Začuo se još jedan nezemaljski urlik, a zatim je crno ništavilo nestalo, namještaj se stropoštao na pod, a podrhtavanje poda je prestalo. Papiri su lagano vijorili iznad kaosa kao snijeg na prizorištu prometne nesreće.

Tohrmenta više nije bilo.

John se oslobodio Phuryjeva zagrljaja i utrčao u ured. Dok su ga braća gledala, otvorio je usta i bezglasno završtao:

Oče... oče... oče!

Dvadeseto poglavlje

Puno kasnije Phury je razmišljao o tome kako neki dani nikako da završe. Pa čak i kada i sunce zapadne, oni traju i traju.

Kada su se kapci podignuli nakon spuštanja mraka, sjeo je na krhki kauč i zagledao se u Zsadista na drugom kraju Wrathove radne sobe. I druga su braća ostala jednako bez riječi kao i on.

Z. je upravo ispustio još jednu bombu usred već aktiviranog minskog polja. Najprije situacija s Tohrom, Wellsie i onom mladom ženkom. A sada ovo.

»Zaboga, Z....«, Wrath je protrljao oči i odmahnuo glavom. »Nije ti palo na pamet da to prije spomeneš?«

»Bili smo zaokupljeni drugim sranjima. Osim toga, sastat ću se s ubojicom sam bez obzira na to što ti kažeš. Tu nema mjesta za raspravu.«

»Z., čovječe... ne mogu ti dopustiti da to učiniš.«

Phury se pripremio na reakciju svog brata blizanca. Baš kao i svi ostali u sobi. Svi su bili iscrpljeni, ali poznajući Z.-a, on je imao još dovoljno snage da pukne.

Brat je samo slegnuo ramenima. »*Degrad* želi mene, a ja ga želim srediti. Za Bellu. Za Tohra. Osim toga, što sa ženkom koju drži kao taoca? Ne mogu ne otići, a pratnja ne dolazi u obzir.«

»Brate, kopaš si grob.«

»Barem ću napraviti vrašku štetu prije nego što me srede.«

Wrath je prekrizio ruke na prsima. »Ne, Z., ne mogu te pustiti da ideš.«

»Ubit će onu ženu.«

»Postoji drugi način da se to riješi. Samo ga moramo smisliti.«

Na trenutak je vladala tišina. Onda je Z. rekao: »Želim da svi izađu iz sobe. Moram razgovarati s Wrathom. Osim tebe, Phury. Ti ostani.«

Butch, Vishous i Rhage razmijenili su poglede, a zatim pogledali kralja. Kada je klimnuo glavom, otišli su.

Z. je zatvorio vrata za njima i ostao stajati naslonjen na njih. »Ne možeš me spriječiti. *Obsvećujem* svoju *šelan*. *Obsvećujem šelan* svog brata. Nemaš nikakvog temelja da me pokušaš spriječiti. To je moje pravo kao ratnika.«

Wrath je opsovao. »Nikada se niste združili.«

»Ne treba mi obred da znam da je ona moja *šelan*.«

»Z....«

»A što je s Tohrom? Hoćeš li reći da on nije moj brat? Jer bio si prisutan one noći kada sam pristupio Bratstvu crnog bodeža. Znaš da je Tohrment sada krv moje krvi. Imam pravo i njega *obsvetiti*.«

Wrath se zavalio na stolicu koja je od njegove težine zaškripala u znak protesta. »Zaboga, Zsadist. Ne kažem da ne smiješ ići. Samo ne želim da ideš sam.«

Phury je gledao naizmjenice jednog pa drugog. Nikada nije vidio Zsadista tako smirenog. Brat je bio staložen kao stijena. Kao da je od njega ostao samo pogled bistrih očiju i smrtonosna namjera. Da nije bilo tako jezivo, bio bi to sjajan prizor.

»Nisam ja smislio pravila za taj scenarij«, rekao je Z.

»Poginut ćeš ako odeš sam.«

»Pa... nekako sam spreman završiti ovu igru.«

Phury je osjetio kako mu se koža napinje.

»Molim?« zasiktao je Wrath.

Z. se odmaknuo od vrata i prešao preko dražesne sobe u francuskom stilu. Stao je ispred kamina, a odblesak plamena poskakivao mu je po uništenu licu. »Spreman sam okončati stvari.«

»Kog vraga...«

»Želim otići na taj način i želim pritom povesti i tog *degrada* sa sobom. Okončati slavno život i ta sranja. Izgorjeti zajedno s neprijateljem.«

Wrathova su se usta opustila. »Tražiš li od mene da ti dam blagoslov za samoubojstvo?«

Z. je zatresao glavom. »Ne, jer ne postoji način da me spriječiš da se večeras pojavim u tom kinu, osim da me okuješ u lance. Ono što tražim od tebe jest da se pobrineš da nitko drugi ne strada. Želim da zapovijediš ostalima, a posebno njemu«, Z. je znakovito pogledao Phuryja, »da se drže podalje.«

Wrath je skinuo naočale i ponovno protrljao oči. Kada je podignuo pogled, svijetlozelene šarenice svijetlile su mu na licu kao svjetla na automobilu. »Bratstvo je doživjelo i previše smrti. Nemoj to učiniti.«

»Moram. I hoću. Dakle, zapovijedi ostalima da se ne miješaju.«

Usljedita je duga i napeta tišina. Onda je Wrath dao jedini mogući odgovor. »Neka bude tako.«

Nakon što je pokrenut slijed događaja koji će za ishod imati Z.-ovu smrt, Phury se nagnuo naprijed i stavio laktove na koljena. Pomislio je na okus Belline krvi i onaj poseban okus koji je otkrio jezikom.

»Žao mi je.«

Kada je osjetio da su ga Wrath i Z. pogledao, shvatio je da je progovorio naglas. Ustao je. »Žao mi je, ispričajte me.«

Zsadist se namrštio. »Čekaj. Trebam nešto od tebe.«

Phury je zurio u lice svog brata blizanca prateći pogledom ožiljak koji ga je presijecao, upijajući najsitnije detalje kao nikad dotad. »Samo reci.«

»Obećaj mi da nećeš napustiti Bratstvo nakon što me više ne bude.« Z. je pokazao na Wratha.

»I zakuni se na njegov prsten.«

»Zašto?«

»Samo to napravi.«

Phury se namrštio. »Zašto?«

»Ne želim da budeš sam.«

Phury je dugo i uporno zurio u Z.-a razmišljajući o putu kojim su im pošli životi. Čovječe, obojica su uistinu bili prokleti, iako mu je *razlog* za to bio potpuna nepoznanica. Možda je u pitanju bila samo loša sreća, iako bi volio misliti da je postojala neka svrha.

Logika... logika je bolja od hirovite sudbine koja te sjebe bez imalo milosti.

»Pio sam od nje«, rekao je naglo. »Od Belle. Pio sam od nje sinoć kada sam otišao Haversu. Još uvijek misliš da netko mora paziti na mene?«

Zsadist je sklopio oči. Kao ledeni propuh od njega se proširio val očaja i prošao sobom. »Drago mi je da jesi. Hoćeš li mi sada dati svoju riječ?«

»Daj, Z....«

»Samo želim da se zakuneš. Ništa više.«

»Svakako. Kako god hoćeš.«

Isuse, dobro.

Phury se uputio do Wratha, kleknuo na jedno koljeno i naklonio se pred kraljevim prstenom. Na starom je jeziku rekao: »Do posljednjeg ću daha ostati u Bratstvu. Ponizno nudim ovu zakletvu da je tvoje uši prihvate, moj gospodar.«

»Prihvaćam«, rekao je Wrath. »Spusti usne na moj prsten i zapečati svoje riječi svojom čašću.«

Phury je poljubio kraljev dijamant i osovio se na noge. »A sad, ako je cijela ova drama gotova, brišem odavde.«

Ali kada je stigao do vrata, zastao je i ponovno pogledao Wratha u oči. »Jesam li ti ikada rekao kolika mi je čast bila služiti ti?«

Wrath se lagano trznuo. »Ovaj, ne, ali...«

»Uistinu mi je bila čast.« Kada je kralj stisnuo oči, Phury se lagano nasmiješio. »Ne znam zašto mi je to odjednom palo na pamet. Vjerojatno zbog pogleda na tebe odozdo.«

Phury je izašao i bilo mu je drago kada je izvan radne sobe naletio na Vishousa i Butcha.

»Hej, dečki.« Kratko ih je potapšao po ramenima. »Vas dvojica baš ste dobar par, znate li to? Naš interni genij i vraški dobar igrač biljara ljudskog roda. Tko bi pomislio?« Kada su ga čudno pogledali, upitao je: »Rhage je otišao u svoju sobu?«

Kada su potvrdno klimnuli, uputio se do Hollywoodovih vrata i pokucao na njih. Rhage je otvorio i Phury se nasmiješio položivši mu ruku na mišićavi vrat. »Hej, brate.«

Mora da je malčice previše oklijevao jer su Rhageove oči poprimile pronicav izraz. »Što ima, Phury?«

»Ništa.« Povukao je ruku. »Samo sam u prolazu. Vodi računa o onoj svojoj ženki, razumiješ me? Sretan, sretan... ti si vrlo sretan mužjak. Vidimo se.«

Phury se uputio u svoju sobu. Želio je da je Tohr tu... želio je da znaju gdje im je brat. Dok je žalovao za mužjakom, naoružao se, a zatim provjerio ima li koga u hodniku. Čuo je braću kako razgovaraju u Wrathovoj radnoj sobi.

Da bi ih izbjegao, dematerijalizirao se u hodniku s kipovima i uputio se u sobu pokraj Zsadistove. Nakon što je zatvorio vrata, uputio se u kupaonicu i uključio svjetlo. Zurio je u svoj odraz u zrcalu.

Izvadio je jedan od svojih bodeža iz korica, zgrabio debeo snop kose i oštricom prošao kroz njega režući pramenove. To je ponavljao i ponavljao, a crveni, plavi i smeđi pramenovi padali su na pod u hrpicama koje su mu prekrile čizme. Kada mu je kosa posvuda bila otprilike dva i pol centimetra duga, zgrabio je pjenu za brijanje s toaletnog stolića, zapjenio je na glavi te izvadio britvicu ispod umivaonika.

Kada je bio potpuno ćelav, obrisao je ostatak pjene s glave i otresao košulju. Po vratu su ga bockale dlačice koje su mu pale za ovratnik, a glava mu se činila prelaganom. Prešao je dlanom preko glave, nagnuo se bliže zrcalu i pogledao se.

Potom je uzeo bodež i okrenuo oštricu prema čelu.

Rukom koja se tresla povukao je nož preko sredine lica završivši s krivuljom u obliku slova S iznad gornje usnice. Krv je potekla i počela kapati. Obrisao ju je čistim bijelim ručnikom.

Zsadist se pažljivo naoružao. Kada je bio spreman, izašao je iz ormara. Spavaća je soba bila mračna i prošao je njome više po osjećaju nego gledajući oko sebe te se uputio prema snopu svjetlosti koji se vidio iz kupaonice. Otišao je do umivaonika, odvrnuo slavinu i nagnuo se prema vodi koja je potekla hvatajući hladni mlaz u ruke. Poprskao je lice i protrljao oči. Popio je malo vode koju je držao u dlanovima.

Kada se počeo sušiti ručnikom, osjetio je da je Phury ušao u spavaću sobu i da se kreće uokolo iako ga nije vidio.

»Phury... planirao sam doći do tebe prije nego što odem.«

Držeći ručnik pod bradom, Z. je pogledao vlastiti odraz u zrcalu. Vidio je svoje nove žute oči. Pomislio je na putanju svog života i znao da je većinom sve bilo sranje. Ali postojale su dvije iznimke. Jedna ženka. I jedan mužjak.

»Volim te«, rekao je hrapavim glasom shvativši da je prvi put u životu rekao te riječi svom bratu blizancu. »Samo sam želio da znaš.«

Phury je iskoračio iza njega.

Z. se trgnuo od užasa kada je ugledao odraz svog brata blizanca u zrcalu. Bez kose. S ožiljkom posred lica. Bezizražajnih i beživotnih očiju.

»O, draga Djevo«, protisnuo je Z. »Koji si *kurac* napravio od sebe...?«

»I ja tebe volim, brate.« Phury je podignuo ruku. U ruci mu je bila injekcija, jedna od one dvije koje su ostale za Bellu. »A ti moraš živjeti.«

Zsadist se okrenuo upravo u trenutku kada se bratova ruka spustila. Igla se zabila Z.-u u vrat i osjetio je navalu morfija izravno u žili kucavici. Uz vrisak se primio za Phuryjeva ramena. Kada je droga počela djelovati, klonuo je i osjetio je da se spušta na pod.

Phury je kleknuo pokraj njega i pomilovao ga po licu. »Ti si bio moj jedini razlog za život. Da ti umreš, ne bih imao ništa. Ja sam potpuno izgubljen. A ti si ovdje potreban.«

Zsadist je pokušao ispružiti ruku, ali nije je mogao ni pomaknuti. Phury je ustao.

»Bože, Z., stalno mislim da će ova naša tragična priča konačno završiti. Ali to nikako da se dogodi, zar ne?«

Zsadist je izgubio svijest i nije čuo zvuk bratovih čizama kako napuštaju sobu.

Dvadeset prvo poglavlje

John je ležao na krevetu zgrčen na boku i zureći u tamu. Soba koju su mu dali u kući Bratstva bila je luksuzna i neosobna i zbog toga se nije osjećao ni bolje ni lošije.

Negdje iz kuta začuo je kako sat odzvanja jedanput, dvaput, tri puta... Nastavio je brojati tihe i ritmičke tonove dok nije došao do šest. Preokrenuvši se na leđa, razmišljao je o tome kako će za šest sati početi novi dan. Ponoć. Ne više utorak, već srijeda.

Pomislio je na dane, tjedne i mjesece svog života, vrijeme koje mu je pripadalo jer ga je doživio te je stoga imao pravo polagati pravo na njegov prolazak.

Kako je proizvoljna ta značajka vremena. Kako je to slično ljudima, ali i vampirima, da podijele beskonačno u nešto za što vjeruju da mogu kontrolirati.

Kakva glupost. Nemaš kontrolu ni nad čim u životu. Baš kao ni drugi.

Bože, kada bi barem postojao način za to. Ili da se barem neke stvari mogu napraviti iznova. Kako bi bilo divno da može jednostavno pritisnuti gumb za vraćanje unatrag i izmijeniti cijeli prošli dan? Na taj se način ne bi morao osjećati kako se sada osjeća.

Zastenjao je i okrenuo se na trbuh. Ta je bol bila... nešto što dosad nije doživio. Otkrivenje najgore vrste.

Očajanje koje je osjećao bilo je kao bolest koja mu je djelovala na cijelo tijelo, zbog koje se tresao iako mu nije bilo hladno, osjećao mučninu iako mu je želudac bio prazan, osjećao bolove kako mu se šire zglobovima i prsima. Nikad nije ni pomislio da bi emocionalno opustošenje moglo biti nalik oboljenju, ali bilo je i znao je da će još dugo bolovati.

Bože... Trebao je otići s Wellsie, a ne ostati kod kuće i pripremati se za nastavu taktike. Da je bio u tom automobilu, možda ju je mogao spasiti... A možda bi i on jednostavno završio mrtav?

E pa, i to bi bilo bolje od ovakvog života. Čak i ako nije bilo života poslije smrti, čak i ako si se samo onesvijestio i to je bilo to, i to bi sigurno bilo bolje od ovog.

Wellsie... nema je, nema je više. Tijelo joj se pretvorilo u pepeo. Prema onom što je naučio, Vishous je položio desnu ruku na nju na mjestu zločina, a zatim uzeo ono što je ostalo. Službeni sjenosvjetski obred, što god to bilo, održat će se jednoga dana, ali to nisu mogli napraviti bez Tohra.

A i Tohr je otišao. Nestao. Možda je mrtav? Bilo je tako blizu svanuća kada je nestao... Zapravo, možda je u tome bila poanta. Možda je jednostavno istrčao na svjetlo da bi se mogao pridružiti Wellsienoj duši.

Nema ga, nema ga... činilo se da ničeg više nema.

Sarelle... i nju su oteli *degradi*. Izgubio ju je i prije nego što ju je upoznao. Zsadiš će je pokušati osloboditi, ali tko zna što će se dogoditi?

John je u glavi prizvao sliku Wellsiena lica, crvene kose i malog trudničkog trbušića. Vidio je Tohrovu kratko ošišanu kosu, tamnoplave oči i široka ramena u crnoj kožnoj odjeći. Zamislio je Sarelle kako proučava stare tekstove dok joj plavi zastor od kose prekriva lice, a duge lijepe ruke listaju stranice.

Ponovno je osjetio potrebu da se isplače pa je brzo ustao i potisnuo taj osjećaj. Bilo je dosta plakanja. Neće više plakati za njima. Suze su bile beskorisne, slabost nedostojna uspomene na njih.

Snaga će biti žrtva koju će prinijeti za njih. Moć, posmrtni govor koji će im održati. Osvetamolitva na njihovim grobovima.

John je ustao s kreveta, obavio sve u kupaonici, a zatim se odjenuo. Obukao je tenisice marke Nike koje mu je Wellsie kupila. Za nekoliko je trenutaka bio u prizemlju i prolazio kroz tajna vrata koja su vodila u podzemni tunel. Brzo se uputio niz labirint od čelika. Pogled mu je bio uprt ravno naprijed, a ruke su mu se kretale u vojnički odmjerenom ritmu.

Kada je prošao kroz stražnju stranu ormara i ušao u Tohrov ured, vidio je da je sav nered

raščišćen. Stol je ponovno bio na svom mjestu, a grozna zelena stolica postavljena iza njega. Papiri, olovke, dokumenti, sve je bilo pospremljeno. Čak su i računalo i telefon bili na svom mjestu iako su sinoć razbijeni u komadiće. Vjerojatno su novi...

Red je ponovno uspostavljen i on je prihvatio tu trodimenzionalnu laž.

Otišao je u dvoranu i uključio svjetla na stropu. Danas nije bilo nastave zbog svega što se dogodilo, a on se pitao hoće li bez Tohra obuka potpuno prestati.

John se laganim trkom preko prostirki uputio do prostorije s opremom dok su mu tenisice udarale o debelu plavu kožu. Iz ormarića s noževima uzeo je dva bodeža, a zatim pričvrstio korice za prsa dovoljno male da mu odgovaraju. Nakon što je stavio oružje u korice, uputio se do sredine dvorane.

Baš kao što ga je Tohr učio, počeo je tako što je spustio glavu.

A zatim je uzeo bodeže u ruke i počeo ih vrtjeti zaodjenuvši se u bijes prema neprijatelju, zamišljajući sve *degrade* koje će poubijati.

Phury je ušao u kino i sjeo straga. Mjesto je bilo pretrpano, bučno i puno mladih parova i grupa mladića iz studentskih bratstava. Čuo je prigušene i neke povišene glasove. Slušao je smijeh i odmatanje slatkiša, srkanje i mljackanje.

Kada je film počeo, svjetla su se prigušila, a svi počeli izgovarati tekst.

Znao je kada mu se *degrad* približio. Osjetio je slatki miris u zraku, unatoč mirisu kokica i slatkastih parfema koji su dopirali od parova.

Ispred lica mu se pojavio mobitel. »Uzmi ga. Stavi ga na uho.«

Phury je to i napravio te začuo teško disanje na liniji.

Publika u kinu povikala je: »Kvragu, Janet, idemo se ševiti!«

Pokraj glave je začuo *degradov* glas. »Reci joj da ćeš poći sa mnom bez problema. Obećaj joj da će poživjeti jer ćeš napraviti ono što ti kažem. I učini to na engleskom da te razumijem.«

Phury je progovorio u telefon iako nije točno znao što govori. Samo je bio svjestan toga da je ženka počela jecati.

Degrad mu je otrgnuo telefon iz ruke. »Sada stavi ovo.«

U krilo mu je spustio čelične lisice. Stavio je lisice na ruke i čekao.

»Vidiš li onaj izlaz s desne strane? Tamo idemo. Ti prvi, a vani čeka kamionet. Ući ćeš na suvozačeva vrata. Cijelo vrijeme bit ću odmah iza tebe sa slušalicom prislonjenom na usta. Ako se budeš zajebavao sa mnom ili ako vidim bilo kojeg od tvoje braće, naredit ću da je zakolju. I samo da znaš, nož joj je prislonjen uz grlo pa neće biti nikakve zadržke. Jesmo li se razumjeli?«

Phury je klimnuo.

»A sada ustani i kreni.«

Phury je ustao i uputio se prema vratima. Dok je hodao, shvatio je da je mislio da bi se možda ipak mogao izvući živ iz ovog. Bio je opako vješt s oružjem i imao ih je nekoliko komada na skrivenim mjestima. Ali ovaj je *degrad* bio pametan, sputao mu je ruke i zarobio ga pod prijetnjom života civilne ženke.

Dok je Phury nogom otvarao pomoćna vrata kina, znao je bez imalo sumnje da se noćas oprašta od života.

Zsadist je došao k sebi snagom volje. Izdignuo se kroz omamu izazvanu drogom i nije se više prepuštao nesvjestici. Stenjući se odvuкао preko mramornog poda kupaonice do tepiha u spavaćoj sobi. Čvrsto je primio tepih i odgurivao se nogama te je jedva smogao snage da mislima otvori vrata kada je došao do njih.

Čim se našao u hodniku s kipovima, pokušao je vikati. Isprva su to bili jedva hrapavi šaptaji, ali onda se uspio zaderati. Pa još jedanput. Pa još jedanput.

Kada je začuo odzvanjanje koraka u trku, zavrtjelo mu se u glavi od olakšanja.

Wrath i Rhage kleknuli su pokraj njega i preokrenuli ga na leđa. Presjekao je njihova pitanja jer nije bio u stanju pratiti sve izgovoreno. »Phury... otišao... Phury... otišao...«

Kada mu se želudac zgrčio, okrenuo se na bok i povratio. Povraćanje je pomoglo jer je nakon što je prestalo, osjetio da mu je bistrije u glavi.

»Moram ga pronaći...«

Wrath i Rhage i dalje su ispaljivali pitanja u brzom slijedu, pa je Z. pomislio da su oni vjerojatno uzrok sveg tog zujanja koje je osjećao u ušima. Ili to ili glava samo što mu nije eksplodirala.

Kada je podignuo lice s tepiha, zavrtjelo mu se pred očima i zahvalio je Bogu što je doza morfija bila kalibrirana prema Bellinoj težini. Jer bio je u komi.

Želudac mu se zgrčio i ponovno je povratio po cijelom tepihu. *Sranje...* Nikada nije dobro podnosio opijate.

Niz hodnik su se začuli još neki koraci. Još više glasova. Netko mu je brisao usta vlažnom krpicom. Fritz. Kada je Z. ponovno počeo proizvoditi zvuk kao da će povratiti, netko mu je gurnuo koš za smeće u lice.

»Hvala«, rekao je dok je ponovno povraćao.

Sa svakim podražajem na povraćanje osjećao je kako mu glava, a i tijelo ponovno počinje funkcionirati. Gurnuo je dva prsta u grlo da nastavi povraćati. Što prije izbacij drogu iz tijela, to će prije moći krenuti za Phuryjem.

Taj šupak koji se igra heroja... Bože. Ubit će svog brata blizanca zbog ovog, uistinu hoće. Phury je bio onaj koji je trebao preživjeti.

Ali kamo su ga kvragu odveli? I kako će ga pronaći? Kino je bilo samo početno mjesto, ali ondje se neće dugo zadržati.

Zsadist je ponovno osjetio suhi podražaj na povraćanje jer više ništa nije imao u želucu. Usred sveg tog povraćanja palo mu je na um jedino moguće rješenje, a kada se to dogodilo, želudac mu se ponovno zgrčio, ali ovaj put ne zbog droge. Put kojim će doći do brata bio je protivnik svakom instinktu u njemu.

Niz hodnik su se opet začuli koraci. Vishousov glas. Hitan slučaj s civilima. Šesteročlana obitelj bila je zarobljena u kući okruženoj *degradima*.

Z. je podignuo glavu. Pa trup. Potom se osovio na noge. Volja u njemu, jedino božansko milosrđe kojim je raspolagao, ponovno mu je priskočila u pomoć. Pomogla mu je da eliminiira još droge, usredotočila ga i pročistila bolje nego povraćanje.

»Ja idem po Phuryja«, rekao je braći. »Vi idite srediti problem s civilima.«

Zavladala je kratka tišina. Potom je Wrath rekao: »Neka bude tako.«

Dvadeset drugo poglavlje

Bella je sjedila u stolici iz razdoblja Luja XIV. prekrivenih gležnjeva i s rukama u krilu. Plamen je pucketao u mramornom kaminu s lijeve strane, a pokraj nje je stajala je šalica čaja Earl Grey. Marissa je sjedila preko puta na profinjenoj sofi i žutom svilenom niti vezla goblen. Pokreti su joj bili bešumni.

Bella je pomislila da će zavrištati...

Poskočila je instinktivno osjetivši kako je preplavljuje val energije. Zsadist... Zsadist je bio u blizini.

»Što je?« rekla je Marissa.

Lupanje na ulaznim vratima odjeknulo je kao bubanj, a samo trenutak kasnije Zsadist je ušao u salon. Bio je odjeven za zadatak, s pištoljima na bokovima i bodežima pričvršćenima na prsima.

Slugan koji mu je bio za petama izgledao je kao da je nasmrt preplašen.

»Ostavi nas«, zapovijedio je Marissi. »I povedi svog slugu sa sobom.«

Budući da je ženka oklijevala, Bella je pročistila grlo. »U redu je. To je... Idi.«

Marissa je pognula glavu. »Bit ću u blizini.«

Bella je ostala mirna kada su se našli nasamo.

»Trebam te«, rekao je Zsadist.

Stisnula je oči. Bože, te je riječi htjela čuti. Kako je okrutno što dolaze tako kasno. »Za što?«

»Phury je pio tvoju krv.«

»Da.«

»Moraš ga pronaći.«

»Je li nestao?«

»Tvoja je krv u njegovim žilama. Moraš ga...«

»Pronaći. Čula sam to. Reci mi zašto.« U kratkoj pauzi koja je uslijedila osjetila je ledene trnce.

»*Degrad* ga je zarobio. David ga je zarobio.«

Izgubila je dah. Srce joj je zastalo. »Kako...?«

»Nemam vremena objašnjavati.« Zsadist joj je prišao. Izgledalo je kao da će je primiti za ruke, ali onda se zaustavio. »Molim te. Ti si jedina koja me može dovesti do njega jer je tvoja krv u njemu.«

»Naravno... naravno da ću ti ga pronaći.«

Bio je to lanac krvnih veza, pomislila je. Ona je mogla pronaći Phuryja gdje god bio jer je pio od nje. A budući da je ona sama pila od Zsadista, on je iz istog razloga mogao pratiti njezina kretanja.

Unio joj se u lice. »Želim da mu se približiš na pedeset metara, ne više, jasno? A onda ćeš se odmah dematerijalizirati natrag ovamo.«

Pogledala ga je u oči. »Neću te iznevjeriti.«

»Volio bih da postoji drugi način da ga pronađem.«

Uf, to je zaboljelo. »Ne sumnjam.«

Izašla je iz salona i uzela kaput, a zatim stala u predvorju. Zatvorila je oči i mislima posegnula u zrak, najprije se probivši kroz zidove predvorja u kojem se nalazila, a zatim i kroz vanjsku strukturu Haversove kuće. U mislima je prešla preko grmlja i travnjaka i prošla pokraj ostalih stabala i kuća... Pokraj automobila i kamiona i zgrada, preko parkova, rijeka i potoka. I još dalje do polja i planina...

Kada je pronašla Phuryjev izvor energije, preplavila ju je vrišteća bol, kao da je to ono što on osjeća. Kada je zateturala, Zsadist ju je uhvatio za ruku.

Odgurnula ga je. »Pronašla sam ga. O, Bože... on je...«

Zsadist ju je ponovno uhvatio za ruku i stisnuo je. »Pedeset metara. Ne bliže. Jesmo li se razumjeli?«

»Da. Sada me pusti.«

Izašla je kroz ulazna vrata, dematerijalizirala se, a potom se materijalizirala otprilike dvadeset metara od male kolibe u šumi.

Osjetila je kako se Zsadist materijalizirao odmah pokraj nje. »Idi,« zasiktao je. »Gubi se odavde.«

»Ali...«

»Ako želiš pomoći, idi tako da se ne moram brinuti o tome što se događa s tobom. *Idi*.«

Bella ga je još jedanput pogledala u lice i dematerijalizirala se.

Zsadist se približio kolibi. Zahvaljujući hladnom zraku učinak morfija još je malo oslabio. Kada se priljubio uz grubo istesan zid, izvadio je bodež i povirio kroz jedan od prozora. Unutra nije bilo ničeg, samo neki stari i jadni namještaj i računalo.

Preplavila ga je panika kao hladna kiša koja mu je ispirala krv.

A potom je začuo zvuk... tup udarac. Pa još jedan.

Otprilike dvadeset i pet metara niže nalazila se mala pomoćna građevina bez prozora. Dotrčao je do nje i djelić sekunde slušao. Potom je zamijenio nož Berettom i nogom razvalio vrata.

Prizor pred njim bio je prizor iz njegove vlastite prošlosti: mužjak lancima prikovan za stol, prebijen do krvi. Poremećeni psihopat koji stoji iznad žrtve.

Phury je podignuo izubijano lice. Krv mu je svjetlucala na natečenim usnicama i razbijenom nosu. *Degrad* s bokserom silovito se okrenuo i činilo se da je na trenutak zbunjen.

Zsadić je uperio pištolj u gada, ali ubojica se nalazio neposredno ispred Phuryja: bila je dovoljna i najmanja pogreška da se metak zabije u njegova brata blizanca. Z. je spustio cijev pištolja, pritisnuo obarač i pogodio *degrad* u nogu, razmrskavši mu pritom koljeno. Kopilan je zavrištao i pao na pod.

Z. se bacio na njega. Samo što se, kada je zgrabio živog mrtvaca, začuo još jedan prasak.

Z. je osjetio zasljepljujuću bol u ramenu. Znao je da je dobio pošten metak, ali u tom trenutku nije mogao razmišljati o tome. Usredotočio se na to da *degrad* otme pištolj, a jebator je to isto pokušavao sa Z.-ovim SIG-om. Hrvali su se na podu i pokušavali svladati jedan drugog unatoč krvi koja ih je oblijevala. Razmjenjivali su udarce, međusobno se grabili i udarali nogama. Oba su se pištolja izgubila u borbi.

Nakon otprilike četiri minute Z.-ova je snaga počela opasno brzo kopniti. Potom se našao na leđima, a *degrad* mu je sjedio na prsima. Z. ga je gurnuo želeći ga snagom volje zbaciti sa sebe, ali iako je njegov mozak izdao naredbu, ovaj su mu put udovi odbili poslušnost. Pogledao je svoje rame. Jako je krvario. Metak je sigurno pogodio arteriju. A morfij je samo pogoršavao stvari.

U zatišju borbe *degrad* je teško disao i trzao se, kao da ga je noga ubijala. »Tko si... uopće... ti?«

»Onaj... kojeg želiš«, odbrusio je Z. jednako teško dišući. *Sranje*... Morao se truditi da fokusira pogled. »Ja sam onaj... koji ju je... odveo.«

»Zašto... bih ti... vjerovao?«

»Gledao sam kako joj ožiljci... na trbuhu zacjeljuju. Dok ono što si urezao... na nju nije nestalo.«

Degrad se ukipio na mjestu.

Bio bi to izvrstan trenutak da se stekne prednost u borbi, ali Z. nije imao snage.

»Mrtva je«, šapnuo je ubojica.

»Ne.«

»Njezin portret...«

»Živa je. I zdrava. A ti je... nikada više nećeš pronaći.«

Ubojica je otvorio usta iz kojih se poput eksplozije proširio praiskonski krik gnjeva.

Usred sve te buke Z. se smirio. Odjednom više nije imao poteškoća s disanjem. A možda je potpuno prestao disati. Gledao je kako se ubojica kreće kao u usporenom filmu, vadi iz korica jedan od Z.-ovih crnih bodeža i objema ga rukama podiže iznad glave.

Z. je pažljivo pratio svoje misli jer je želio znati koja će mu biti posljednja. Pomislio je na Phuryja i poželio zaplakati jer nije bilo sumnje da mu brat blizanac neće još dugo poživjeti. *Bože*. Uvijek je uspijevao iznevjeriti tog mužjaka, zar ne...?

A onda je pomislio na Bellu. Suze su mu navrle na oči dok su mu glavom prolazile njezine slike... tako žive, tako jasne... sve dok se iznad *degradova* ramena nije prikazalo priviđenje nje same. Izgledala je tako stvarno, kao da uistinu stoji na pragu.

»Volim te«, šapnuo je dok mu se vlastiti bodež spuštao prema prsima.

»Davide«, začuo se njezin zapovjedni glas.

Cijelo se *degradovo* tijelo silovito okrenulo, a bodež je promijenio putanju tako da je završio u podnim daskama pokraj Z.-ove nadlaktice.

»Davide, dođi ovamo.«

Degrad je skočio na noge kada je Bella ispružila ruku prema njemu.

»Bila si mrtva«, rekao je *degrad* napukla glasa.

»Ne.«

»Otišao sam u tvoju kuću... Vidio sam portret. O, Bože...« *Degrad* je počeo plakati dok joj je šepao ususret ostavljajući za sobom trag crne krvi. »Mislio sam da sam te ubio.«

»Nisi. Dođi ovamo.«

Z. je očajnički pokušavao oblikovati riječi shrvan užasnom sumnjom da to što vidi nije

prividenje. Počeo je vikati, ali čulo se samo stenjanje. Potom se *degrad* našao u Bellinu zagrljaju i prepustio se suzama.

Z. je promatrao kako podiže ruku i usmjerava je prema ubojičinim leđima. U njoj je bio mali pištolj, onaj koji joj je dao prije nego što su otišli u njezinu kuću.

O, draga Djevo... Ne!

Bella je bila u stanju čudnovate smirenosti dok je sve više podizala pištolj. Polako pomičući ruku nastavila je mrmljati utješne riječi dok se cijev nije našla u razini Davidove glave. Nagnula se unatrag, a kada je on podignuo glavu da je pogleda u oči, namjestio je uho točno uz cijev pištolja.

»Volim te«, rekao je.

Povukla je obarač.

Eksplוזija joj je trznula i odbacila ruku pa je izgubila ravnotežu. Dok je zvuk blijedio začula je tup udarac i pogledala dolje. *Degrad* je ležao na boku i dalje trepćući očima. Očekivala je da će mu se glava rasprsnuti ili tako nešto, ali imao je samo urednu malu rupu na sljepoočnici.

Osjetila je snažnu mučninu, ali ju je ignorirala, prekoračila mu tijelo i uputila se prema Zsadistu.

O, Bože. Krvi je bilo posvuda.

»Bella...« Podignuo je ruke s tla, a usta su mu se polako pomicala.

Prekinula ga je posegnuvši za koricama na njegovim prsima i uzevši preostali bodež. »Moram ga pogoditi u prsnu kost, zar ne?«

Ah, dovraga. Glas joj je bio u jednako lošem stanju kao i tijelo. Nesiguran. Slab.

»Bježi... idi... odavde...«

»U srce, zar ne? Inače neće umrijeti. Zsadist, odgovori mi!«

Kada je klimnuo glavom, uputila se do *degrada* i nogom ga gurnula na leđa. Zurio je u nju i znala je da će je pogled njegovih očiju još godinama proganjati u noćnim morama. Zgrabivši nož objema rukama, podignula ga je iznad glave i zarila ga u njega. Otpor na koji je oštrica naišla izazvala je u njoj takvu mučninu da je skoro povratila, ali prasak i bljesak predstavljali su kakav-takav završetak drame.

Prepustila se sili teži i pala na pod, ali nije bilo vremena za više od dva udaha. Uputila se do Zsadista skidajući kaput i gornji dio trenirke. Omotala mu je vestu oko ramena, a zatim je skinula remen i stegnula ga oko debelog svežnja te ga pričvrstila da ostane na mjestu.

Cijelo se vrijeme Zsadist opirao i savjetovao joj da bježi, da ih ostavi.

»Zaveži«, rekla mu je i zagrizla vlastito zapešće. »Pij ili umri, tvoj izbor. Ali brzo se odluči jer moram provjeriti kako je Phury, a zatim vas moram odvesti odavde.«

Podignula je ruku prema njemu, ravno iznad njegovih usta. Njezina se krv nakupljala i curila s njegovih zatvorenih usnica.

»Gade jedan«, prošaptala je. »Zar me toliko mrziš...«

Podignuo je glavu i priljepio joj usnice o žilu. Bilo je dovoljno osjetiti hladnoću njegovih usta da spozna da je bio nadomak smrti. Isprva je pio sporo, a zatim sve gladnije. Proizvodio je tihe zvukove koji su bili potpuno u neskladu s njegovim velikim ratničkim tijelom. Zvučao je kao da mijauče, kao izgladnjela mačka nad zdjelicom mlijeka.

Kada je spustio glavu natrag na pod, zatvorio je oči od sitosti. Njezina mu se krv probijala tijelom. Gledala ga je kako diše otvorenih usta. Ali nije bilo vremena da zuri u njega. Potrčala je do Phuryja na drugom kraju drvarnice. Bio je u nesvijesti, prikovan lancima za stol i proketo krvav. Ali prsa su mu se podizala i spuštala.

Dovraga. Na čeličnim su lancima visjeli sigurnosni lokoti. Morat će ih izrezati nečime da bi ga oslobodila. Uputila se na lijevu stranu gdje se nalazio užasavajući izbor alata...

Tada je ugledala tijelo u kutu. Mlada ženka s kratkom plavom kosom.

Suze su joj navrle na oči i počele teći dok je provjeravala je li djevojka još na životu. Kada je bilo očito da je prešla u Sjenosvijet, Bella je otrla oči i prisilila se da se usredotoči. Morala je maknuti

preživjele odavde. Oni su joj bili prioritet. Nakon toga... neki od braće može se vratiti i...

O... Bože... o... Bože... o... Bože.

Drhteći i na rubu hysterije, podignula je ručnu motornu pilu, uključila je i na brzinu prerezala lance na Phuryju. Kada nije došao k sebi ni nakon sve te prodorne buke, ponovno ju je obuzeo strah.

Pogledala je Zsadista koji je uspio podignuti gornji dio tijela s poda.

»Otići ću po kamionet pokraj kolibe«, rekla je. »Ostani ovdje i štedi snagu. Moraš mi pomoći da prenesem Phuryja. U nesvijesti je. A djevojka...« Grlo joj se stegnulo. »Morat ćemo je ostaviti...«

Bella je preko snijega otrčala do kolibe očajnički se nadajući da će pronaći ključeve kamioneta i svim se silama trudeći ne razmišljati o tome što će biti ako ih ne pronađe.

Blažena Djevo, nalazili su se na kuki pokraj vrata. Zgrabila ih je, trčeći se uputila do kamioneta F-150, pokrenula prokleti automobil i nagazila na gas da ga odveze do drvarnice. Izvela je oštro skretanje na skliskom snijegu i parkirala ga tako da je stražnji dio bio okrenut prema ulazu.

Upravo je izlazila s vozačeve strane automobila kada je vidjela Zsadista kako tetura kao pijanac između dovratnika. Nosio je Phuryja u rukama i bilo je očito da neće dugo izdržati pod tim teretom. Otvorila je vratašca na utovarnom dijelu i njih su dvojica upali unutra u masi zapetljanih udova i krvi. Nogama im je pogurala tijela, a zatim je skočila na kamionet i povukla ih još više unutra držeći ih za remenje.

Kada su se dovoljno uvukli, prebacila je jednu nogu preko ruba kamioneta i skočila na tlo. S treskom je zatvorila vratašca i susrela Zsadistov pogled.

»Bella.« Glas mu je bio samo šapat, tek micanje usnica popraćeno uzdahom punim tuge. »Ne želim to za tebe. Svu tu... ružnoću.«

Okrenula se od njega. Koji trenutak kasnije nagazila je po gasu.

Jednotračna cesta koja je vodila od kolibe bila je njezina jedina opcija i molila se da putem nikoga ne susretne. Kada je stigla na cestu 22, izrekla je molitvu zahvale Čuvardjevi i uputila se prema Haversovoj klinici što je brže mogla.

Nagnula je retrovizor i pogledala prema utovarnom prostoru kamioneta. Mora da je ondje ledeno, ali nije se usuđivala usporiti.

Možda će im hladan vjetar obojici usporiti gubitak krvi.

O... Bože.

Phury je bio svjestan šibanja ledenog vjetra po goljoj koži i ćelavoj glavi. Zastenjao je i stisnuo se u klupko. Zaboga, bilo mu je hladno. Je li to bilo potrebno proći da bi se prešlo u Sjenosvijet? Onda hvala Djevi što se to događa samo jedanput.

Nešto se pomaknulo prema njemu. Ruke... ruke su se obavijale oko njega, ruke koje su ga približile nekakvoj toplini. Drhteći se prepustio onom, tko god to bio, tko ga je grlio tako nježno.

Kakva je to bila buka? Blizu njegova uha... zvuk koji nije bio urlik vjetra.

Pjevanje. Netko mu je pjevao.

Phury se nasmiješio. Kako savršeno. Anđeli koji su ga vodili u Sjenosvijet uistinu su imali prekrasne glasove.

Pomislio je na Zsadista i usporedio predivnu melodiju koju je sada čuo s onima koje je slušao u stvarnom životu.

Da, ispada da je Zsadist imao glas kao anđeo. Uistinu jest.

Dvadeset treće poglavlje

Kada se Zsadist probudio, prvi mu je poriv bio da sjedne. *Prokleta loša ideja.* Rame mu se pobunilo i prostrijelilo ga tako intenzivnom boli da se ponovno onesvijestio.

Druga runda.

Kada se ovaj put probudio, barem je znao što ne smije činiti. Polako je okrenuo glavu umjesto

da se pokuša uspraviti. Gdje se dovraga nalazi? Mjesto je izgledalo kao nešto između gostinjske i bolničke sobe... Havers. Bio je u Haversovoj klinici.

A netko je sjedio u sjeni na drugoj strani nepoznate sobe.

»Bella?« prokreštao je.

»Žao mi je.« Butch se nagnuo naprijed prema svjetlu. »To sam samo ja.«

»Gdje je ona?« Čovječe, kako mu je glas bio hrapav. »Je li dobro?«

»Dobro je.«

»Gdje... gdje je?«

»Ona... ovaj, odlazi iz grada, Z. Zapravo, mislim da je već otišla.«

Zsadist je sklopio oči. Nakratko je razmotrio prednosti ponovnog padanja u nesvijest.

No nije je mogao kriviti zato što je odlučila otići. Zaboga, što joj se sve događalo. A da se ne spominje da je ubila onog *degrada*. Bilo je bolje da se makne daleko od Caldwellla.

Iako ga je sve boljelo od gubitka.

Nakašljao se. »Phury? Je li...«

»U susjednoj sobi. Izubijan, ali u redu je. Vas dvojica niste bili pri sebi nekoliko dana.«

»Tohr?«

»Nitko nema pojma gdje je. Kao da je nestao.« Murjak je to izrekao u jednom dahu. »John bi trebao ostati u kući, ali ne možemo ga izvući iz centra za obuku. Spava u Tohrovu uredu. Zanima li te još nešto?« Kada je Z. odmahnuo glavom, murjak je ustao. »Sad ću te ostaviti samog. Samo sam pretpostavljao da ćeš se bolje osjećati ako znaš kako stvari stoje.«

»Hvala... Butch.«

Murjakove su oči bljesnule kada je čuo svoje ime, zbog čega je Z. shvatio da mu se nikada prije nije njime obratio.

»Naravno«, rekao je čovjek. »Nema problema.«

Kada su se vrata zatvorila, Zsadist je ustao. Dok mu se u glavi vrtjelo, počupao je elektrode s prsa i kažiprsta. Oglasili su se alarmi pa ih je utišao prevrnivši postolje s uređajima pokraj kreveta. Monitori su se iskopčali dok su padali na pod, a zatim su utihnuli.

Iščupao je kateter uz grimasu, a zatim pogledao u infuziju koja mu je bila spojena na podlakticu. Upravo se spremao iščupati je iz vene, ali onda je ipak zaključio da bi bilo pametnije to ne učiniti. Tko zna što su pumpali u njega. Možda mu je to bilo potrebno.

Ustao je i imao je osjećaj da mu je tijelo kao vreća napunjena stiroporom, potpuno mlitavo ispod kože. No postolje infuzije dobro je poslužilo kao hodalica pa se uputio u hodnik. Kada je krenuo prema sobi pokraj svoje, dotrčale su sestre iz svih smjerova. Ignorirao ih je i otvorio prva vrata do kojih je došao.

Phury je ležao na ogromnom krevetu, a na njega je bilo priključeno toliko žica da je izgledao kao telefonska centrala.

Mušjak je okrenuo glavu. »Z... što radiš na nogama?«

»Dajem medicinskom osoblju priliku da malo trenira.« Zatvorio je vrata i teturavo krenuo preko sobe prema krevetu. »Zapravo su prilično brzi.«

»Ne bi smio...«

»Začepi i pomakni se.«

Phury je izgledao vraški iznenađeno, ali se pomaknuo na kraj kreveta dok je Z. spuštao svoje iscrpljeno tijelo na madrac. Kada se naslonio na jastuke, obojica su ispustila identične uzdahe.

Z. je protrljao oči. »Ružan si bez sve one kose, znaš.«

»Znači li to da ćeš ti svoju pustiti?«

»Ma ne. Moji dani na tronu ljepote stvar su prošlosti.«

Phury se zasmijuljio. Zatim je uslijedila duga tišina.

U tišini koja je uslijedila Zsadist se prisjećao kako je bilo ući u drvarnicu onog *degrada* i ugledati Phuryja onako zavezanog za stol, bez kose i premlaćena lica. Svjedočiti boli svog brata

blizanca bila je... agonija.

Z. se nakašljao da pročisti grlo. »Nisam te smio onako iskorištavati.«

Krevet se zaljuljao kao da je Phury naglo okrenuo glavu. »Što?«

»Kada sam želio... osjetiti bol. Nisam te smio prisiljavati da me mlatiš.«

Nije bilo odgovora pa se Z. okrenuo da ga pogleda i vidio je kako je Phury pokrio oči rukama.

»To je bilo okrutno od mene«, rekao je Z. u polumrak pun napetosti koji se protezao između

njih.

»Mrzio sam ti to raditi.«

»Znam i znao sam to kada sam te prisiljavao da me udaraš do krvi. Najgore je bilo što sam se hranio na tvojoj patnji. Nikad to više neću tražiti od tebe.«

Phuryjeva su se gola prsa podizala i spuštala. »Bolje da budem ja nego netko drugi. Stoga, kada ti bude potrebno, reci mi. Napraviti ću to.«

»Zaboga, Phury...«

»Što? To je jedini način na koji mi dopuštaš da se brinem za tebe. Jedini način na koji mi dopuštaš da te dotaknem.«

Sada je Z. podlakticom prekrpio oči u kojima ga je peklo. Morao se nakašljati nekoliko puta prije nego što je progovorio. »Gle, ne moraš me više spašavati, brate. U redu? To je sad gotovo. Završeno. Vrijeme je da me pustiš.«

Nije bilo odgovora. Pa je Z. ponovno pogledao brata — upravo kada je Phuryju suza kliznula niz obraz.

»Ah... jebi ga«, promrmljao je Z.

»Da. Baš.« Još je jedna suza kliznula iz Phuryjeva oka. »Prokletstvo. Curim.«

»Dobro, pripremi se.«

Phury je protrljao lice dlanovima. »Zašto?«

»Zato što... mislim da ću te pokušati zagrliti.«

Phury je naglo spustio ruke i pogledao prema njemu s apsurdnim izrazom na licu.

Osjećajući se kao potpuno govno, Z. se pomaknuo prema svom bratu blizancu. »Podigni glavu, dovraga.« Phury je izvio vrat. Z. je gurnuo ruku kroz otvor. Obojica su se ukipila u neprirodnom položaju. »Znaš, ovo je bilo puno lakše dok si bio u nesvijesti u onom kamionetu.«

»To si bio ti?«

»A misliš da je bio Djed Mraz ili takvo sranje?«

Z. se počeo kostriješiti. *Bože...* Zbilja se osjećao izloženo. Kog vruga radi?

»Mislio sam da si anđeo«, rekao je Phury tiho kada je položio glavu natrag na Z.-ovu ruku.

»Kada si mi pjevao, mislio sam da me pratiš u Sjenosvijet.«

»Ja nisam anđeo.« Podignuo je ruku i prešao njome preko Phuryjeva obraza brišući vlažne tragove s njega. Zatim je vrhovima prstiju zatvorio mužjakove kapke.

»Umoran sam«, promrmljao je Phury. »Tako... umoran.«

Z. je zurio u lice svog brata blizanca. Činilo mu se kao da ga prvi put vidi. Modrice su već blijedjele, otekline splašnjavale, a nepravilni rez koji je sam napravio nestajao. Ono što se vidjelo bile su bore od iscrpljenosti i napetosti, a to nije bilo puno bolje.

»Umoran si već stoljećima, Phury. Vrijeme je da me pustiš.«

»Mislim da ne mogu.«

Zsadist je duboko je udahnuo. »One noći kada su me odveli od obitelji... Ne, ne gledaj me. To mi je previše... blizu. Ne mogu disati kada to napraviš... Zaboga, samo zatvori oči, u redu?« Z. se još nekoliko puta zakašljao. Bili su to kratki eksplozivni zvukovi koji su bili jedini razlog zbog kojeg je mogao govoriti kroz stegnuto grlo. »Te noći, nisi bio ti kriv što nisu tebe ugrabili. I ne možeš ispraviti činjenicu da si ti imao sreće, a ja nisam. Želim da se prestaneš brinuti o meni.«

Phury je drhtavo izdahnuo. »Možeš li... možeš li zamisliti kako sam se osjećao kada sam te ugledao u onoj ćeliji, golog i okovanog i... znajući što ti je ona ženka tako dugo radila?«

»Phury...«

»Znam sve, Z. Znam sve što ti se dogodilo. Čuo sam od drugih mužjaka koji... su bili tamo. Prije nego što sam znao da govore o tebi, čuo sam priče.«

Zsadist je progutao knedlu iako mu je postalo mučno. »Uvijek sam se nadao da ne znaš. Molio sam se da ti...«

»Zato moraš razumjeti zašto svaki dan umirem zbog tebe. Tvoja je bol moja.«

»Ne, nije. Zakuni mi se da ćeš prestati s tim.«

»Ne mogu.«

Z. je zatvorio oči. Dok su tako ležali zajedno, želio je moliti za oprost zbog svih usranih stvari koje je napravio otkad ga je Phury oslobodio... i želio je vikati na svog brata blizanca jer je bio takav prokleti heroj. Ali ponajviše je želio vratiti Phuryju sve one potraćene godine. Taj je mužjak zavrijedio puno više od onoga što je dobio u životu.

»E pa, onda mi ne ostavljaš alternativu.«

Phuryjeva se glava trznula na Z.-ovoj ruci. »Ako se ubiješ...«

»Pretpostavljam da bi bilo bolje da se potrudim da ti ne dajem toliko razloga za brigu.«

Z. je osjetio kako se cijelo Phuryjevo tijelo opustilo. »O... Bože.«

»No ne znam kako će to ispasti. Moji instinkti... izoštrjeni su od gnjeva, znaš. Vjerojatno ću uvijek imati kratak fitilj.«

»O, Bože...«

»Ali znaš, možda bih mogao poraditi na tome. Ili tako nešto. K vragu, ne znam. Vjerojatno ne.«

»O... Bože. Ja ću ti pomoći. Kako god znam.«

Z. je odmahnuo glavom. »Ne. Ne želim pomoć. Moram to sam napraviti.«

Nakratko su zašutjeli. »Ruka mi je utrnula«, rekao je Z. Phury je podignuo glavu, a Zsadist je izvukao ruku, ali nije se odmaknuo.

Neposredno prije odlaska Bella se uputila u sobu u koju su smjestili Zsadista. Danima je odgađala odlazak govoreći samoj sebi da to nije zbog toga što čeka da on dođe svijesti. Bila je to laž.

Vrata su bila lagano odškrinuta pa je pokucala o dovratnik. Pitala se što bi rekao da jednostavno uđe unutra. Vjerojatno ništa.

»Uđite«, čuo se ženski glas.

Bella je ušla u sobu. Krevet je bio prazan, a razbijena oprema za nadzor pacijenata ležala je postrance kao da je mrtva. Sestra je skupljala komade opreme s poda i stavljala ih u kantu za smeće. Očito je Zsadist bio na nogama.

Sestra se osmjehnula. »Tražite ga? U susjednoj je sobi sa svojim bratom.«

»Hvala.«

Bella se uputila niz hodnik do sljedeće sobe i tiho pokucala. Kada nije dobila odgovor, ušla je unutra.

Njih su dvojica ležala leđima okrenuti jedan drugom i tako međusobno stisnuti da je izgledalo kao da su im kralježnice srasle zajedno. Ruke i noge bile su im sklupčane u identičnom položaju, a brade pritisnute o prsa. Zamislila ih je u majčinoj utrobi u tom položaju, kako se zajedno odmaraju, nesvjесni svih užasa koji su očekivali vani.

Bilo je čudno pomisliti da je njezina krv u obojici. To je bila njezina jedina ostavština njima dvojici, jedino što je ostavljala za sobom.

Bez upozorenja Zsadist je otvorio oči. Žučkastožlaćani sjaj bio je takvo iznenađenje da je poskočila.

»Bella...« Ispružio je ruku prema njoj. »Bella...«

Napravila je korak unatrag. »Došla sam se pozdraviti.«

Kada je spustio ruku, morala je odvratiti pogled.

»Kamo ideš?« upitao je. »Na neko sigurno mjesto?«

»Da.« Odlučila je otići niz obalu, u Charleston u Južnoj Karolini, daljnjoj rodbini koja ju je sa

zadovoljstvom pristala primiti. »To će biti novi početak za mene. Novi život.«

»Dobro. To je dobro.«

Zatvorila je oči. Samo jedanput... samo jedanput željela je čuti bilo kakvo žaljenje u njegovu glasu zbog toga što odlazi. A opet, budući da je to bio njihov posljednji rastanak, barem više neće biti razočaranja.

»Bila si tako hrabra«, rekao je. »Dugujem ti svoj život. I njegov. Tako si hrabra.«

Vraga je hrabra. Samo što se nije potpuno slomila. »Nadam se da ćete ti i Phury brzo ozdraviti. Da, nadam se...«

Usljedi je duga tišina. Potom je posljednji put pogledala Zsadistovo lice. Znala je da, čak i ako se ikad združi s nekim, nijedan mužjak nikada neće zauzeti njegovo mjesto.

I bez obzira na to koliko je to neromantično zvučalo, bilo je to čisto sranje. Naravno da je trebala nadvladati gubitak i sve to. Ali voljela ga je, a na kraju neće biti s njim, zbog čega je samo željela leći u krevet, isključiti svjetla i jednostavno tako ležati. Otprilike jedno stoljeće.

»Želim da znaš nešto«, rekla je. »Rekao si mi da ću se jednog dana probuditi i požaliti što sam bila s tobom. E pa, požalila sam. Ali ne zbog onoga što bi *glimera* rekla.« Prekrižila je ruke na prsima. »Nakon što me visoko društvo jedanput opeklo, više se ne bojim aristokracije i s ponosom bih... stala uz tebe. Ali da, žao mi je što sam bila s tobom.«

Zato što je napustiti ga značilo pretrpjeti strašan udarac. Gori od svega što je prošla s onim *degradom*.

Sve u svemu, bilo bi bolje da nije znala što propušta.

Bez ijedne riječi okrenula se i napustila sobu.

Dok se zora šuljala nad krajolikom, Butch je ušao u Rupu, skinuo kaput i sjeo na kožni kauč. SportsCenter se prikazivao s isključenim zvukom. *Late Registration* Kanye Westa čuo se sa svih zvučnika.

V. se pojavio na kuhinjskim vratima. Očito se tek vratio nakon cijele noći borbe: bio je bez košulje, s modricom na oku i još uvijek odjeven u kožnu odjeću i vojničke čizme.

»Kako si?« upitao je Butch gledajući kako se na cimerovu ramenu pojavljuje još jedna modrica.

»Ništa gore od tebe. Izgledaš kao da te netko pregazio, murjače.«

»Uistinu.« Naslonio je glavu. Paziti na Z.-a činilo se kao nešto što mora napraviti dok ostala braća obavljaju svoj posao. Ali bio je iscrpljen, iako je samo sjedio u stolici tri dana zaredom.

»Imam nešto što će te razvedriti. Evo.«

Butch je zatresao glavom kada mu se pred licem pojavila čaša vina. »Znaš da ne pijem crno vino.«

»Probaj.«

»Ne, treba mi tuš, a onda nešto malo konkretnije.« Butch je položio ruke na koljena i počeo ustajati.

Vishous mu je stao na put. »Potrebno ti je ovo. Vjeruj mi.«

Butch je ponovno spustio dupe na kauč i uzeo čašu. Ponjušio je vino. Malo otpio. »Nije loše. Malo je gusto, ali nije loše. Je li to merlot?«

»Baš i ne.«

Zabacio je glavu i progutao veliki gutljaj. Vino je bilo snažno, peklo ga je na putu u želudac i od njega mu se lagano zavrtjelo u glavi. Zbog čega se zapitao kada je zadnji put jeo.

Dok je ispijao zadnji gutljaj, namrštio se. Vishous ga je previše pažljivo promatrao.

»V.? Nešto nije u redu?« Stavio je čašu na stol i podignuo obrvu.

»Ne... ne, sve je u redu. Odsad će sve biti dobro.«

Butch se prisjetio da mu je cimer imao problema u zadnje vrijeme. »Čuj, htio sam te pitati za tvoje vizije. I dalje ne vidiš ništa?«

»Pa, imao sam jednu prije nekih deset minuta. Tako da su se možda vratile.«

»To bi bilo dobro. Nije mi drago kada si sav u komi.«

»Ti si u redu, murjače. Znaš to?« Vishous se nasmiješio i provukao ruku kroz kosu. Kada je spustio ruku, Butch mu je ugledao zapešće. S unutrašnje strane nalazila se svježa crvena porezotina. Kao da je stara tek nekoliko minuta.

Butch je pogledao vinsku čašu. Užasna sumnja natjerala ga je da ponovno pogleda cimerovo mjesto za hranjenje.

»Isuse Bože. V., što si učinio?« Skočio je na noge upravo u trenutku kada je osjetio prvi grč u želucu. »O, Bože... Vishous.«

Potrčao je prema zahodu želeći povratiti, ali nije stigao tako daleko. Čim je uletio u svoju sobu, V. ga je zgrabio straga, zbog čega su pali na krevet. Kada mu se počelo dizati u grlu, Vishous ga je okrenuo na leđa i korijenom dlana pritisnuo Butchevu bradu te mu tako zatvorio usta.

»Nemoj se opirati«, rekao je V. grubo. »Nemoj povratiti. Ne smiješ povratiti.«

Butchu se dizao želudac i počeo se gušiti od sranja koje mu je izlazilo na grlo. U panici, osjećajući mučninu i nedostatak zraka odupro se o teško tijelo koje ga je zajahalo i uspio je zbaciti Vishousa na bok. Ali prije nego što se uspio osloboditi, V. ga je zgrabio straga i ponovno mu silom zatvorio čeljust.

»Nemoj... povratiti«, zastenjao je V. dok su se borili na krevetu.

Butch je osjećao kako mu se snažna noga obavija oko bedara i onemogućuje mu kretanje. Hrvački je pokret upalio. Nije se mogao pomaknuti. Ipak se nije prestao odupirati.

Grčevi i mučnina pojačali su se do te mjere da je pomislio da će mu oči iskočiti. A onda je osjetio eksploziju u želucu i cijelim su mu se tijelom proširile iskrice... iskrice koje su izazvale osjećaj peckanja... a zatim i zujanja. Umirio se i prestao boriti dok je upijao osjećaje.

V. je popustio stisak i maknuo dlan iako je i dalje jednu ruku držao oko Butchevih prsa. »Tako je... Samo diši dok ne prođe. Dobro ti ide.«

Zujanje se pojačavalo, pretvaralo u nešto donekle slično seksu, a opet drugačije... Ne, to definitivno nije bilo ništa erotično, ali njegovo tijelo nije znalo razliku. Ukrutio mu se, a erekcija mu pritiskala hlače. Tijelo mu je odjednom preplavila divlja vrućina. Izvio je leđa, a iz usta mu se začulo stenjanje.

»To je dobro«, rekao mu je V. na uho. »Nemoj se odupirati. Neka te preplavi cijelog.«

Butchevi su se bokovi ljuljali u vlastitom ritmu i ponovno je zastenjao. Bio je vreo kao središte sunca, koža mu je bila hiperosjetljiva i ništa nije vidio... A onda se režanje u želucu pomaknulo na srce. U trenu su mu se sve žile zapalile kao da je u njima benzin, a cijela mu je unutrašnjost postala niz požara koji su gorjeli sve jačim plamenom. Znoj je tekao s njega dok mu se tijelo vrtjelo i trzalo. Zabacio je glavu natrag na Vishousovo rame. S usta mu se oteo hrapavi šapat.

»Umrijet... ću.«

V.-ov glas bio je uz njega, kao nekakav vodič. »Moraš ostati priseban, stari. Samo diši. Neće dugo trajati.«

Upravo u trenutku kada je Butch mislio da ne može izdržati ni trenutak više u tom paklu, preplavio ga je orgazam nalik na nalet teretnog kamiona. Kada je počeo svršavati, Vishous ga je držao u zagrljaju tijekom orgazmičkih grčeva i govorio mu na starom jeziku. A onda je sve bilo gotovo. Oluja je prošla.

Teško dišući i slab Butch je drhtao nakon svega, a V. je sišao s kreveta i pokrio ga dekom.

»Zašto...« rekao je Butch polupijanim glasom. »Zašto, V.?«

Ugledao je Vishousovo lice pred svojim. Oba bratova dijamantna oka sjala su... dok se jedno odjednom nije zacrnilo. Zjenica se toliko proširila da su se šarenica i bjeloočnica pretvorile u crnu rupu.

»Što se tiče toga *zašto*... Ne znam. Ali vidio sam da moraš piti od mene. Ili to ili bi završio u grobu.« V. je pružio ruku i zagladio Butchevu kosu prema natrag. »Spavaj. Do navečer ćeš biti dobro jer si preživio.«

»To me je moglo... ubiti?« A ne. Pa i mislio je da će umrijeti.

»Ne bih ti to dao da nisam bio siguran da ćeš preživjeti. Sad zatvori oči. Opusti se, dobro?«

Vishous je krenuo van, ali je stao na vratima.

Kada se brat osvrnuo, Butch je osjetio nešto jako neobično... vezu koja ih spaja, nešto opipljivije od zraka koji im je razdvajao tijela. Stvorenu u ognju u kojem je upravo bio, duboku kao krv u njegovim žilama... čudesnu povezanost.

Moj brat, pomislio je Butch.

»Neću dopustiti da ti se išta dogodi, murjače.«

I Butch je znao da je to potpuna istina, iako mu zbilja nije bilo drago što je uhvaćen na prepad. A opet, da je znao što je u čaši, nikada ne bi progutao to sranje. Nema jebene šanse.

»Što sam sad?« tiho je upitao.

»Isto što i prije. I dalje si čovjek.«

Butch je ispuštao uzdah olakšanja. »Slušaj, stari, učini mi uslugu. Upozori me prije nego što opet izvedeš nešto slično. Radije bih da mogu birati.« Zatim se lagano nasmiješio. »A i dalje nismo par.«

V. se kratko nasmijao. »Spavaj, cimeru. Poslije me možeš srediti zbog ovog.«

»Hoću.«

Kada su bratova široka leđa nestala u hodniku, Butch je sklopio oči.

Još uvijek je samo čovjek... samo... čovjek.

Usnuo je snom pravednika.

Dvadeset četvrto poglavlje

Sljedeće je večeri Zsadić navukao par čistih kožnih hlača. Bio je ukočen, no osjećao se nevjerovatno snažnim, a znao je da je to zato što ga Bellina krv još uvijek hrani, daje mu punu snagu, čini ga cijelim.

Nakašljao se dok je zakopčavao patentni zatvarač, trudeći se ne plakati zbog nje kao neki slabić. »Hvala ti što si mi donio odjeću, murjače.«

Butch je klimnuo glavom. »Nema problema. Hoćeš li pokušati odlepršati kući? Imam Escalade ako nisi baš za to.«

Z. je navukao crnu dolčevitu preko glave, ugurao noge u vojničke čizme... i zastao.

»Z.? Z., stari?«

Pogledao je murjaka. Nekoliko puta trepnuo. »Oprosti, što?«

»Hoćeš se povesti sa mnom?«

Z. se usredotočio na Butcha prvi put otkada je ovaj ušao u sobu nekih deset minuta prije.

Upravo je htio odgovoriti na čovjekovo pitanje kada su mu proradili instinkti. Nagnuo je glavu u stranu i onjušio zrak. Zagledao se u čovjeka. *Koga vraga...?*

»Murjače, gdje si bio otkad smo se zadnji put vidjeli?«

»Nigdje.«

»Drugačije mirišeš.«

Butch se zacrvnio. »Novi losion poslije brijanja.«

»Ne. Ne, nije u tome...«

»Dakle, želiš li da te povezem?« Butcheve su smeđe oči otvrdnule, kao da ne namjerava više reći ni riječi o toj temi.

Z. je slegnuo ramenima. »Okej, može. Ajmo po Phuryja. Obojica ćemo s tobom.«

Petnaest minuta poslije krenuli su iz klinike. Na putu do kuće Z. je sjedio na stražnjem sjedalu Escaladea i promatrao zimski krajolik koji je promicao pokraj njih. Ponovno je sniježilo, a pahuljice su vodoravno udarale o terenac koji je jurio niz cestu 22. Čuo je kako Phury i Butch tiho razgovaraju na prednjim sjedalima, no zvučali su kao da su vrlo, vrlo daleko. Zapravo, sve je tako djelovalo... Izvan fokusa, izvan konteksta...

»Dome, slatki dome, gospodo«, rekao je Butch kada su se uvezli u dvorište kompleksa.
Isuse. Već su stigli?

Sva su trojica izašla iz automobila i uputila se prema velikoj kući, a svjež im je snijeg škripao pod čizmama. Čim su ušli u predvorje, ženke iz kuće pohrlile su prema njima. Ili točnije, pohrlile su prema Phuryju. Mary i Beth bacile su se bratu u zagrljaj, a njihovi su glasovi odjekivali u krasnom zboru dobrodošlice.

Dok je Phury grlio ženke, Z. je odstupio u sjenu. Potajno ih je promatrao pitajući se kakav bi osjećaj bio naći se u tom čvoru udova i priželjkujući da i njega negdje čeka dom i dobrodošlica.

Nastupila je neugodna stanka kada su Mary i Beth bacile pogled prema njemu iz Phuryjeva zagrljaja. Ženke su brzo odvratile pogled, izbjegavajući ga pogledati u oči.

»Wrath je gore«, rekla je Beth, »i čeka vas s ostalom braćom.«

»Ima li što novo o Tohru?« upitao je Phury.

»Ne, i to nas sve ubija. Uključujući Johna.«

»Poslije ću navratiti do malog.«

Mary i Beth još su jedanput stisnule Phuryja, a zatim su se on i Butch uputili prema stubištu. Z. ih je slijedio.

»Zsadist?«

Pogledao je preko ramena kada je začuo Bethin glas. Stajala je ruku prekrizanih na prsima, a Mary je bila odmah pokraj nje, jednako napetog izraza lica.

»Drago nam je što si se vratio«, rekla je kraljica.

Z. se namrštio, znajući da to ne može biti istina. Nije mogao zamisliti da im se sviđa što je u blizini.

Javila se Mary. »Zapalila sam svijeću za tebe. Molila sam se da se sretno vratiš kući.«

Svijeću... Zapalila je svijeću za njega? Samo za njega? Dok mu je crvenilo oblijevalo lice, posramio se što mu taj izraz ljubavnosti toliko znači.

»Hvala ti.« Poklonio im se i jurnuo uza stube, siguran da mu je lice boje rubina. *Isuse*... Možda će s vremenom postati bolji sa svim tim stvaranjem veza. Jednog dana.

No kada je ušao u Wrathovu radnu sobu i na sebi osjetio poglede Bratstva, pomislio je: *Možda i ne*. Nije mogao podnijeti to proučavanje; bilo mu je to previše dok se osjećao tako ranjivo. Ruke su mu počele drhtati, pa ih je gurnuo u džepove i uputio se u svoj uobičajeni kut, daleko od ostalih.

»Ne želim da itko večeras izlazi u borbu«, objavio je Wrath. »Trenutno svi imamo previše toga na pameti da bismo bili učinkoviti. I želim da se svi vratite u kuću do četiri ujutro. Čim svane, započeti ćemo cjelodnevno žalovanje za Wellsie, pa želim da do tada budete nahranjeni i napojeni. Što se tiče njezina sjenosvjetskog obreda, to ne možemo obaviti bez Tohra, pa ćemo to staviti na čekanje.«

»Ne mogu vjerovati da nitko ne zna kamo je otišao«, rekao je Phury.

Vishous je pripalio rukom motanu cigaru. »Ja svake večeri odlazim u njegovu kuću, no još uvijek nema ni traga ni glasa od njega. *Slugani* ga nisu vidjeli niti im se javio. Ostavio je bodeže. Oružje. Odjeću. Automobile. Mogao bi biti bilo gdje.«

»A što je s obukom?« upitao je Phury. »Hoćemo li nastaviti?«

Wrath je odmahnuo glavom. »Volio bih, no nema nas dovoljno, a ne želim vas preforsirati. Osobito s obzirom na to da će vam trebati vremena za oporavak...«

»Mogu ja pomoći«, prekinuo ga je Z.

Sve su se glave okrenule u njegovu smjeru. Nevjerica na njihovim licima bila bi razlog za smijeh da ga nije toliko zapekla.

Nakašljao se. »Mislim, Phury bi bio glavni i on bi trebao raditi sva sranja u učionici jer ja ne znam čitati. No dobar sam s noževima, znate. I šakama. Pištoljima. Eksplozivima. Mogao bih pomoći s tjelesnom obukom i oružjem.« Budući da nije bilo odgovora, spustio je pogled. »No da, ili ne moram. U redu je. Kako hoćete.«

Od tišine koja je uslijedila postao je opako živčan. Premještao se s noge na nogu. Pogledavao

prema vratima.

K vragu, pomislio je. Trebao je držati jezik za zubima.

»Mislim da bi to bilo jako dobro«, polako je rekao Wrath. »No jesi li siguran da bi te to zanimalo?«

Z. je slegnuo ramenima. »Mogu pokušati.«

Još tišine. »Dobro... Onda će biti tako. I hvala ti što si ponudio.«

»Naravno. Ehm... Nema problema.«

Kada su se pola sata poslije razišli, Z. je prvi izašao iz radne sobe. Nije želio razgovarati s braćom o svojem dobrovoljnom javljanju ni o svojim osjećajima. Znao je da ih sve zanima što se s njime događa i da vjerojatno na njemu traže tragove otkupljenja ili takvog nekog sranja.

Vratio se u svoju sobu da bi se naoružao. Čekao ga je težak zadatak, dugačak i težak, i želio ga se što prije riješiti.

No kada se uputio prema pretincu za oružje u ormaru, pogled mu je zapeo za crni satenski ogrtač koji je Bella tako često nosila. Prije mnogo ga je dana bacio u smeće u kupaonici, no Fritz ga je očito izvadio i vratio na mjesto. Z. se nagnuo i dodirnuo ga, a zatim ga skinuo s vješalice, prebacio preko ruke i pomilovao glatku tkaninu. Prinio ga je nosu i duboko udahnuo, osjećajući i Bellin miris i miris svoje veze s njom.

Upravo je htio vratiti ogrtač na mjesto kada je ugledao kako je nešto bljesnulo padajući na pod. Prignuo se. Bellina ogrlica. Zaboravljena.

Neko je vrijeme premetao krhki lančić po prstima i promatrao prelijevanje dijamanta, a zatim ga je stavio oko vrata i izvadio oružje. Kada se vratio u sobu, namjeravao je odmah otići, no pogled mu je zapeo za Gospodaričinu lubanju pokraj slamnjače.

Prešao je preko sobe, kleknuo pred nju i zagledao se u očne duplje.

Trenutak poslije otišao je u kupaonicu, dohvatio ručnik i vratio se do lubanje. Zamotao ju je u debelu tkaninu, uzeo je u ruke i brzo krenuo van, žustro hodajući a zatim trčeći niz hodnik s kipovima. Spustio se velikim stubištem u prizemlje, projurio kroz blagovaonicu i smočnicu, a zatim kroz kuhinju.

Stube koje su vodile u podrum bile su u stražnjem dijelu. Nije upalio svjetlo kada je krenuo niz njih. Dok se spuštao, urlik staromodne peći na ugljen koja je grijala veliku kuću postajao je glasniji.

Dok se približavao velikoj željeznoj zvijeri, osjećao je kako ga grije, kao da je živa i uspaljena. Sagnuo se i pogledao kroz stakleni prozorčić. Narančasti plamen lizao je i žvakao ugljen koji je dobio, uvijek gladan za još hrane. Otkvačio je zasun, otvorio vrata i osjetio šamar topline. Bez oklijevanja je ubacio lubanju i ručnik u peć.

Nije se zadržavao da je promatra kako gori, samo se okrenuo i uputio natrag u kuću.

Kada je stigao do predvorja, zastao je, a zatim se uputio na kat. Na vrhu stubišta skrenuo je desno, uputio se niz hodnik i pokucao na jedna od vrata.

Otvorio je Rhage, s ručnikom oko struka. Djelovao je iznenađeno kada je vidio tko je. »Hej, brate.«

»Mogu li načas razgovarati s Mary?«

Hollywood se namrštio, no rekao je preko ramena: »Mary, Z. želi razgovarati s tobom.«

Mary je prišla vratima skupljajući revere svilenog ogrtača i vezujući ga opasacem. »Bok.«

»Imaš li nešto protiv da razgovaramo sami?« rekao je Z. bacivši pogled na Rhagea.

Dok su se bratove obrve skupljale, Z. je pomislio: *Da, vezani mužjaci ne vole da im ženke budu same s bilo kim drugim. Osobito ne s njim.*

Protrljao je glavu. »Bit ćemo ovdje u hodniku. Neće dugo trajati.«

Mary je stala između njih i lagano gurnula *helrena* natrag u sobu. »U redu je, Rhage. Idi pripremi kadu do kraja.«

Rhageove su oči bljesnule bijelom svjetlošću kada se njegova zvijer javila s vlastitom vezivnom reakcijom. Uslijedila je bremenita stanka, a onda je Mary primila čvrst poljubac u vrat i vrata su se zatvorila.

»O čemu je riječ?« upitala je. Z. je njušio strah koji je osjećala pred njim, no gledala ga je ravno u oči.

Uvijek mu se sviđala, pomislio je. »Čuo sam da si poučavala autističnu djecu.«

»Ovaj... Da, jesam.«

»Oni sporo uče?«

Namrštila se. »Pa... da. Ponekad.«

»Je li ti to...« Nakašljao se. »Je li ti to išlo na živce? Mislim, jesu li te frustrirali?«

»Ne. Ako bih ikada osjetila razočarenje, bilo je razočaranjem samom sobom jer nisam uspjela pronaći način na koji moraju učiti.«

Dok je klimao glavom, morao je odvratiti pogled od njezinih sivih očiju. Zagledao se u vrata pokraj njezine glave.

»Zašto pitaš, Zsadist?«

Duboko je udahnuo i napokon odlučio reći što ima. Kada je završio, odvažio se podignuti pogled.

Držala je ruku preko usta, a oči su joj bile toliko tople da se osjećao kao da je okupan suncem.

»O, Zsadist, da... Naravno da hoću.«

Phury je odmahivao glavom dok je ulazio u Escalade. »Moramo ići u *Zero Sum*.«

Te je večeri apsolutno *morao* onamo.

»Nekako sam pretpostavio«, rekao je V. sjedajući za upravljač, dok je Butch sjeo otraga.

Dok su se vozili u grad, sva su trojica šutjela kao zalivena. U automobilu čak nije ni nabijala glazba.

Tolike smrti, toliki gubici, pomislio je Phury. Wellsie. Ona mlada ženka, Sarelle, čije je tijelo V. vratio roditeljima.

A i Tohrov je nestanak bio poput smrti. Baš kao i Bellin.

Sva ta bol podsjetila ga je na Z.-a. Želio je vjerovati da je Zsadist na putu nekakvog oporavka. No pomisao da bi taj mužjak mogao preokrenuti svoj život bila je potpuno neutemeljena. Bilo je samo pitanje vremena kada će se bratova potreba za boli vratiti, a cijelo se sranje početi odmotavati.

Phury je protrljao lice. Te se večeri osjećao kao da mu je tisuću godina, zaista jest, no ujedno je bio i napet i nervozan... traumatiziran iznutra, iako mu je koža zacijeljela. Jednostavno nije uspijevao ostati pribran. Trebala mu je pomoć.

Dvadeset minuta poslije Vishous se zaustavio iza *Zero Sum*a i nepropisno parkirao terenac. Izbacivači su ih odmah pustili, pa su se uputili u VIP odjeljak. Phury je naručio martini, a kada ga je dobio, iskapio ga je u jednom dugačkom gutljaju.

Pomoć. Trebala mu je pomoć. Trebala mu je vrlo konkretna pomoć... inače će eksplodirati.

»Ispričajte me, dečki«, promrmljao je. Uputio se otraga, u ured Reverenda. Dva golema Maura klimnula su mu, a jedan je rekao nešto u svoj sat. Trenutak poslije pustili su ga da uđe.

Phury je ušao u pećinu i usredotočio se na Reverenda. Mužjak koji je sjedio za radnim stolom odjeven u besprijekorno prugasto odijelo više je nalikovao poslovnom čovjeku nego dileru.

Reverend se lagano nasmiješio. »Kamo je nestala sva ona prekrasna kosa?«

Phury je pogledao iza sebe da bi provjerio jesu li vanjska vrata zatvorena. Zatim je ispustio bombu. »Želim nešto žutog.«

Reverend je stisnuo ljubičaste oči. »Što si rekao?«

»Heroin.«

»Siguran si?«

Ne, pomislio je Phury. »Da«, rekao je.

Reverend je rukom prošao naprijed-natrag po irokezici. Zatim se nagnuo prema naprijed i pritisnuo gumb na interfonu.

»Rally, treba mi horsa za tristo. Pazi da bude fino granuliran.« Reverend se zavalio natrag u stolicu. »Reći ću ti bez okolišanja, mislim da ne bi trebao doma nositi takvu opremu. Ne treba ti to

sranje.«

»Ne da bih slušao tvoje savjete, ali ti si mi rekao da prijedem na nešto žešće.«

»Povlačim tu izjavu.«

»Mislio sam da *simpati* nemaju savjest.«

»Ipak sam napola i sin svoje majke. Tako da je ipak imam malo.«

»Baš imaš sreće.«

Reverend je spustio glavu, a oči su mu načas bljesnule čistim ljubičastim zlom. Zatim se nasmiješio. »Ne... svi vi ostali imate sreće.«

Rally je stigao koji trenutak poslije, a transakcija nije dugo trajala. Složeni paketić savršeno je pristajao u Phuryjev unutrašnji džep na sakou.

Dok je izlazio iz ureda, Reverend je rekao: »To sranje je vrlo čisto. Smrtonosno čisto. Možeš ga posuti po žizi prije motanja ili ga otopiti i šutirati se. Ali dat ću ti savjet. Sigurnije je da ga popušiš. Imat ćeš bolju kontrolu nad dozom.«

»Tako si dobro upoznat sa svojim proizvodima.«

»O, ja nikada ne uzimam ništa od tog otrova. Takve stvari ubijaju. Ali čujem od drugih što funkcionira. I od čega završiš u mrtvačnici.«

Spoznaja o tome što radi prostrujala je Phuryjevom kožom uz opako brujanje. No kada se vratio za stol Bratstva nije mogao dočekati da ode kući. Želio je postići stanje potpune umrtvljenosti. Želio je duboku uspavanost za koju je čuo da se dobiva od heroina. A znao je da je kupio dovoljno droge za nekoliko izleta u pakleni raj.

»Što je s tobom?« upitao ga je Butch. »Večeras nemaš mira.«

»Sve je u redu.« Kada je stavio ruku u džep i napipao ono što je kupio, počeo je lupkati nogom pod stolom.

Ja sam narkić, shvatio je.

No nije više imao dovoljno snage da bi mu bilo stalo. Smrt je bila svugdje oko njega, a smrad tuge i neuspjeha trovao je zrak koji je udisao. Morao je nakratko sići s tog ludog vlaka, čak i ako je to značilo upustiti se u drugu vrstu bolesnog putovanja.

Srećom — ili možda nesrećom — Butch i V. nisu dugo izdržali u klubu, pa su se svi vratili kući malo poslije ponoći. Dok su ulazili u ulazni hodnik, Phury je puckao člancima prstiju, a ispod odjeće ga je oblijevao hladan znoj. Nije mogao dočekati da ostane sam.

»Želite nešto pojesti?« zijevajući je upitao Vishous.

»Definitivno«, rekao je Butch. Pogledao je preko ramena dok je V. odlazio prema kuhinji.

»Phury, ideš s nama na klop?«

»Ne, vidimo se poslije.« Dok je hodao prema stubištu, osjećao je kako ga mužjak promatra.

»Ej, Phury«, zazvao je Butch.

Phury je opsovao i pogledao preko ramena. Manični poriv malo mu je popustio kada ga je zapekao murjakov prodorni pogled.

Butch zna, pomislio je. Tip nekako zna što smjera.

»Sigurno ne želiš jesti s nama?« rekao je čovjek smirenim glasom.

Phury nije uopće morao razmišljati. Ili si možda nije želio dopustiti da razmišlja. »Da. Siguran sam.«

»Pazi što radiš, stari. Neke je stvari jebeno teško popraviti.«

Phury je pomislio na Z.-a. Na sebe. Na usranu budućnost kroz koju baš i nije želio gacati.

»Meni pričaš«, rekao je i pokupio se.

Kada je stigao u sobu, zatvorio je vrata i odložio kožni kaput na stolicu. Izvadio je paketić, dohvatio crveni duhan i rizle, pa smotao žizu. Igle mu nisu uopće pale na pamet. To je ipak bilo malo previše nalik ovisničkom ponašanju.

Barem za prvi put.

Liznuo je rub rizle, dobro stisnuo smotuljak, a zatim otišao do kreveta i zavalio se na jastuke.

Uzeo je upaljač, kresnuo ga da prizove plamen i nagnuo se u narančasti sjaj sa žižom među usnama.

Kucanje na vratima raspizdilo ga je. *JebeniButch.*

Ugasio je upaljač. »Da?«

Budući da nije bilo odgovora, uzeo je džoint sa sobom i potrčao preko sobe. Raskrilio je vrata.

John je zateturao unatrag.

Phury je duboko udahnuo. Zatim još jedanput. *Smiri se.* Mora se smiriti.

»Što ima, sine?« upitao je milujući žižu kažiprstom.

John je podignuo blok, napisao nekoliko redaka i okrenuo stranicu prema Phuryju. *Oprosti što ti smetam. Trebam pomoć s položajima za jiu-jitsu, a tebi to tako dobro ide.*

»Aha... da. Ovaj, ne večeras, Johne. Žao mi je. Imam... posla.«

Dečko je klimnuo. Nakon kratke zadržke John mu je mahnuo na pozdrav. I okrenuo se.

Phury je zatvorio vrata, zaključao ih i vratio se ravno u krevet. Ponovno je kresnuo upaljač, stavio žižu između usana...

Upravo kada je plamen liznuo vrh smotuljka, skamenio se.

Nije mogao disati. Nije mogao... Počeo je dahtati. Dlanovi su mu se oznojili, baš kao i gornja usna, pazuha i prsa.

Kog to vraga radi? Koga vraga radi?

Narkić... jebeni narkić. Besprizorni... jebeni narkić... Donio je heroin u kraljevu kuću? Išao ga je pušiti u kompleksu *Bratstva*? Htio je oskrvniti samoga sebe zato što nije dovoljno jak da se nosi s jebenim problemima?

Nema šanse, nema jebene šanse da će to učiniti. Neće tako osramotiti svoju braću i svoga kralja. Već je dovoljno loše što je ovisan o crvenim cigaretama. Ali heroin?

Tresući se od glave do pete, Phury je pojurio do komode, uzeo paketić i otrčao u kupaonicu.

Bacio je žižu i heroin u zahod i povukao vodu. Pa još jedanput. I još jedanput.

Isteturao je iz sobe i jurnuo niz hodnik s dugačkim tepihom.

John je već bio na pola stubišta kada je Phury izletio iza ugla i gotovo se strovalio niza stube.

Sustigao je dječaka i stisnuo ga u zagrljaj takvom silinom da su mu se krhke kosti zasigurno savinule.

Phury je spustio glavu na dječakovo rame i počeo se tresti. »O Bože... hvala ti. Hvala ti, hvala ti...«

Sitne su ga ruke zagrlile. Sitne su ga ruke potapšale po leđima.

Kada se napokon odmaknuo, Phury je morao obrisati oči. »Mislim da je večeras izvrsna prilika za vježbanje položaja. Da. I meni odlično odgovara. Dođi.«

Dok ga je dječak promatrao... oči su mu odjednom poprimile jezovito upućen izgled. A zatim su se Johnova usta polako pokrenula i počela oblikovati riječi koje su čak i bez zvuka pogađale cilj.

Živiš u zatvoru bez rešetaka. Brinem se za tebe.

Phury je zatrepao, uhvaćen u nekoj neobičnoj vremenskoj anomaliji. Netko mu je drugi uputio upravo te riječi... Tek prošloga ljeta.

Vrata ulaznog hodnika zatvorila su se i prekinula trenutak. I Phury i John poskočili su na njihov zvuk, a u predvorje je ušao Zsadist.

Brat je izgledao izmoždeno kada je podignuo pogled prema stubištu. »O... bok, Phury. Johne.«

Phury je protrljao vrat, nastojeći se vratiti u stvarnost nakon čudnog *déjà vu* koji je upravo doživio s Johnom.

»Ej, Z. Ovaj... otkud ti?«

»S malog putovanja. Malog putovanja na daleko mjesto. Što ima?«

»Idemo u dvoranu vježbati Johnove položaje.«

Z. je zatvorio vrata. »Što kažete da idem s vama? Ili... možda bih to trebao drugačije reći.

Mogu li s vama?«

Phury je samo buljio u njega. John je izgledao jednako iznenađeno, ali mali je barem imao toliko pristojnosti da klimne glavom.

Phury se natjerao da se pribere. »Da, naravno, brate. Dođi s nama. Uvijek si... dobrodošao.«
Zsadist je prešao preko sjajnog mozaika na podu. »Hvala. Puno vam hvala.«
Sva su se trojica uputila prema podzemnom prolazu.
Dok su hodali prema centru za obuku, Phury je pogledao Johna i pomislio da je ponekad dovoljno da se automobili mimođu za dlaku da bi se izbjegla smrtonosna nesreća.
Ponekad ti cijeli život ovisi o djeliću milimetra. Ili o nanosekundi. Ili o kucanju na vrata.
Skoro da povjeruješ u božanski utjecaj. Zaista.

Dvadeset peto poglavlje

Dva mjeseca poslije...

Bella se materijalizirala ispred kuće Bratstva i podignula pogled na sumorno sivo pročelje. Nije mislila da će se ikada vratiti. No sudbina je imala druge planove za nju.

Otvorila je vanjska vrata i stupila u ulazni hodnik. Pritisnula je gumb na interfonu i pokazala lice kameri, osjećajući se kao da je u nekakvom snu.

Fritz je širom otvorio vrata i sa smiješkom se poklonio. »Gospođo! Baš mi je drago što vas vidim.«

»Bok.« Ušla je u kuću i odmahнула glavom kada joj je pokušao uzeti kaput. »Neću se zadržavati. Došla sam samo razgovarati sa Zsadistom. Nakratko.«

»Ali naravno. Gospodar je ovdje. Ako biste me slijedili?« Fritz ju je poveo preko predvorja do dvostrukih vrata, usput veselo čavrljajući, pričajući joj što su radili za Novu godinu.

No *slugan* je zastao prije nego što je otvorio vrata koja su vodila u knjižnicu. »Oprostite, gospođo, ali činite se... Biste li se željeli sami najaviti? Kada budete spremni?«

»O, Fritz, kako me dobro poznaješ. Rado bih na trenutak ostala sama.«

Klimnuo je, nasmiješio se i nestao.

Duboko je udahnula i počela osluškiavati glasove i korake u kući. Neki su bili dovoljno duboki i dovoljno glasni da bi pripadali braći, pa je pogledala na sat. Sedam navečer. Zacijelo se spremaju za izlazak.

Zapitala se kako je Phury. I je li se Tohr vratio. I kako je John.

Odugovlači... samo odugovlači.

Sada ili nikada, pomislila je spustivši ruku na mjedenu kvaku. Jedno se krilo bešumno otvorilo.

Kada je pogledala u knjižnicu, zastao joj je dah.

Zsadist je sjedio za stolom nagnut nad listom papira, s tankom olovkom u velikoj šaci. Pokraj njega je sjedila Mary, a između njih je ležala otvorena knjiga.

»Ne zaboravi na tvrde suglasnike«, rekla je Mary pokazujući mu nešto u knjizi. »Ponekad se isti glasovi drugačije pišu. Pokušaj ponovno.«

Zsadist je prešao rukom po svojoj kratko ošišanoj kosi. Dubokim je glasom rekao nešto što nije čula. Zatim je počeo pisati po papiru.

»Tako je!« Mary mu je stavila ruku na biceps. »Shvatio si.«

Zsadist je podignuo pogled i nasmiješio se. Zatim mu se glava naglo okrenula prema Belli, a izraz je nestao.

O draga Djevo u Sjenosvijetu, pomislila je dok ga je gutala očima. Još uvijek ga voli. Znala je to bez imalo sumnje...

Čekaj malo... Što... Zaboga... Lice mu je izgledalo sasvim drugačije. Nešto se promijenilo. Ne ožiljak, ali nešto je bilo drugačije.

Nije važno. Obavi što imaš da možeš otići.

»Oprostite što vas prekidam«, rekla je. »Bih li mogla razgovarati sa Zsadistom?«

Bila je mutno svjesna da je Mary ustala i prišla joj, da su se zagrlile te da je ženka nakon toga

otišla i zatvorila vrata za sobom.

»Bok«, rekao je Zsadist. Zatim je polako ustao.

Bella je razrogačila oči i napravila korak unatrag. »Bože dragi. *Ogroman* si.«

Stavio je ruku na debeo prsni mišić. »Ovaj... da. Dobio sam nekih četrdeset kila. Havers...

Havers kaže da je to vjerojatno to. Ali sada imam oko sto dvadeset kila.«

Zato mu je, dakle, lice izgledalo drugačije. Obrazi mu više nisu bili šuplji, crte lica više nisu izgledale tako oštro, a oči mu više nisu bile upale. Izgledao je... pa zapravo, gotovo zgodno. I puno više nalik Phuryju.

Nelagodno se nakašljao. »Da, eto, Rhage i ja... sada jedemo zajedno.«

Isuse... Bome jedu. Zsadistovo tijelo nije bilo nimalo nalik onome kakvim ga se sjećala.

Ramena su mu bila ogromna i protkana mišićima koje je vidjela ispod uske crne majice koju je nosio. Bicepsi su mu bili tri puta veći nego prije, a podlaktice su sada veličinom odgovarale šakama. A trbuh... trbuh mu je bio popločen snagom, a kožne su hlače bile nategnute preko snažnih, mišićavih bedara.

»A i hranio si se«, promrmljala je. I istoga časa poželjela povući te riječi. Kao i prijekorni ton.

Nije je se ticalo iz čije vene pije, iako je bilo bolno zamišljati ga s nekim od njihove vrste — a nije bilo sumnje da je to posrijedi. Ljudska krv nije nikako mogla potaknuti takav rast.

Spustio je ruku s prsa uz bok. »Rhage ima Odabranicu koju koristi jer se ne može hraniti iz Maryne vene. Sada se i ja hranim od nje.« Neko je vrijeme vladala tišina. »Izgledaš dobro.«

»Hvala ti.«

Opet tišina. »Ovaj... Bella, zašto si došla? Nije da mi smeta...«

»Moram razgovarati s tobom.«

Činilo se da ne zna što bi rekao na to.

»Što to radiš?« upitala je pokazujući na papire na stolu. To je se isto nije ticalo, ali ponovno je beznadno zavlačila. Bila je bez riječi. Izgubljena.

»Učim čitati.«

Oči su joj bljesnule. »O... Ideš. Kako ti ide?«

»Dobro. Polako. Ali radim na tome.« Spustio je pogled na papire. »Mary ima strpljenja sa mnom.«

Tišina. Duga tišina. *Isuse*, sada kada je stajala pred njim, jednostavno nije mogla pronaći prave riječi.

»Bio sam u Charlestonu«, rekao je.

»Molim?« Otišao ju je vidjeti?

»Trebalo mi je neko vrijeme da te pronađem, ali uspio sam. Otišao sam čim me Havers otpustio iz klinike.«

»Nisam imala pojma.«

»Nisam želio da znaš.«

»Aha.« Duboko je udahnula, dok joj je bol poigravala pod svakim centimetrom kože. *Vrijeme je za skok*, pomislila je. »Slušaj, Zsadist, došla sam ti reći...«

»Nisam želio da me vidiš dok ne budem gotov.« Dok su je njegove žute oči gledale, nešto se promijenilo između njih.

»S čime?« prošaptala je.

Spustio je pogled na olovku koju je držao u ruci. »Sa sobom.«

Odmahnula je glavom. »Oprosti. Ne razumijem...«

»Htio sam ti ovo vratiti.« Izvadio je njezinu ogrlicu iz džepa. »Htio sam ti je ostaviti one prve večeri, ali onda sam pomislio... No, da, nosio sam je dok mi više nije stala oko vrata. Sada je samo nosim sa sobom.«

Bella je ostala bez daha, jednostavno joj je kliznuo iz usta i ostavio je bez zraka. On je u međuvremenu počeo trljati glavu, a bicepsi i prsa bili su mu tako veliki da su mu nategnuli majicu

toliko da se činilo da će popucati po šavovima.

»Ogrlica je bila dobar izgovor«, promrmljao je.

»Za što?«

»Mislio sam da bih možda mogao otići u Charleston i pojaviti ti se na vratima da ti je vratim pa bi me možda... pustila da uđem. Ili tako nešto. Brinuo sam se da bi ti se neki drugi mužjak mogao početi udvarati, pa sam se trudio raditi što je brže moguće. Mislim, mislio da sam da možda, ako budem znao čitati, i ako budem vodio malo više računa o sebi, i ako se potrudim ne biti takav opaki gad...« Odmahnuo je glavom. »Nemoj me krivo razumjeti. Nije da sam očekivao da ćeš biti sretna što me vidiš. Samo sam se... znaš, nadao... kavi. Čaju. Prilici za razgovor. Ili nekom takvom sranju. Da budemo prijatelji, možda. No kada bi imala mužjaka, on to ne bi dopustio. Tako da, eto, zato sam se žurio.«

Podignuo je žute oči prema njoj. Lice mu se trzalo, kao da se boji izraza koji bi mogao ugledati na njezinu.

»Prijatelji?« rekla je.

»Da... Hoću reći, ne bih te uvrijedio tražeći više od toga. Znam da ti je žao... Uglavnom, jednostavno te nisam mogao pustiti da odeš bez... No da, dakle... prijatelji.«

Isuse... Bože. Došao ju je potražiti. S namjerom da se vrati i razgovara s njom.

Čovječe, to se definitivno nije uklapalo ni u jedan scenarij koji je zamišljala dok se pripremala za razgovor s njime.

»Ja... Što želiš reći, Zsadist?« zamucala je, iako je čula svaku riječ.

Ponovno je spustio pogled na olovku koju je držao u ruci, a zatim se okrenuo prema stolu. Okrenuo je novu stranicu u bilježnici, a zatim se jako prignuo i dugo vremena radio nad tim listom papira. Zatim ga je istrгнуo.

Ruka mu se tresla dok joj je pružao stranicu. »Neuredno je.«

Bella je uzela papir. Na njemu su neujednačenim dječjim rukopisom i velikim slovima bile ispisane dvije riječi:

Volim te

Usne su joj se stisnule, a oči je zapekle. Slova na papiru zatitrala su, a zatim nestala.

»Možda ne možeš pročitati što piše«, rekao je slabim glasom. »Mogu napisati ponovno.«

Odmahnula je glavom. »Dobro vidim što piše. Prekrasno je.«

»Ne očekujem ništa zauzvat. Mislim... Znam da... više ne osjećaš to prema meni. Ali želio sam da znaš. Važno je da znaš. A ako postoji ikakva šansa da budemo zajedno... Ne mogu prestati raditi s Bratstvom. Ali mogu ti obećati da ću puno više paziti na sebe...« Namrštio se i zašutio.

»Sranje. Što to govorim? Obećao sam si da te neću staviti u taj položaj...«

Pritisnula je papir na srce, a zatim se bacila na njega, zabivši mu se u prsa takvom silinom da je zateturao. Kada ju je s oklijevanjem zagrlio, kao da nema pojma što to ona radi ni zašto, zaplakala je ne krijući suze.

Tijekom svih priprema za taj sastanak jedina stvar koja joj nikada nije pala na pamet bila je mogućnost da bi njih dvoje mogli imati neku zajedničku budućnost.

Kada joj je podignuo bradu i pogledao je, pokušala se nasmiješiti, ali luda nada koju je osjećala bio je pretežak i preradostan teret.

»Nisam te htio rasplakati...«

»O Bože... Zsadist, volim te.«

Oči su mu se toliko raširile da su mu se obrve podignule gotovo do kose. »Molim...?«

»Volim te.«

»Reci to ponovno.«

»Volim te.«

»Ponovno... molim te«, prošaptao je. »Moram to čuti... ponovno.«

»Volim te...«

Odgovorio je tako da se počeo moliti Čuvarđjevi na starom jeziku.

Čvrsto je grlio Bellu, lica zakopana u njezinu kosu, i davao hvalu s takvom rječitošću da je opet počela plakati.

Kada je izgovorio zadnji hvalospjev, ponovno se prebacio na engleski. »Bio sam mrtav dok me nisi našla, iako sam disao. Bio sam slijep, iako sam vidio. A onda si došla ti... i probudio sam se.«

Dodirnula mu je lice. Polako je premostio udaljenost koja ih je razdvajala i utisnuo joj neopisivo mekan poljubac na usne.

Kako joj se nježno približio, pomislila je. Uza svu tu veličinu i snagu, prišao joj je... nježno.

Tada se odmaknuo od nje. »Ali čekaj, zašto si ovdje? Mislim drago mi je što si...«

»Dobit ću tvoje mlado.«

Namrštio se. Otvorio usta. Zatvorio ih i zavrtio glavom. »Oprosti... Što si rekla?»

»Nosim tvoje mlado.« Taj put nije uopće reagirao. »Postat ćeš otac.« I dalje ništa. »Trudna sam.«

Dobro, sada joj već ponestaje načina da mu kaže. *Isuse* — što ako on to ne želi?

Zsadi se počeo zibati u vojničkim čizmama, a sva mu je krv nestala iz lica. »Nosiš moje mlado u sebi?»

»Da. Tru...«

Odjednom ju je snažno zgrabio za ruke. »Jesi li dobro? Je li Havers rekao da si dobro?»

»Za sada. Malo sam mlada, ali to će mi možda ići na ruku kada dođe vrijeme za porođaj.

Havers je rekao da je dijete dobro i da nisam ni na koji način ograničena... No da, osim što se ne smijem dematerijalizirati poslije šestog mjeseca. I, ovaj...« Zacrvenjela se... sada se već ozbiljno zacrvenjela. »Neću se smjeti seksati niti ikoga hraniti od kraja četrnaestog mjeseca pa do porođaja. Što bi se trebalo dogoditi oko osamnaestog mjeseca.«

Kada ju je liječnik upozoravao na te stvari, mislila je da se ni o jednoj od njih nikada neće morati brinuti. Ali možda sada...

Zsadi se klimao glavom, ali zaista nije dobro izgledao. »Ja se mogu brinuti za tebe.«

»Znam da hoćeš. I uz tebe ću biti sigurna.« Rekla je to jer je znala da će ga to brinuti.

»Hoćeš li ostati ovdje sa mnom?»

Nasmiješila se. »Vrlo rado.«

»Hoćeš li se združiti sa mnom?»

»Je li to ponuda?»

»Da.«

No još uvijek je bio zelen u licu. Doslovno je imao boju sladoleda od mente. A te njegove monotone riječi počele su je brinuti. »Zsadi... Jesi li dobro u vezi s ovim? Ovaj... Ne moraš se združiti sa mnom ako ne...«

»Gdje ti je brat?»

Pitanje ju je zateklo. »Rehvenge? Pa... kod kuće, valjda.«

»Idemo k njemu. Odmah.« Zsadi se ju je uzeo za ruku i odvuкао je u predvorje.

»Zsadi...«

»Dobit ćemo njegov pristanak i združiti se još večeras. I ići ćemo V.-ovim autom. Ne želim da se više dematerijaliziraš.«

Zsadi se ju je vukao prema vratima takvom brzinom da je morala trčati. »Čekaj, Havers je rekao da mogu do...«

»Ne želim riskirati.«

»Zsadi, to nije potrebno.«

Odjednom se zaustavio. »Jesi li sigurna da želiš moje mlado?»

»O da. O, draga Djevo, *da*. Još više sada kada...« Podignula je pogled prema njemu i nasmiješila se. Uzela ga je za ruku i položila je na svoj trbuh. »Bit ćeš izvrstan otac.«

U tom se trenutku srušio na pod u nesvijesti.

Zsadist je otvorio oči i ugledao Bellu kako ga promatra lica obasjana ljubavlju. Oko nje su bili raspoređeni ostali članovi kućanstva, no ona je bila jedina koju je vidio.

»Bok«, rekla je tiho.

Ispružio je ruku i dodirnuo joj lice. Neće se rasplakati. Neće se...

Ah, dovraga s time.

Nasmiješio joj se dok su mu suze klizile niz lice. »Nadam se... Nadam se da će biti curica koja će izgledati točno kao...«

Glas mu je puknuo. I tada se, da, kao totalni slabić, potpuno raspao i zajecao kao idiot. Pred čitavim Bratstvom. I Butchem. I Beth. I Mary. Zacijelo je prestravio Bellu takvom slabošću, ali nije si mogao pomoći. Bilo je to prvi put u životu da se osjećao... blagoslovljenim. Odabranim. Sretnim. Taj trenutak, taj savršen, blistav trenutak, taj vrhunaravni trenutak u kojem je ležao izvaljen na leđima u predvorju, sa svojom voljenom Bellom, s mladim u njoj i Bratstvom oko njih... bio je to najsretniji dan u njegovu životu.

Kada se njegovo jadno jecanje smirilo, Rhage je kleknuo pokraj njega, osmjehujući se toliko široko da se činilo da će mu se savršeni obrazi raspuknuti. »Dojurili smo kada ti je tikva razbila pod. Daj ruku, taticе. Mogu li maloga naučiti kako se tuče?«

Hollywood je ispružio ruku, a kada ju je Zsadist prihvatio da se rukuju, Wrath je čučnuo pokraj njih. »Čestitam, brate. Neka Djevin blagoslov vazda bude uz tebe, tvoju *šelan* i vaše mlado.«

Kada su mu Vishous i Butch ponudili čestitke, Z. je već sjedio. Pribirao se. Isuse, kakva je on pičkica, tako se rasplakati. *Sranje*. Srećom, činilo se da nikome od okupljenih ne smeta.

Duboko je udahnuo i pogledom potražio Phuryja... i pronašao ga.

Tijekom dva mjeseca koja su protekla od Phuryjeva obračuna s *degradom* kosa mu je već narasla do brade, a ožiljka koji si je napravio preko lica već odavno nije bilo. No oči su mu bile prazne i tužne. A sada su bile još tužnije.

Phury mu je prišao i svi su zašutjeli.

»Volio bih biti stric«, tiho je rekao. »Vrlo sam sretan zbog tebe, Z. I zbog tebe... Bella.«

Zsadist je uzeo Phuryjev dlan i stisnuo ga tolikom jačinom da je osjetio bratove kosti. »Bit ćeš dobar stric.«

»A možda i *nadgledatelj*?« priupitala je Bella.

Phury je pognuo glavu. »Bila bi mi čast biti *nadgledatelj* vašega mladog.«

Fritz je ulepršao u predvorje sa srebrnim poslužavnikom punim vitkih staklenih čaša. *Slugan* je blistao i cvrkutao od sreće. »Za prigodnu zdravicu.«

Glasovi su se miješali i isprepletali dok su se dodavale čaše, a predvorjem odjekivao smijeh. Zsadist je gledao Bellu dok mu je netko dodavao čašu.

Volim te, rekao je usnama. Nasmiješila mu se i utisnula mu nešto u ruku. Svoju ogrlicu.

»To uvijek nosi sa sobom«, prošaptala je. »Za sreću.«

Poljubio joj je ruku. »Uvijek.«

Odjednom se Wrath uspravio u svojoj punoj visini, podignuo čašu s pjenušcem i zabacio glavu. Silovitim, zvonkim glasom zaurlao je tako glasno da se činilo da su se zatresli zidovi kuće.

»Za mlado!«

Svi su skočili na noge, podignuli čaše i povikali iz petnih žila: »Za mlado!«

Ah, da... Zbor njihovih glasova zasigurno je bio dovoljno snažan i zaglušujuć da ga čuju čak i Čuvardevine svete uši. Upravo kao što je tradicija i nalagala.

Kakva istinska i primjerena zdravica, pomislio je Z. dok je privlačio Bellu k sebi da je poljubi u usta.

»Za mlado!« još su jedanput povikali okupljeni.

»Za tebe«, rekao je o Belline usne. »Nala.«

Dvadeset šesto poglavlje

No dobro, da, mogao sam i preskočiti ono padanje u nesvijest«, promrmljao je Z. dok je skretao na prilaz ispred sigurne kuće u kojoj je živjela Bellina obitelj. »A i ono cmizdrenje do bola. Bez toga sam definitivno mogao. Isuse.«

»Ja sam mislila da je to baš slatko.«

Zarežao je i ugasio motor, uzeo SIG Sauer te obišao Escalade da joj pomogne da izađe. *Kvrugu*. Već je otvorila vrata i izlazila na snijeg.

»Čekaj mene«, zarežao je posežući joj za rukom.

Ošinula ga je pogledom. »Zsadist, ako me nastaviš tretirati kao da sam od porculana, izgubit ću živce u ovih šesnaest mjeseci.«

»Slušaj, ženko, ne želim da se posklizneš na tom ledu. Nosiš visoke pete.«

»O, tako mi svete Djeve...«

Zatvorio je vrata automobila, brzo je poljubio, a zatim joj rukom obujmio struk i poveo je do velike kuće u tudorskom stilu. Pregledavao je dvorište prekriveno snijegom, a prst na okidaču bio mu je napet kao struna.

»Zsadist, želim da makneš taj pištolj prije nego što upoznaš moga brata.«

»Nema problema. Do tada ćemo biti u kući.«

»Ovdje nas nitko neće zaskočiti. Usred ničega smo.«

»Ako misliš da ću imalo riskirati kada je riječ o tebi i mom mladom, mora da si luda.«

Znao je da je nepodnošljivo arogantan, ali nije si mogao pomoći. Bio je vezani mužjak. S *trudnom* ženkom. Malo je što na planetu agresivnije i opasnije od toga. Možda jedino uragani i tornada.

Bella se nije prepirala s njim. Umjesto toga se nasmiješila i na čvrstu ruku koja ju je grlila oko struka položila vlastitu. »Očito moraš paziti što želiš.«

»Kako to misliš?« Postavio ju je pred sebe kada su prišli vratima i zagradio je vlastitim tijelom. Svjetlo na trijemu nipošto mu se nije sviđalo. Bili su preočiti.

Mislila ga je ugasio, a ona se nasmijala. »Uvijek sam htjela tebe za vezanoga mužjaka.«

Poljubio ju je u vrat. »E pa želja ti se ispunila. Duboko sam vezan. Vrlo duboko vezan. Duboko, duboko, ultra...«

Kada se nagnuo da pokuca mjedenom alkam, tijelo mu se posve naslonilo na njezino. Lagano je zaprela iz dubine grla i protrljala se o njega. Skamenio se.

O, Bože. O... Ne, u trenu mu se dignuo. Bio je dovoljan taj jedan njezin mali pokret i imao je veliku, ogromnu...

Vrata su se širom otvorila. Očekivao je da će s druge strane ugledati *slugana*. Umjesto toga, pred njima je stajala visoka, vitka ženka bijele kose u dugačkoj crnoj haljini i s vrlo mnogo dijamanata.

Sranje. Bellina majka. Z. je sakrio pištolj u korice na stražnjoj strani pojasa i provjerio je li mu sako s dvostrukim kopčanjem zakopčan do donjeg ruba. Zatim je prekrižio ruke točno pred patentnim zatvaračem na hlačama.

Odjenuo se što je konzervativnije mogao, u prvo odijelo koje je ikada nosio. Čak je obuo i nekakve fensi šmensi mokasine. Želio je obući dolčevitu da sakrije oznaku krvnog roba oko vrata, no Bella je odbila tu pomisao, a vjerojatno je imala i pravo. Nije mogao sakriti ono što je nekada bio, a ne bi ni trebao. Osim toga, ma kako se odjenuo i unatoč tome što je bio član Bratstva, *glimera* ga nikada neće prihvatiti — ne samo zato što je nekada bio krvni rob, već i zbog toga kako je izgledao.

Bellu, međutim, uopće nije bilo briga za njih, a nije ni njega. Iako se namjeravao potruditi biti pristojan pred njezinom obitelji.

Bella je stupila naprijed. »*Mamen*.«

Dok su se ona i majka službeno grlile, Z. je ušao u kuću, zatvorio vrata i pogledao oko sebe. Zdanje je bio otmjeno i raskošno, kako i priliči aristokraciji, no njega je boljela briga za zavjese i tapete. Ono što je smatrao hvalevrijednim bili su sigurnosni kontakti s litijskim napajanjem na svim

prozorima. Laserski prijammnici na vratima. I detektori pokreta na stropu. Vrlo dobro. Vrlo, vrlo dobro.

Bella je odstupila. Bila je ukočena u majčinoj blizini, a bilo mu je jasno i zašto. Iz haljine i mnoštva dijamanta bilo je očito da je ta ženka aristokratkinja do srži. A aristokrati su obično bili ugodni kao snježna mećava.

»*Mamen*, ovo je Zsadist. Moj družbenik.«

Z. se pripremio dok ga je Bellina majka pregledavala od glave do pete. Jedanput. Dvaput. I da, treći put.

Čovječe... Bit će to vrlo dugačka večer.

Zatim se zapitao zna li ta ženka da joj je kćeri napravio i mlado.

Bellina je majka stupila naprijed, a on je čekao da mu pruži ruku. To se nije dogodilo. Umjesto toga, oči su joj zasuzile.

Super. Što je sad napravio?

Bellina mu je majka pala pred noge, a crna joj se haljina rasula oko otmjenih mokasina koje je nosio. »Ratniče, hvala ti. Hvala ti što si mi vratio moju Bellu.«

Zsadist je trenutak i pol zurio u ženu. Zatim se sagnuo i nježno je podignuo s poda. Dok ju je nezgrapno držao, pogledao je Bellu... čiji je izraz lica odgovarao osobi koja je upravo vidjela vrlo uspješan mađioničarski trik. Kombinacija duboke nevjerice i zadivljenog čuđenja.

Kada joj se majka malo odmaknula i počela pažljivo brisati oči, Bella se nakašljala i upitala: »Gdje je Rehvenge?«

»Ovdje sam.«

Duboki se glas čuo iz zatamnjene sobe, pa je Zsadist pogledao ulijevo dok im je prilazio krupan mužjak sa štapom...

Sranje. Sra-nje. Pa nije valjda...

Reverend. Bellin je brat bio onaj irokezirani, ljubičastooki, opaki diler droge... koji je, prema Phuryjevim riječima, bio barem napola *simpat*.

Kakva jebena noćna mora. Tehnički, Bratstvo bi ga trebalo po kratkom postupku istjerati iz grada. Z. se umjesto toga namjeravao združiti u njegovu obitelj. Isuse, zna li Bella uopće što joj je brat? I to ne samo ono s dilanjem droge...

Z. je bacio pogled na nju. *Vjerojatno ne*, rekli su mu instinkti. Ni jedno ni drugo.

»Rehvenge, ovo je... Zsadist«, rekla je.

Z. je ponovno pogledao mužjaka. Duboko ljubičaste oči koje su ga promatrale nisu uzmicale, no ispod površinske mirnoće nazirao se tračak iste zatečene nedoumice koja je mučila Z.-a. *Čovječe*... Kako li će se ovo rasplesti?

»Rehv?« promrmljala je Bella. »Ovaj... Zsadist?«

Reverend se hladno osmjehnuo. »Onda, misliš se združiti s mojom sestrom sada kada si je napumpao? Ili si samo tako navratio?«

Dvije su ženke glasno udahnule, a Zsadist je osjetio kako su mu oči bljesnule crnom bojom. Dok je naglašeno privlačio Bellu k sebi, izgarao je od želje da iskezi očnjake. Odlučio je da će se potruditi nikoga ne osramotiti, ali ako taj jezičavi fakin ispali još koju takvu izjavu, Z. će ga izvući na dvorište i mlatiti ga dok se ne ispriča što je uzrujao dame.

Bio je vrlo ponosan na sebe što se uspio ograničiti samo na kratko siktanje. »Da, združiti ću se s njom. A ako se prestaneš praviti važan, civilu, možda ćemo te i pozvati na obred. Inače te brišemo s popisa.«

Velečasni je bljesnuo očima. No tada se odjednom nasmijao. »Polako, brate. Samo želim biti siguran da će mi sestra biti u dobrim rukama.«

Mušjak je ispružio ruku. Zsadist je dočekao njegov veliki dlan na pola puta.

»Obračaj mi se sa *šurjače*. I bit će, ne brini se o tome.«

Epilog

Dvadeset mjeseci poslije...

Oh... ta agonija. Ta će ga obuka ubiti. Naravno, želio je postati član Bratstva ili barem jedan od njihovih vojnika, ali kako bi itko mogao preživjeti takvo što?

Kada je napokon označen kraj, novi pretprijelazni kandidat opustio je napeto tijelo jer je sat borbe prsa o prsa napokon bio gotov. No nije se usudio pokazati ikakvu veću slabost od toga.

Kao i svi novaci, osjećao je stravu i strahopoštovanje pred svojim predavačem, velikim ratnikom s ožiljkom, punopravnim članom Bratstva crnog bodeža. Glasina o mužjaku nije nedostajalo: pričalo se da jede *degrade* nakon što ih ubije, da ubija ženke iz zabave, da si je ožiljke sam nanio samo zato što voli bol...

Da ubija novake ako nešto pogriješe.

»Pod tuševe«, rekao je ratnik, a dubok mu je glas ispunio dvoranu. »Autobus vas čeka. Sutra počinjemo točno u četiri. Večeras se dobro naspavajte.«

Novak je istrčao iz dvorane s ostalima i sa zahvalnošću se uputio pod tuš. *Isuse...* Barem je i drugima bilo jednako laknulo i bili su jednako iscrpljeni. U tom su trenutku svi nalikovali kravama, samo su stajali pod vodom. Jedva da su i treptali, toliko su bili tupi od umora.

Hvala dragoj Djevi, idućih šesnaest sati ne mora se vratiti na one proklete prostirke.

No kada je krenuo obući civilnu odjeću, shvatio je da je zaboravio majicu. Sav prestravljen, jurnuo je niz hodnik i ušuljao se natrag u dvoranu...

Zastao je kao ukopan.

Predavač se nalazio preko puta njega i bez majice sparirao s vrećom. Prsteni na bradavicama bljeskali su dok je plesao oko mete. *Draga Djevo u Sjenosvijetu...* Nosio je oznake krvnog roba, a ožiljci su mu se protezali niz cijela leđa. Ali čovječe, stvarno se znao kretati. Imao je nevjerojatnu snagu, agilnost i moć. Smrtonosnu. Vrlo smrtonosnu. Totalno smrtonosnu.

Novak je znao da bi trebao otići, no nije mogao odvratiti pogled. Nikada nije vidio ništa što se kretalo tako brzo i udaralo tako snažno kao šake tog mužjaka. Sve glasine o njihovu instrukturu očito su bile istinite. Bio je rođeni ubojica.

Uz metalni škljocaj otvorila su se vrata na drugom kraju dvorane, a od visokoga je stropa odjeknuo plač novorođenčeta. Ratnik se zaustavio usred udarca i okrenuo na peti dok mu je prilazila prekrasna ženka s mladim u ružičastoj dekici. Lice mu se smekšalo, rastopilo.

»Oprosti što ti smetam«, rekla je ženka nadglasavajući plač. »No hoće tatu.«

Ratnik je poljubio ženu i uzeo maleno mlado u svoje snažne ruke te ga prinio golim prsima. Djevojčica mu je ispružila sićušne ruke prema vratu, a zatim mu se smjestila uz kožu i u trenu smirila.

Ratnik se okrenuo i pogledao preko prostirke te prikovao novaka netremičnim pogledom.

»Autobus samo što nije stigao, sine. Radije se požuri.«

Zatim je namignuo i okrenuo se te spustio ruku ženki oko struka, privukao je k sebi i ponovno je poljubio u usta.

Novak je zurio u ratnikova leđa primijetivši tek tada ono što je bilo skriveno onim nesmiljenim pokretima. Nad dijelom ožiljaka u kožu su mu bila urezana dva imena na starom jeziku, jedno iznad drugoga.

Bella... I *Nala*.

KRAJ